

Dạ Thuyền Xuy Địch Vũ Tiêu Tiêu

Contents

Dạ Thuyền Xuy Địch Vũ Tiêu Tiêu	1
1. Chương 1 Dạ Hàng	1
2. Chương 2 Kim Bích Huy	4
3. Chương 3 Diệp Thành	8
4. Chương 4 Trương Tôn Vô Trần	13
5. Chương 5 Chiến Vân	16
6. Chương 6 Trăng Lạnh	19
7. Chương 7 Kinh Biên	24
8. Chương 8 Sinh Tử Kiếp	28
9. Chương 9 Huyết Huyền Hoàng	34
10. Chương 10 Hận Phát Điện	39
11. Chương 11 Thôi Cùng Nhau Quên	44
12. Chương 12 Ngoảnh Đầu Mây Chiều Xa	49

Dạ Thuyền Xuy Địch Vũ Tiêu Tiêu

Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: Sưu tầm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-thuyen-xuy-dich-vu-tieu-tieu>

1. Chương 1 Dạ Hàng

Tính ra, rời khỏi Trình thành đã được một canh giờ rồi.

Con thuyền thấp thoáng trong bóng mưa đêm, trên đầu thuyền, một nam nhân bận y phục màu trắng, hông mang trường kiếm, mây kiếm thoáng chau, nâng ngang cây sáo lên khê thổi, vạt áo trước gió phăng phất như mây vờn thanh thoát trên sóng dữ. Trời đã về khuya, thân thuyền lướt trên sóng lớn, men theo đường

sông rời khỏi thành, bốn phương tĩnh mịch vô cùng, chỉ có tiếng sáo vang lên não nuột, hoà cùng với tiếng mưa gió bi ai.

“Nhan công tử, trời đang mưa, hãy vào trong khoang nghỉ ngơi thôi” Lão lái thuyền đội nón trúc mặc một cái áo tơi, hướng ra đầu thuyền kêu lên. Tuy nhiên vị nam tử vận bạch y tựa như không nghe thấy, vẫn thổi sáo trong mưa, tiếng sáo càng lúc càng lớn.

Lão lái thuyền than thở khe khẽ, xem chừng vị công tử này khi vào Trinh thành đã gặp phải chuyện gì không như ý? Vài ngày trước, vị Nhan công tử này mướn thuyền tại Thương Châu, dong thuyền xuôi dòng, lại nói rằng cần phải đi Trinh thành để giải quyết một số vấn đề khẩn cấp. Đến Kim Sa cảng thì kêu thuyền dừng lại đợi vài ngày, rồi lên bờ đi mất.

Tuy nhiên, phải hơn nửa tháng sau, vào tận ngày thứ mười bảy, Nhan công tử mới quay lại, mang theo một cái rượu, vẽ phong trần trên khuôn mặt đã hòa hoãn hơn rất nhiều, tưởng là sự tình đã sắp xếp xong

Chỉ là, không biết tại sao, ngay khi vừa lên thuyền, trước sau có vẻ như vẫn mang theo rất nhiều phiền muộn.

Người nhà thuyền không chút hỏi han, ngoan ngoãn làm theo lời phân phó, đang đêm dong thuyền rời khỏi Trinh thành, từ Giang Bắc trở lại Thương Châu.

Thuyền lướt sóng trong đêm, lão lái thuyền vừa chèo thuyền, vừa lắng nghe Nhan công tử thổi sáo, nghe được một hồi, thốt nhiên hỏi “Hóa ra công tử là người Ly quốc?”

Tiếng sáo đột nhiên ngừng lại, vị bạch y công tử ánh mắt sắc lạnh, chăm chú nhìn vào lão lái thuyền. Lão lái thuyền mặt không đổi sắc, vẫn khua mái chèo, than nhẹ: “Công tử đang thổi khúc Thiết y hàn?”

Hơi dừng lại, ánh mắt lão nhân hướng về phía bóng đêm, nói một cách lãnh đạm: “Khai quốc Hoàng đế của Ly quốc Nhan Phi Tranh văn võ toàn tài, công huân cái thế, nhưng thuyền lại không được quá ba đời, cả đế quốc một tay gây dựng giờ đã rơi vào nội loạn, dần dần chia năm xẻ bảy”.

“Lão là?” hơi cảnh giác, vị bạch y công tử nắm chặt cây sáo dài trong tay. Suốt đường đi, nhà thuyền rất ít khi nói chuyện, tuy nhiên vào lúc này đột ngột mở miệng, khiến cho người khác không thể không thay đổi cách nhìn

Lão lái thuyền thản nhiên nở một nụ cười: “Lão từng là dân Ly quốc, có điều tám năm trước thấy bắt đầu có nội chiến, nên đã rời bỏ sang Dương quốc”

Bạch y công tử ánh mắt có phần buồn rầu, chấp tay ra sau lưng khẽ than thở “Tám năm... trời ơi, Ly quốc đã nội loạn tới tám năm rồi”.

Tám năm trước, Hoàng đế Li Hi băng hà, Tứ hoàng thúc là Vĩnh Lân Vương không hài lòng với việc Thái tử Thừa Đức lên kế vị, khởi binh tạo loạn, đưa Ly quốc vào thế binh lửa. Sau đó mấy vị hoàng thân lợi dụng thời cơ gây bạo loạn, cục diện trong nước càng rối ren. Sau đó lại đến các nước lân bang rình rập, mượn cớ ủng hộ nội loạn các phương, đem quân xâm nhập Ly quốc.

Xương trắng phơi đầy nội, gió lửa nổi bốn bên. Chỉ mới tám năm trôi qua, vậy mà không biết có bao nhiêu con dân đã bỏ thân trong chiến loạn.

“Lần này Thất hoàng tử bệ hạ đến Dương quốc, có đạt được mục đích như trông đợi hay không?” Nhìn vị bạch y công tử nhíu mày trầm ngâm, lão lái thuyền nét mặt thản nhiên hỏi, tựa như đã nắm rõ trong lòng bàn tay, có thể thấy chàng ngẩng đầu lên kinh hãi. Trong ánh mưa đêm, bóng áo trắng thoảng động, từ đầu thuyền thoát đã lướt xuống cuối thuyền, binh khí sắc lạnh chĩa thẳng vào yết hầu lão lái thuyền.

“Người do Tứ hoàng thúc phái đến phải không?” Đoán kiếm ẩn giấu trong trường đao bắn ra, áp sát lớp da nhăn nheo của lão lái thuyền.

Lão lái thuyền khẽ nhường đôi lông mày bạc phơ, sắc mặt không chút thay đổi, bắt đầu phá lên cười ha hả. Cười lớn một hồi, mới thốt lên đầy cảm khái: “Người đời vẫn nói Thất hoàng tử Tuyết Nhai xuất sắc nhất trong đám vương tử, là người biết bao lâu nay đã dốc toàn lực trung thành phù trợ Thái tử Thừa Đức, nhờ vậy dòng dõi chính thống của Nhan thị mới bảo tồn được giữa thời loạn cho đến tận ngày nay. Hôm nay mới biết chỉ đến như thế này mà thôi, xem ra con cháu chính tông của Nhan thị khí số đã tận”.

Nước mưa thấm ướt tóc mai của vị Hoàng tử họ Nhan, ánh mắt lạnh giá của Tuyết Nhai hoàng tử nhìn thẳng vào vị lão nhân thần bí khôn lường trước mặt, một hồi lâu sau, cuối cùng hạ tay xuống, lùi bước, cung kính thi lễ: “Tại hạ đúng là con trai thứ bảy của vua Li Hi, được sắc phong Bạch Vương, tự Tuyết Nhai, xin được bái kiến lão tiên bối, không biết phải xưng hô như thế nào?”

Lão lái dò nhìn vị công tử quyền quý tiến thoái có lẽ có phép, trước tiên khẽ gật đầu, rồi tiếp tục khua chèo, một hồi sau mới cất giọng trầm trầm “Tên tuổi của lão phu thiên hạ đã không còn ai biết tới. Không phải trong hành tung và cách nói năng của Thất hoàng tử không được cẩn thận... có điều, trên quần áo của công tử phảng phất có một mùi hương, đó có phải là loại Sa La Hương bí truyền của Ly quốc?”

Nhan Bạch thất kinh, sắc mặt trắng bệch, Sa La Hương vốn được chế tạo bí mật từ trong hoàng cung Ly quốc, chỉ có một số ít kẻ thân cận mới biết được, người ngoài tất không hay, lão nhân trước mặt tự xưng là vong dân của Ly quốc trước đây tất phải có thân phận rất đặc biệt.

“Quân của Thái tử nay đang bị các lộ phản binh vây đánh, Diệp thành trên Long Thủ Nguyên đã bị vây khốn gần một năm trời phải không?”

Tuy nhiên, không đợi Nhan công tử tiếp tục hỏi, lão lái thuyền vẫn thản nhiên vừa khua chèo, vừa tiếp tục bàn luận về đại thế thiên hạ một cách rất nhàn nhã.

“Nếu như Diệp thành mất, Long Thủ Nguyên không có cách nào phòng thủ được, đương nhiên sẽ mất trong tay mai. Diệp thành bị khốn mấy trăm ngày, tài lực vật lực khô kiệt, hơn nữa mùa đông khắc nghiệt sắp tới, muốn giữ thành cũng vô cùng gian nan. Nếu như không có bên ngoài trợ giúp, Thái tử Thừa Đức thua chắc”.

Bạch y Hoàng tử thần sắc kính cẩn, hành lễ một lần nữa, hỏi tiếp: “Tuyết Nhai thô lậu, xin lão tiên bối chỉ dạy giùm”

Lão lái thuyền không đáp, một lát sau, mới hỏi lại: “Lần này Thất hoàng tử cải trang tiềm nhập Dương quốc, thấy Dương quốc có thái độ như thế nào?”

Nhan Bạch thoáng lưỡng lự một chút, sắc mặt có phần ảo não, một lát sau mới than thở: “Trong lòng tiên bối nhất định đã có đáp án, việc gì phải bắt tại hạ tự mình thừa nhận nữa”

“Dương quốc không có ai tán thành viện trợ Thái tử Thừa Đức, phải vậy không?” Lão lái thuyền hỏi một cách lãnh đạm

Thất hoàng tử gật đầu: “Những kẻ chịu cứu giúp người khác trong lúc khẩn cấp vốn không nhiều, e rằng ngày nay Dương quốc có ý muốn vứt bỏ sự kết minh lâu đời xưa nay, chuyển sang ủng hộ Nhị hoàng thúc và Tứ hoàng thúc ở phe đối lập”.

Lão lái thuyền gật gù, không nói thêm nữa, một lúc sau, mới hỏi: “Tuy nhiên lão phu thấy Thất hoàng tử trở về lần này, thần sắc vừa vui vừa buồn, có phải là mang về một vật quý không thể nói được?”

Nhan Bạch hoảng sợ, giật mình khi thấy ánh mắt của lão nhân cực kỳ sắc bén, nhưng gương mặt anh tuấn trẻ trung lại bị câu hỏi đó làm dăng hiện vẻ xấu hổ bất lực, ánh mắt sáng ngời trở nên buồn rầu u tối, ngón tay nắm chặt lấy cây sáo, ấp úng thốt: “Tại hạ, tại hạ... tại hạ vừa cưới con gái nhà họ Kim rồi”

Lão lái thuyền hạ cái mũ tre xuống, nhìn sang vị công tử vận bạch y trắng như tuyết, vị Thất hoàng tử lưu lạc của Ly quốc, hình dung tuấn tú, cả võ công và mưu lược đều có thể đứng giữa thiên hạ mà ngạo xưng. Nếu không phải chàng ta một lòng một dạ dốc sức phù tá Thái tử Thừa Đức, người anh em cùng một mẹ, Thái tử căn bản không có cách nào cầm cự giữa thời thế quần hùng đuổi hươu tại Trung Nguyên này, không ngờ vì thế sự đến mức như bây giờ mà Hoàng tử Tuyết Nhai đã kể cùng lực kiệt, bắt buộc dĩ phải dùng tới hạ sách này.

Trong khi lão nhân đang lưỡng lự, sắc mặt Tuyết Nhai đột nhiên thay đổi, nhìn về phía thượng du, không nhịn nổi phải kêu lên: “A, nàng ta đuổi theo?”

Lão lái thuyền ngạc nhiên nhìn theo ánh mắt của Thất hoàng tử, thấy trên mặt sông đen thẫm có một chiếc thuyền nhẹ đèn đuốc sáng choang đang lao nhanh đến, hiển nhiên là đang chèo hết sức, tiến lại như bay.

Kỳ lạ nhất là, nữ tử đứng ở đầu thuyền toàn thân vận quần áo tân nương, một thị nữ đứng bên cạnh che ô cho nàng, lại bị xô dạt ra, nữ tử thân hình cao nghệu, đang vò nát cái mũ cô dâu, đứng trên đầu thuyền chỉ tay tức giận quát lớn “Nhan Bạch dừng lại cho ta! Người muốn chạy đi đâu?”

Lão lái thuyền với cái nhìn của một người từng trải qua đủ nhân tình thế thái, cũng không khỏi kinh ngạc: Dương quốc lễ pháp rất nghiêm đến mức hà khắc, con gái đến tuổi cập kê ngoài cha và anh ra thì tuyệt đối không được nhìn bất kỳ một người con trai nào khác, không cho đi ra khỏi nhà cho đến khi xuất giá. Tuy nhiên nữ tử này thân hình cao nhồng, tính khí nóng nảy ngang ngược nhìn thẳng ngay mặt người khác mà tuyệt nhiên không hề có chút gì cổ kị.

“Đây là...” lão lái thuyền chỉ hỏi lăm bằm một câu, vị bạch y công tử ở bên đã tự biết không còn cách nào thoát thân, chỉ biết cười khổ một tiếng, sắc mặt có phần phức tạp, nói nhỏ “Đây chính là người vợ mới cưới, là con gái độc nhất của Kim gia tên gọi Bích Huy”

Lão sao công đương nhiên cũng phải cười khổ, thốt lên “Đúng là kim bích huy hoàng, lộng lẫy cao vút như vách vàng... Hóa ra công tử đã kết hôn với vị tiểu thư vang danh Dương quốc là “Nữ Ngự Vệ”?”

Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu

2. Chương 2 Kim Bích Huy

Kim, nguyên là Kinh, hai chữ Ngọc đường chỉ có sau khi được Hoàng đế phong tặng - hai mươi năm trước, không có Kim gia, cũng chẳng có Ngọc đường, vào cái thời thiên hạ đua nhau đuổi hươu, chỉ có Hải Vương Lam Kinh tung hoành thao túng bờ biển Bích Lạc.

Ông ta là vua, là vị Hải vương không vương miện, sở hữu vô số chiến thuyền, lãnh hải bao la phóng mắt ra cũng chẳng thấy điểm tận cùng, thậm chí những đội quốc thuyền khi vắng lai tới nơi này cũng phải đến Lam Kinh cống nạp để đi lại được bình an.

Vào lúc đó, Dương quốc đang lúc xáo trộn, Thái tử Hoàng mới lên ngôi còn ít tuổi, trong ngoài không ai giúp đỡ, lại nghe tin thứ đệ lên lút kết minh cùng Ly quốc, chuẩn bị mượn binh vượt biển để vào Dương quốc. Thái tử vô cùng hoảng sợ, không còn cách nào khác đành cầu viện hải vương Lam Kinh, Lam Kinh vốn là kẻ nhìn xa trông rộng hơn người, khẳng khái mang toàn lực phụ tá Thái tử, tuy nhiên, Hải vương có một điều kiện - sau khi Thái tử Hoàng lên ngôi ở Dương quốc lấy hiệu là Sướng đế, theo lời hứa trước đó đã phế bỏ Thái tử phi thành dân thường, lập em gái Hải vương làm Hoàng hậu, ban họ “Kim”.

Sau đó cất đất phong, xây ngọc đường kim mã.

Lam Kinh - kẻ từng là Hải thượng vương có lẽ đã chán cảnh phiêu bạt trên mặt biển để kiếm kế sinh nhai, hoặc vì đã có được tài phú sánh ngang quốc khố đại nội, mà đổi tên là “Kim Lam”, mang sự nghiệp ở hải thượng phó thác cho bốn người con trai, mang gia quyến vào an cư tại Trinh thành ở Dương quốc, bắt đầu gây dựng sự nghiệp của một vị đại quan chốn triều đường.

Tuy nhiên, ông ta là người không lợi dụng công trạng để ngạo mạn, không phô trương kiêu ngạo, như thể chỉ chú trọng vào việc buôn bán hơn là chính trị. Mặc dù là vậy, những việc chính sự trọng đại của Dương quốc vẫn nằm trong tầm ảnh hưởng của ông ta. Kể trên người dưới hết thấy đều không dám bất kính, đều hô vang “Kim quốc cửu”

Kim Quốc Cửu chỉ có duy nhất một con gái, tên gọi là Kim Bích Huy.

Con gái ở Dương quốc, sau hai mươi tuổi còn chưa xuất giá là điều hiếm thấy, cho nên cái việc vị tiểu thư của Kim gia đã hai mươi lăm tuổi vẫn chưa lấy chồng là điều không thể hiểu được - nàng trời sinh tính nóng nảy, từ nhỏ đã không chịu được lễ thói sinh hoạt ở đế đô, vẫn sống trên đội thuyền của phụ thân, mãi đến ít năm gần đây mới bị phụ thân ép đưa về kinh thành

Đại thần trong triều, chỉ cần gặp qua vị tiểu thư kim chi ngọc diệp này, đều không khỏi ngạc nhiên: nàng là một nữ tử hoàn toàn không có một chút lễ giáo, đôi bàn chân lớn như chân nam tử như chứng minh cái nguồn gốc xuất thân không chút cao sang nào của nàng, nói năng tiếng vang rỗng rỗng, dụng từ thô lỗ, thị nữ tùy thân của nàng đương nhiên đều mang đao giắt kiếm, ai nấy đều trông như dạ xoa hung ác

Người ngoài đều nói, vị Kim gia tiểu thư này căn bản không coi đám cướp biển trên hải thượng ra gì.

Những truyền ngôn đại loại như thế khiến các vương tôn công tử quyền quý đều đứng xa chạy dài - sau đó tại Dương quốc cũng có một số vị quý tộc gia thế sa sút muốn gượng vào gửi rể, nhưng đến cuối cùng đều vì sợ tính cách của vị Kim gia tiểu thư mà phải tìm cách thoái lui.

Chuyện làm cho người trong kinh thành buồn cười nhất là, có một lần Kim đại tiểu thư tự mình xách roi mây, xông vào đánh đuổi vị chuẩn tân lang đến phủ uống trà ra khỏi phủ, vừa đánh vừa chửi, trong ngoài đều chứng kiến sự thô lỗ đó. Sưởng đế nghe thấy việc này, trong lúc ngồi trò chuyện với Hoàng hậu Tĩnh Thủy, vốn là cô ruột của Kim Bích Huy, cười nói “Cô cháu kiêu dũng như thế, trăm dứt khoát phải phong làm ngự vệ trên điện”

Kể từ đó, tự nhiên “Nữ ngự vệ” mấy tiếng xưng hô này được lưu truyền, các bậc phụ mẫu ở trong thành Dương quốc đều dùng nó làm tấm gương để giáo huấn đại gia khuê tú, tiểu gia bích ngọc: “Con nhìn bộ dạng cử chỉ của con mà xem, nhất nhất đều giống Nữ Ngự Vệ”

Chính vì vậy nên cho dù tài sản lớn nhất nước, quyền thế vượt trời, nàng tiểu thư hải đạo Kim Bích Huy, cho đến hai mươi lăm tuổi vẫn chưa có cơ hội xuất giá. Bản thân Kim tiểu thư vô tâm vô tứ không lo nghĩ gì đã đành, nhưng điều kỳ quái là Kim quốc cũng chẳng bỏ mặc, không thấy giục gả chi cả.

Lão lái thuyền nhìn lên chiếc thuyền đang cấp tốc tiến lại gần, dù chiếc thuyền lắc lư dữ dội trong mưa gió dày đặc, nhưng nữ nhân đứng trên đầu thuyền vẫn giữ được phong thái hết sức ổn định không một chút hoảng hốt trong sóng gió, chắc chắn phải là một tay hảo thủ trên sóng nước.

“Kim quốc cũng ần ần đã nhiều năm, cuối cùng cũng đã thấy con gái kiếm một vị tuần kiệt trong thiên hạ làm rể”. Thấy dáng vẻ thiếu nữ của Hoàng tử Tuyết Nhai, lão lái thuyền trên mặt có nét cười, than thở.

Thanh âm chưa dứt, thân thuyền bỗng chao mạnh một cái, chỉ thấy nữ tử vận hồng y trên chiếc thuyền phía sau xấn áo vung tay một cái, một dải lụa bạch nhanh như ánh chớp lóe sáng trong bóng mưa đêm, đầu sợi dây buộc một bàn tay quý đúc bằng sắt nguội móc bám vào thành thuyền.

“Nhan Bạch, người đang tính toán cái gì. Đã bái đường, nhưng lại không chịu động phòng, sau đó mang của hồi môn của ta bỏ đi, có phải người cho rằng Kim Bích Huy ta dễ bị khi phụ chăng?” Cánh tay sắt vừa thu lại, nữ tử vận quần áo màu hồng đã nhảy lên sợi dây vũng vàng phóng tới, ngón tay chỉ thẳng vào vị bạch y công tử đang đứng trên đầu thuyền, quát lớn: “Nguyên cứ tưởng, cha ta lần này coi trọng người như vậy, nói không chừng người đích thị là nhân tài, hừ, không ngờ cũng chỉ là phường mặt trắng chỉ biết mê hoặc lòng người! Chớ nghĩ là có phụ thân làm chủ, bái đường xong rồi thì ta phải sợ người. Nếu như ta thấy người không hợp ý, vẫn có thể bỏ người như thường”

Hoàng tử Tuyết Nhai hơi biến sắc. Thất hoàng tử của Ly quốc, văn thao vũ lược, thanh danh các nước đều nghe tiếng, có lẽ vì nhân giới quá cao nên trưởng thành lâu rồi mà tới giờ vẫn chưa lập gia đình - lần này chỉ vì đại thế bất buộc, chằng không còn cách nào khác mới đành phải làm rể Kim gia.

Lúc này nghe vị nương tử mới cưới thóa mạ, những cảm xúc phức tạp từ từ dâng lên trong lòng chàng, cho công phu hàm dưỡng rất tốt cũng không khỏi biến sắc mặt.

Thu lại cây sáo, chàng khẽ thở dài một tiếng, bắt đầu dĩ phải hắng giọng giả lả: “Phu nhân đừng giận, ta và đại nhân Thái Sơn có ước hẹn từ trước, cổ quốc gặp tình thế cấp bách như nước sôi lửa bỏng [1], đành tự tiện mang của hồi môn trở lại Diệp thành cứu cấp, lẽ nào lại bị ràng buộc bởi mối tình nhi nữ? Phu nhân xuất thân từ tướng môn, tự nhiên hiểu rõ. Vả lại...”

Nói chưa dứt tiếng đã nghe thấy một tiếng cười nhạt vang lên ở sát bên: “Biết ngay phường mặt trắng rất kẻ lừa người đoạt vật, lại còn nói năng ra vẻ đàng hoàng. Loại nam nhân này, ta thấy tên nào đánh tên đó”.

Lão lái thuyền và Tuyết Nhai cùng giật mình, chỉ thấy bóng hồng thoáng động, nguyên là Kim Bích Huy chân đạp lên dây, tự nhiên như mượn gió đáp xuống. Không cần đợi trả lời, vừa đáp xuống thuyền đã nhắm hướng tân lang tấn công ngay lập tức.

Tiếng đồn về vị nương tử mới cưới này đương nhiên chàng đã nghe qua, tuy nhiên lúc này cử chỉ của Kim đại tiểu thư đã vượt xa dự liệu của chàng Hoàng tử Ly quốc. Nhan Bạch gấp gáp xoay mình né tránh, phát

tay áo phải chụp lấy cổ tay của vị thê tử tân hôn, mặc dầu đã bắt đầu đánh, nhưng ảnh hưởng bởi xuất thân và công phu hàm dưỡng, đương nhiên chàng không thể động thủ thực sự với thê tử của mình.

“Ồ, hảo thân thủ” ông tay áo trắng vừa chụp xuống cổ tay, Kim Bích Huy không dừng được la lên một tiếng, tuy nhiên nàng biến chiêu cực nhanh, cổ tay hơi hạ xuống rồi thu lại, cùi chỏ ngay lập tức thúc tới sườn Nhan Bạch, khí thế hung mãnh, lực đạo không giống như cái tát tai vừa rồi, nếu trúng thật thì có thể làm xương cốt đứt đoạn.

Lão lái thuyền thấy nàng xuất thủ không một chút lưu tình, cũng không khỏi biến sắc mặt.

Dường như bị vị thê tử tân hôn hung hãn tấn công làm cho nổi nóng, vị công tử ôn văn nhã của Ly quốc đầu mày hơi cau, hừ lạnh một tiếng, không hề thấy ngón tay của chàng lộ ra ngoài tay áo, chỉ thấy bóng bạch bào thoáng lay động, Kim Bích Huy phát giác cùi chỏ thông xuống, một luồng khí buốt lạnh áp sát tới cổ tay phải, có cảm giác nửa người nhũn ra.

Người con gái của Hải vương đột nhiên mỉm cười: “Tính ra đã phải xuất thủ đến hai lần, nguyên đã đánh giá sai tên mặt trắng rồi”. Thanh âm của nàng vang dài, âm cuối ngân lên nghe rất lọt tai, mạnh mẽ hào hùng. Ngẩng đầu nhìn vị tân hôn phu, nàng không mấy may thẹn thùng: “Cha quả không phải lão già hồ đồ, có con mắt nhìn người. Tốt, người đã đánh thắng ta, thử thách thứ nhất đã hợp cách”

Thực ra nàng bẩm sinh trông rất dễ coi, làn da bánh mật, mắt to và linh hoạt, tóc dày, lông mi dày rợp như quạt xòe khê rung nhẹ, mái tóc sau lưng đen dài, kết thành một cái búi tóc cao cao theo kiểu tân nương.

Tuy nhiên, thấy tân hôn thê ngẩng mặt lên, Hoàng tử Tuyết Nhai bất giác lại ngoảnh nhìn đi nơi khác, thu tay lại, trường địch đang kèm chặt cổ tay nàng lỏng ra, né người sang một bên, nhạt giọng nói: “Cử chỉ của phu nhân thế này là không đúng lễ thói, nên mau chóng trở về, tránh để đại nhân Thái Sơn phải lo lắng”

Trong bóng đêm, mưa nhỏ vẫn không ngừng rơi, trong mưa đêm, Thất hoàng tử của Ly quốc khinh bào hoàn đãi, dung mạo tuấn mỹ như thiên thần, tuy nhiên trong ánh mắt vẫn toát lên vẻ lạnh nhạt cao quý, xa xăm đến cơ hồ không chân thực.

Loại hôn sự này, vốn chỉ là một con bài chính trị quyền biến trong cơn cấp bách, chàng đã lấy được cái mình cần về trở về cứu vãn tình thế của quân Thái tử, chàng đã đồng ý lấy việc chung thân đại sự của mình để đánh đổi lấy nó - nhưng chàng là người thủ tín, vị trí Hoàng tử phi của Tuyết Nhai hoàng tử vĩnh viễn thuộc về người con gái xuất thân hải đạo này.

Vả chăng, thực chất của một cuộc hôn nhân, tại cái thời mà sự thay đổi quyền lực được đặt lên trên tất cả thế này, đâu có người nào quan tâm?

Kim Bích Huy ngẩng đầu nhìn trượng phu, nhưng chẳng mấy may cảm giác được sự lãnh đạm và khó chịu của Tuyết Nhai hoàng tử, chỉ thấy dáng người như ngọc, nàng càng nhìn càng thấy hạnh phúc, nụ cười trên môi càng ngày càng rạng rỡ “Oài, ta đâu ngán gì phụ thân chứ! Ta đang cùng trượng phu ở chung một nơi, ông ấy có điều gì phải lo lắng?”.

Vừa nói, nàng vừa nhanh chóng tiến lại gần Nhan Bạch, tuy nhiên trượng phu của nàng chỉ khê nhíu mày, không thấy chút cử động, mà nhanh chóng thối lui một xích, nói một cách lạnh lùng: “Lấy chồng phải theo chồng, bây giờ ta bảo nàng trở về”

Nụ cười của Kim Bích Huy như đông cứng lại trên mặt, luôn cả ánh mắt của nàng cũng trở nên lạnh buốt. Nàng quay đầu nhìn lại trượng phu - lão lái thuyền này giờ đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát đôi oan gia phu thê, lúc này nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong lòng lão chỉ hạ đúng một câu: Nữ Ngự Vệ. Chính trong khoảnh khắc đó, lão lái thuyền đột nhiên hiểu được ý vị chân chính của biệt hiệu này, không tự chủ lắc đầu cười khổ.

“Ha ha, dựa vào đâu mà ngươi tự cho mình là bề trên của ta?” Bóng khăn hồng vừa giật xuống, nét mặt vị tân nương mới bái đường đêm nay lộ vẻ nhạo báng, lông mày khê nhướng, nàng cười lạnh “Ta phải theo người? Muốn ta nghe lời người à? Dựa vào cái gì mà phải nghe theo người? Người nghĩ người đã làm gì xứng đáng để ta phải nghe lời? Ha ha, đừng bao giờ nói với ta những đạo lý sáo rỗng như thế, ai đặt ra thứ lễ luật đó thì đi mà giữ, chứ Kim Bích Huy ta thì dứt khoát là không”.

Lão lái thuyền hít sâu một hơi, vị tân lang bên cạnh nghe chừng cũng rất kinh ngạc, hoàn toàn không tưởng nổi tới cái khả năng bị phản bác như thế này, ánh mắt Kim Bích Huy dừng lại ở cái rương: “Người đang chuẩn bị mang trăm vạn lạng trở lại Trinh thành phải không?”

“Ừm” Nhan Bạch không tự chủ buột mồm thốt ra một tiếng, ngay lập tức đã nghe thấy thê tử ở bên cạnh cấp tốc trả lời: “Tốt, ta sẽ về cùng người”. Giọng nói nghe có vẻ rất hí hửng.

“Nói vậy” Hoàng tử Tuyết Nhai vốn rất nhẫn nhịn rốt cuộc đã không thể kiềm chế, rầy lên một tiếng “Con gái nhà người ta, có bao giờ lại đòi vào nơi chiến trận không hả? Tại Dương quốc nàng là viên ngọc quý của Kim gia, lại là vợ của Thất hoàng tử Ly quốc, sao có thể dễ dàng cho người khác thấy mặt?”

“Hừ, sao lại không? Cái gì mà phi tử châu ngọc? Ta là con gái của Hải Vương Lam Kinh” Vị nữ tử tân hôn ngang nhiên ngừng đầu đối diện với chồng: “Mười hai tuổi ta đã chỉ huy chiến thuyền, mười lăm tuổi đã thống lĩnh cả thuyền đội đánh nhau trên biển, nghe đồn người là bậc kỳ tài trong việc dụng binh, chỉ là trên biển, cũng chưa chắc người đã là đối thủ của ta”

Cuối cùng Nhan Bạch không thể ngoảnh mặt đi nơi khác, lần đầu tiên nhìn thẳng vào mặt thê tử của mình: một nữ tử hai mươi lăm tuổi đã vứt bỏ mũ châu quan từ lúc nào, ống tay áo xắn ngang, mặt đầy vẻ khiêu khích đang nhìn thẳng vào chàng. Ánh mắt nàng long lanh rực rỡ, khóe miệng hơi cong lên ngổ ngược.

Hóa ra,... người chàng mới kết hôn là loại phụ nữ như thế này sao. Cùng Vô Trần hoàn toàn là hai loại người... a.

Thất hoàng tử Ly quốc trong lòng không khỏi than nhẹ một tiếng, không biết phải chấp nhận cái cảm giác này ra sao. Tuy nhiên chàng vẫn lạnh nhạt đáp: “Trinh thành đang trong cảnh nguy nan nước sôi lửa bỏng, chiến loạn khắp nơi, phu nhân không đến được đâu”.

“Ta nói đến được là đến được” Bất thành linh, tựa như đã hết nhẫn nại nổi, Kim Bích Huy mày liễu trợn ngược, quát “Sao người cứ rề rề rà rà mãi thế? Ta chưa từng thấy ai ra trận với bộ dạng như vậy. Ta đi cùng chẳng những không đem phiền phức đến cho người, còn có thể giúp người một tay, cũng chỉ để cho ta khỏi phải rơi vào cái cảnh, vừa qua cửa đã thành quả phụ”.

“Phi”, cuối cùng không thể kiên nhẫn nổi nữa, lão lái thuyền chứng kiến vẻ lúng túng khó xử trên mặt Hoàng tử Tuyết Nhai, cười lớn một tràng

Nhan Bạch và Kim Bích Huy đồng thời nhìn lại phía đuôi thuyền, ánh mắt chàng như có ý dò hỏi, còn Kim Bích Huy thì chỉ liếc sơ lão già mặc áo tơi đội mũ tre “Cười cái gì? Chưa nhìn thấy người trẻ tuổi cãi nhau bao giờ à?”

“Nếu như ta không chịu cho nàng cùng đi thì sao?” Thấy nét mặt lão lái thuyền không biểu lộ gì, Nhan Bạch nhíu mày hỏi.

“Sao à?” Trong ánh mắt Kim Bích Huy xuất hiện vẻ kiêu ngạo cứng cỏi, đột nhiên lại vận lực đạp chân xuống mạn thuyền, thân thuyền đương nhiên tiếp tục chấn động mấy lần, Nhan Bạch thấy chỗ đặt chân có phần bất ổn, liền vội đứng vững, mũi chân gia lực, tức thì thân thuyền lại tiếp tục ổn định, hơi nổi giận nói “Nàng muốn làm cái gì?”

Kim Bích Huy liếc nhìn cái rương đang nằm trong khoang thuyền, không hoảng không vội, từ ngang lưng lấy ra một thanh chủy thủ nhỏ nhỏ, cười: “Ta đã biết người giỏi võ công, nhưng không tin là người chịu tro mắt nhìn cái rương trôi trên mặt nước, nếu không đồng ý cho ta đi theo, ta sẽ nhảy xuống nước đục thuyền, xem người tay không trở về rồi phải ăn nói ra làm sao”.

Lời nói vừa thốt ra, không khí trên thuyền đột nhiên có phần đặc lại.

Hóa ra,... nàng ta không phải chỉ là kẻ ỷ mạnh làm càn không sử dụng đầu óc, suy nghĩ cũng chu toàn. Nhan Bạch nhìn chăm chăm vào thê tử, Kim Bích Huy vốn không kém cũng nhìn trả lại chàng, thanh chủy thủ nhỏ bé dài không quá ba thốn đang mân mê giữa những ngón tay nàng.

Nếu chàng không đáp ứng, liệu vị Nữ Ngự Vệ có cởi bỏ áo ngoài, nhảy xuống nước để đục thủng thân thuyền hay không? Cổ nhiên chàng có thể chế trụ nàng trước khi nàng nhảy xuống nước, nhưng ở vị thế như thế

này, như thế quả là mất thể diện, sau này biết làm thế nào để có thể tiếp tục hòa hảo với Dương quốc nữa? Còn nếu như để nàng xuống nước, chẳng có cách nào để chế trụ nổi người con gái của Hải vương này.

“Ha ha, cô nương chớ nói đùa, cái thuyền nhỏ này là bản mệnh của lão già ta đó”. Trong không khí yên lặng, thốt nhiên từ đuôi thuyền vọng lại tiếng cười của lão nhân này giờ vẫn im lặng, vừa nói xong, liền liếc qua vị Thất hoàng tử Ly quốc một cái “Theo ta thì vị công tử này, dù gì cũng là vợ của ngài, mang theo người nội trợ như vậy tưởng cũng là điều hay”.

“Ai mượn lão già nhà ngươi nhiều chuyện chứ” Có phần bức mình, Kim Bích Huy trừng mắt nhìn lão lái đò một cái. Tuy nhiên, lão lái đò này tựa hồ không khiếp sợ nàng, vẫn đảo mắt nhìn nàng một cái. Tâm lý Kim Bích Huy không biết vì sao có phần khấn trương, tựa hồ bị khí thế trong ánh mắt của đối phương áp trụ, tự nhiên không dám nói tiếp nữa.

Nghe thấy giọng nói của lão nhân này, thần sắc của Tuyết Nhai trở nên cung kính cẩn thận, trầm ngâm một lúc, tỏ ra lễ phép đối với lão già thâm trầm đầu bạc này: “Kính mong lão tiên bói chỉ điểm”

“Oa! Người quả là người tốt” Nữ Ngự Vệ không tin phụ tể tự nhiên lại chịu nghe lời lão lái thuyền, mỉm cười vui vẻ, tuy nhiên lão lái thuyền không lý gì đến nàng, chỉ quay đầu lại, tiếp tục chăm chú chèo thuyền.

[1] Nguyên văn: trứng rời khỏi ổ.

Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu

3. Chương 3 Diệp Thành

Diệp thành chỉ có một con đường duy nhất để liên lạc ra bên ngoài, đó là Đại Vận Hà xuất phát từ Trinh thành tại Dương quốc, đi ngang qua Thương Châu và Diệp thành. Để duy trì con đường duy nhất hết sức quan trọng này, Thái tử Thừa Đức đã phái trọng binh thủ hộ hai bên bờ Vận Hà

“Thất hoàng tử đã trở lại rồi!” Vừa cập bờ, đã nghe binh sĩ hai bên bờ sông đồng thanh hoan hô, tiếng kèn từ vọng lâu bên bờ lập tức vang lên liên miên, hết hồi này đến hồi khác, từ bên đò truyền tin vào thành. Binh sĩ tuần tra trên thành nghe tin lập tức lao xao, trước sau có khá nhiều tướng lĩnh bước lên bái kiến.

Tuyết Nhai bước xuống đầu tiên, kêu người khiêng cảm đòn đặt chân, đỡ Kim Bích Huy xuống thuyền. Binh sĩ có người dị nghị nhưng không ai dám lớn tiếng: vị Hoàng tử này chạy đến Dương quốc xa xôi, không mời được cứu binh mà lại đem một nữ nhân về, thật chẳng hiểu ra làm sao cả.

“Đỡ Hoàng phi xuống thuyền” Nhìn thấy người đầu tiên bước ra nghênh đón là ái tướng Thẩm Thiết Tâm, Nhan Bạch thở dài một tiếng ra lệnh. Thấy mặt thuộc hạ đầy vẻ kinh ngạc, chàng cũng không còn lòng dạ nào để giải thích rõ ràng cho bọn họ. Dọc đường đi, chàng đã cố gắng thuyết phục lão lái đò theo chàng đến Diệp thành quy phục và giúp đỡ Thái tử Thừa Đức, tuy nhiên lão già thần bí đó chỉ cười nhẹ lắc đầu, không mấy may động lòng. Hoàng tử Tuyết Nhai là người lễ hiền hạ sĩ, chứ hầu đều nghe tiếng, chàng chưa bao giờ gặp phải một lão nhân khư khư cổ chấp như vậy, dẫu chàng đã thỉnh mời đến ba lần.

Ngay khi thuyền tiến vào biên giới Ly quốc, lão lái đò đã lập tức muốn quay trở lại. Dù Tuyết Nhai cố tình giữ lại, lão chỉ cười nhẹ đưa mắt nhìn vào đôi vợ chồng tân hôn: “Nghe nói hai người mới cưới, sao lão có thể lưu lại?” Lão nhìn vào hồng y nữ tử, trong mắt có ánh cười “Tiểu cô nương, nàng tiếp tục hung dữ như thế này là không tốt đâu, coi chừng nhà chồng không chịu nổi?”

Kim Bích Huy nổi giận, tuy nhiên lão lái đò cũng không nói gì thêm nữa, chỉ quay đầu bỏ đi, cao giọng hát vang, dĩ nhiên đó là một bản quốc ca của nước Ly “Thiết y hàn”. Tuy nhiên, ca từ gốc của nó là “Sốc khí truyện kim thác, ánh hàn chiếu thiết y” [1], nhưng lão đã tùy ý thay vào đó một đoạn thơ cổ :

Kích cổ kỳ thang,

Dùng dục dụng binh.

Thổ quốc thành Tào,

Ngã độc nam hành.

Tùng Tôn Tử Trọng.

Bình Trần dũ Tống.

Bất ngã dĩ quy

Ưu tâm hữu sung [2]

Người đi mỗi lúc mỗi xa nhưng lời ca vẫn liên miên không dứt. Cầu tàu làm bằng thanh gỗ nhỏ vươn dài trên mặt sông, kê đá bao kín bờ sông, Thắt hoàng tử đứng tại phía bắc đăng trạm trong mưa gió phiêu phiêu khẽ quay đầu, nhìn theo nhân ảnh lão lái thuyền đang cất cao lời ca, nhìn vào mái tóc bạc phơ tung bay trong gió, hiên hiên ngang ngang, như hàm chứa cả sự kinh qua chinh chiến của nửa đời, không vội vã từ từ khởi hành trở về

Cắm đôn còn chưa tới, nhưng không thềm đợi thủ hạ đến giúp đỡ, nàng Kim Bích Huy vẫn còn mặc nguyên bộ quần áo tân nương thò đầu qua cửa sổ khoang thuyền, nhìn quanh than thở: “Đây là Diệp thành ư. Hừm, có vẻ oai vệ lắm”.

Không nói đến câu thứ hai, nàng đã theo gót phu quân nhảy khỏi thuyền, nhẹ nhàng đáp lên bờ.

Đám binh sĩ chung quanh sợ đến nhảy dựng lên, bất giác đều thối lui mấy bước, quay mặt nhìn nhau, không biết rốt cuộc vị nữ tử có hành vi như thế này là thần thánh phương nào.

“Không nên quá phóng túng”. Biết không làm được gì, nhưng không thể không quản, Nhan Bạch nhíu mày gắt khế.

Tuy nhiên, vào lúc này, vị phu nhân tân hôn nhìn thấy đám binh sĩ ra nghênh đón, hiển nhiên là nhớ lại những ngày còn đang ở đội thuyền Hải vương, coi đám binh sĩ thủ hạ của phu quân như huynh đệ của mình, nàng liếc mắt nhìn mọi người một cái, thuận tay vỗ vai tên lính đang quỳ nâng cắm đôn: “Đạ tạ, sao lại bày mấy trò phiền phức này làm gì, thật khổ cho các huynh đệ”

Vừa thấy hành động đó, sĩ binh xung quanh quả nhiên đều thay đổi sắc mặt, mang cắm đôn đều là những binh sĩ thô hào, lúc này được nghe những lời thân mật nhẹ nhàng, gò má vàng vọt thoáng lộ vẻ xấu hổ, hồi lâu cũng không biết phải trả lời như thế nào.

Tại cửa thành, Thái tử Thừa Đức vừa nghe thấy tin đã lập tức tự mình xuất thành nghênh tiếp, thấy cảnh tượng như vậy thì cũng sững sờ há hốc miệng, quên cả cất tiếng chào thất đệ.

“Hoàng huynh” Nhan Bạch vừa nhìn thấy huynh trưởng, vội tiến lại gần ra mắt, theo thói quen quỳ xuống, nhưng đã được Thái tử Thừa Đức giữ lại, ánh mắt Thái tử đầy vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng không hỏi kỹ, chỉ gấp gáp nói vào việc chính: “Dương quốc có nguyện ý phát binh hay không?”

Nhan Bạch nhìn vào ánh mắt lo lắng của hoàng huynh, biết tại Diệp thành lúc này đã kiệt lương, binh lính mỗi một, chàng bất giác nhìn sang vị thê tử mới cưới đang nhìn đông ngó tây, thở dài, “Hoàng huynh, mình vào thành rồi nói tiếp, được không?”

* * * * *

“Thất đệ, đệ nói sao? Đệ đã thành thân?”

Phủ nha hiện tại của Diệp thành đã bị trưng dụng thành quân doanh, hậu đường nghị sự bao gồm toàn những nhân vật quan trọng tiếng nói có ảnh hưởng lớn trong quân của Thái tử, tuy nhiên, khi nghe những lời bẩm cáo, Thái tử Thừa Đức cũng không giữ nổi bình tĩnh mà biến sắc hẳn “Nữ tử đệ dẫn về hôm nay là con gái của Ngọc đường Kim gia?”

“Vâng. Đệ tại Dương quốc khốn quẫn không tìm được trợ giúp, sự cấp phải tòng quyền, tự tiện thành thân, mong hoàng huynh tha thứ mà không trách tội” Dưới những ánh mắt kinh ngạc của các tướng lĩnh bên cạnh, Hoàng tử Tuyết Nhại cúi đầu, bình tĩnh trả lời.

“Con gái duy nhất của Ngọc đường Kim gia là vị nữ... nữ trung hào kiệt này à?” Vị Tả quân phó tướng Thẩm Thiết Tâm đứng bên đột nhiên mở lời, suýt chút nữa là buột miệng dùng chữ “Nữ Ngự Vệ” nhưng đã may mắn đổi lại thành “nữ trung hào kiệt”, thế nhưng mặt ông ta vẫn lộ vẻ xấu hổ.

Trong ánh mắt của Thái tử Thừa Đức thoáng có điểm phức tạp: Tiếng tăm của nàng Kim Bích Huy này ngài cũng đã nghe qua. Nàng chính là vị nữ thủ lĩnh tối thượng của cướp biển tại Bích Lạc, là người con gái duy nhất của Ngọc đường Kim gia đang thao túng quốc chánh Dương quốc.

Đây chính là người con gái nổi tiếng thô lỗ đánh đá, chửi hùa các nước đều nghe tiếng.

Thần thái trong mắt của Thái tử thay đổi một chút, đảo mắt thở nhẹ một hơi: “Thất đệ, khổ thân đệ rồi. Thật ra đệ không cần làm như vậy, trong tình thế như vậy, Ngọc đường Kim gia ép bản vương cưới nữ tử đó thì cũng thì cũng chỉ có cách làm theo”

Tuyệt Nhai hơi giật mình, thoáng bất ngờ ngẩng đầu nhìn vào đại ca: “Hoàng huynh đã lập Vô Trần là Thái tử phi, lẽ nào giờ lại nuốt lời mà phế bỏ?”

“Như đệ đã nói, sự biến phải tòng quyền, nếu như có khả năng lại giúp Ly quốc thống nhất, thì chuyện đó có đáng gì?” Thái tử Thừa Đức cười nhẹ, quay sang vấn đề chính: “Dương quốc có đồng ý xuất binh?”

Hoàng tử Tuyệt Nhai trầm ngâm trong chốc lát, cân nhắc từng lời cuối cùng mới đáp lại “Dương quốc đồng ý sẽ xuất binh vào đầu tháng mười hai, theo Vận Hà đi lên phía bắc, tiến đến Diệp thành”.

“Hiện tại chỉ e trong thành nhân lực và vật lực đều cạn, không thể nhẫn nại được tới tận tháng 12”

Âm thanh vừa vang lên chính là từ vị Từ thái phó Từ Phủ Ngôn đang đứng kề bên Thái tử, đã từng phụ tá hai triều Hoàng đế, là lão nhân có cái nhìn đại cục phù trợ dưới trướng của Thái tử, ông đằng hắng một tiếng, vuốt nhẹ chòm râu dài dưới cằm, ánh mắt đột nhiên sáng quắc: “Dương Sưởng đế, có thực tâm trợ giúp chúng ta không?”

Thần sắc Tuyệt Nhai có phần ảm đạm, nhìn vào lão nhân bình tĩnh đáp: “Không dám giấu Thái phó, Sưởng đế và triều thần quả thật có ý muốn khoanh tay đứng nhìn, chính Kim quốc cứu đã tận lực thuyết phục Hoàng đế, trong năm nay sẽ phái binh tăng viện cho Diệp thành. Còn về khí tài vật lực thì...” Hơi dừng lại một chút, tựa hồ trong lòng có một chút cảm khái, Thái hoàng tử nhắc chén trà, phảng phất hiện ra dáng vẻ kiên quyết, tuy nhiên ngón tay chỉ vào món quà cưới “Chỉ cần của hồi môn của nội nhân, cũng đủ giúp Diệp thành qua được mùa đông”.

Lời nói vừa dứt, toàn thấy mọi người trong quân doanh đều chấn động

“Phụ gia địch quốc”. Một lát sau, Từ thái phó cảm khái, nói khe khẽ một câu.

Cái rương đó bất quá chỉ dài ba xích, rộng hai xích, tuyệt nhiên không lớn, nhìn lại không nặng.

Tuy nhiên, không tin nổi là nó có khả năng cung ứng cho dân quân Diệp thành qua được một mùa đông?

* * * * *

Vừa tiến thẳng đến nội đường, ba nhà buôn bán châu báu từ Tây Cương đã nhìn thấy cái hộp, ánh mắt lão liên soi mói thăm đánh giá, cái rương không phải làm từ đàn mộc hay trầm hương, mà làm từ một khối đồi mồi nhẵn nhụi. Trong sắc đen ẩn chứa những sợi hoa văn kim tuyến mảnh mai đan xen, đây đích xác là đồi mồi thượng đẳng.

Mấy vị châu bảo thương nhân không tự chủ được đều nuốt nước bọt: đồi mồi sinh trưởng ở nơi biển sâu, chẳng dễ dàng gì mà bắt được, một con giỏi lắm cũng chỉ lớn đến ba bàn tay, chỉ có thể dùng để khảm vào lược hoặc trang sức. Cái rương đồi mồi lớn tới hai ba xích như thế này, cho dù là chốn long cung cũng vị tất cũng đã thấy qua.

Không hổ danh là con gái của Hải vương.

Cả ba vị thương nhân cùng nhìn nhau, ý nghĩ đầu tiên trong lòng là phải cùng nhau hợp lực để đim giá tới mức thấp nhất.

Kim Bích Huy thậm chí không quan tâm, căn bản không để ý tới ánh mắt những kẻ này, nàng chỉ liếc trượng phu một cái, Sắc mặt Tuyết Nhại ngưng trọng, không nói một câu, Thái tử Thừa Đức ở bên cạnh cũng khá trầm ngâm

“Ta mở cái hộp nhé” Kim Bích Huy liếc ngang một cái, có vẻ không muốn trì hoãn thêm nữa, tự mình nhấc tay mở hộp.

Ngay lập tức, hào quang tỏa ra bốn phía, người trong nội đường không mở nổi mắt, không kiềm nổi phải đưa tay lên dụi mắt.

Phía trên mấy hạt châu bày một số trang sức châu báu: có ngọc như ý, ngọc tỳ thủy, tử tinh, thúy ngọc, mỗi viên đều là những báu vật mà bất kể châu bảo thương nhân nào ngay cả trong mơ cũng phải mong cầu.

Tuy nhiên thứ khiến cả mấy vị châu bảo thương đều chết lặng, không thốt ra được nửa câu, chính là bốn hạt châu màu sắc không giống nhau, đặt ở bốn góc để trấn giữ rương quý. Bốn hạt châu này không bắt mắt chút nào, tỏa ra ánh sáng mờ đục

“Trời! Đây, đây là” - kẻ lớn tuổi nhất trong số ba người châu bảo thương tròn đôi mắt, lắp bắp không nói được câu nào, đột nhiên khụy gối, quỳ xuống trước cái hộp

“Định phong, tỳ hỏa, nhu thủy, tích trần”(3) Hai vị châu bảo thương gia thốt nhiên ngây người, như rơi vào mộng cảnh, vẫn trong tư thế vừa quỳ vừa nói, được gặp những vật chí bảo chỉ thấy trong truyền thuyết như thế này, đương nhiên không khỏi cảm thấy bàng hoàng, phải quỳ xuống hành lễ không dám xúc phạm.

Không cần phải nói tới mấy nhà buôn châu ngọc, Thái tử Thừa Đức và thuộc hạ trên dưới chung quanh trông đều chấn kinh, không thốt được lời nào. Chỉ có Thất hoàng tử, sớm đã biết tới sự giàu có của gia đình nhà vợ, vẫn giữ được vẻ mặt thản nhiên, không chút thay đổi.

“Coi như có mất tinh đời đấy, không uống công cha ta gọi các người đến để mua số trang sức này” Kim Bích Huy đứng gần chiếc bàn, bàn tay đặt lên chiếc hộp đựng nữ trang chứa của hồi môn, trên mặt nở nụ cười như không cười, quan sát sắc mặt của mấy thương nhân. “Khả năng của người dường như không đủ. Hoặc ba nơi các người cùng hợp lực đóng góp lại, có bao nhiêu mua bấy nhiêu, được không?”

“Không biết, không biết hoàng phi đòi giá bao nhiêu” Ngắc đầu nhìn vào cái hộp một cái, bóng châu ngọc như phản chiếu sáng lóa trong mắt, kẻ thương nhân lớn tuổi nhất lau mồ hôi trán, lập cập đứng dậy, không còn dám vênh vác nữa ấp a ấp úng hỏi.

Kim Bích Huy ngẩn ra, quay đầu nhìn Tuyết Nhại, có vẻ như muốn hỏi ý kiến của trượng phu. Số trang sức này cũng chỉ giành để giúp đỡ chàng, phụ thân trước lễ thành hôn đã nói rõ về bối cảnh và tình hình hiện tại của chú rể trước khi kết hôn với con gái mình. Nàng tuyết nhiên không biết Diệp thành cần khoảng bao nhiêu tài lực để thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn này.

Ánh mắt của Nhan Bạch liền hướng về phía Từ thái phó đang đứng bên cạnh Thái tử Thừa Đức

“Ít nhất là năm mươi vạn lượng” Từ thái phó chủ quản sự vụ trong thành, thăm đánh giá tổng chi tiêu của quân dân trong thành trong một mùa đông, đưa ra một cái giá cao hơn, đợi ba vị bảo châu thương mặc cả.

“Năm mươi vạn lượng.... năm mươi vạn” Không biết hỏi gì, mấy nhà buôn châu báu cùng nở một nụ cười, thở phào.

“Ha ha” Đám châu bảo thương đang định vui vẻ đồng ý, đột nhiên nghe thấy bên cạnh một tiếng cười khuấy chói tai vang lên giữa nội đường đầy vương công quý tộc, chúng nhân cùng quay lại nhìn, chứng kiến vị Hoàng tử phi tân hôn đóng sầm cái nắp rương đổi mới lại, nhìn sang trượng phu bên cạnh, không nén nổi tiếng cười trào lộng “Ồi chao, hình như có gì nhầm lẫn ở đây? Nhà người chỉ cần không quá 50 vạn lượng? Thế mà phải khẩn trương đến mức này sao? Ta nghĩ các người cần một số tiền khổng lồ, mới phải tới cầu trợ Ngọc đường Kim gia. Năm chục vạn, phi!”

Bộ dạng của nàng cực kỳ vô lễ, trong nội đường bắt đầu có phản ứng, từ Thái tử Thừa Đức trở xuống, người người đều thoáng biến sắc.

Nguyên đám cưới này, dĩ nhiên hoàng thất Ly quốc cực kỳ thiệt thòi, nếu như không phải tình thế bức bách, Thất hoàng tử căn bản không trở thành con rể Kim gia. Giờ nghe thấy những từ này, mọi người đều không

khỏi biến sắc.

Sắc mặt Nhan Bạch trở nên trắng bệch, có điều chàng biết vị hôn thê mới cưới này tính tình như vậy, tự nhiên không còn tâm trạng nào mà giáo huấn, chỉ có thể đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn vào nàng một cái, ngụ ý muốn nàng đi ra.

Tuy nhiên Kim Bích Huy ra vẻ không nhận thấy, ánh mắt chiếu thẳng vào vẻ vui mừng lộ rõ ra của mấy tên châu bảo thương nhân, trên mặt nở nụ cười khinh bỉ “Các người không biết Kim Bích Huy ta là ai sao? Các người muốn chiếm tiện nghi lớn đến vậy sao” Nàng xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay màu bánh mật, vỗ vỗ vào cái hộp: “Tất cả mọi người đều biết giá trị của món hàng này, người đảng hoàng không nói chuyện ám muội, chỉ có cái hộp thôi cũng không người nào có thể nói nó dưới hai chục vạn lượng, đồ bên trong càng không cần phải nhắc đến, có phải không?”

Một lời vừa thốt, tất cả những người xung quanh đều thở hắt ra. Thái tử Thừa Đức vốn xuất thân hiển quý, trước lúc biến động đã từng chứng kiến qua biết bao châu bảo trong đại nội Ly quốc, nhưng cũng chưa bao giờ thấy cái gì vượt quá hàng vạn.

Tuy nhiên, điều khiến mọi người kinh hãi là, những nhà buôn châu ngọc lại không chút phản bác, vẻ mừng rỡ đã mất sạch.

“Bẩm hoàng phi, kỳ thật những trân bảo này, trừ những vương hầu có thế lực khuynh quốc, thế gian không có người nào có khả năng mua được...” Châu bảo thương môn chum đầu thương nghị, lão già cao tuổi nhất nhún nhó đáp lại

Không đợi lão nói thêm, Kim Bích Huy cười khuấy một tiếng, ánh mắt quét qua mấy lão thương nhân nổi danh: “Thế nào, đã biết chúng ta cần tiền để sử dụng, nên muốn dim giá sao?” Nàng dừng lại một chút, ánh mắt trở nên lạnh như băng, thản nhiên nói tiếp: “Thật không biết các người hàng năm vận chuyển châu báu từ Ba Tư và Đại Thực về bằng con đường nào? Có giỏi thì năm tới tự mình đi theo đường sa mạc mà về đi nhé”.

Nữ tử ánh mắt lẳng lệ phảng phất có ánh đao trong đó, chiếu thẳng vào ba thương nhân. Bọn họ run lập cập, lòng tham bị dập tắt, đưa mắt nhìn nhau: đúng vậy, bọn họ làm ăn phải đi lại trên biển, đã vậy làm sao đắc tội với Hải vương được?

“Tốt thôi, Kim Bích Huy ta là kẻ giết người chỉ một dao, báo giá chỉ báo một tiếng” Nhìn thấy đối phương đã bình tâm trở lại, vị Vương phi tân hôn vỗ vào chiếc rương, làm chúng nhân phải giật mình “Bốn viên ngọc trấn rương này ta sẽ lấy lại. Các người trong bụng cũng biết rõ, vật này các người mua không nổi, mà cũng không có phúc để có được. Những thứ còn lại, kể cả cái hộp đòi mỗi này, các người đưa ra 200 vạn lượng là được”.

Ba nhà châu bảo cùng xúm lại, khe khẽ thảo luận, bàn qua tính lại cuối cùng cử người lớn tuổi nhất ra, xoa xoa tay than thở thở dài: “Mức giá của Vương phi, tiểu nhân biết là rất hợp lý rồi. Nhưng lần này ba người chúng tôi chỉ đem tới hơn 100 vạn lượng vàng thôi, làm sao...”

Kim Bích Huy nhún mày “Tốt xấu gì cũng là thương nhân châu báu nổi danh, sao lại nghèo kiệt thế? Thôi vậy, số còn thiếu, khi quay về các người mua lương thảo giùm bọn ta, rồi vận lương theo đường sông đến đây, có được không?”

Châu bảo thương nhân thấy việc có vẻ thông, vẻ mừng rỡ trong lòng hiện cả ra bên ngoài, biết rằng vụ kinh doanh này mình lời không dưới 50 vạn lượng, đã nhất loạt đồng ý.

Kim Bích Huy sáng khoái thu lại bốn hạt châu trong, sau đó khóa cái rương lại, đưa chìa khóa cho Từ thái phó, dặn dò “Cứ theo như vậy, đưa bọn họ đến khố phòng giao tiền thôi”.

Từ thái phó là kẻ đọc sách làm thơ, chỉ ở những nơi trang trọng, đã bao giờ chứng kiến một nữ tử thô lỗ như vậy? Vị Vương phi mới tới ngạo nghễ ngang ngược, chớp mắt đã đặt giá cao hơn lão bốn lần, lão thân ba triều, phụ chánh đại thần này trong lòng chấn động, còn bụng dạ gì đối đáp lại nữa.

[1] Mộc lan thi: Mỡ sắt truyền hơi rét. Áo giáp chiếu hàn quang

[2] Thiên Kịch Cổ - Kinh Thi

Thùng thùng trống dập

Hăng hái tuyển quân

Kẻ Tào người Vệ

Mình ta xuôi Nam

Theo Tôn Tử Trọng

Kết hòa Trần Tống

Quên mình không về

Ưu phiền mang nặng.

Dạ Thuyền Xuy Địch Vũ Tiêu Tiêu

4. Chương 4 Trưởng Tôn Vô Trăn

Tuy nhiên, Kim Bích Huy cũng không để tâm, thấy sự tình thuận lợi như vậy, cũng không thèm quan tâm đến những người xung quanh, chạy lại bên cạnh trượng phu, cười đắc ý nắm lấy tay áo Hoàng tử Tuyết Nhai, ngẩng đầu hỏi: “Người thấy sao, ta đúng là một phu nhân tháo vát phải không? Năm chục vạn mua lương thảo, còn lại trăm vạn để vào quốc khố, chúng ta lấy năm chục vạn xây phủ đệ để ở, có được không?”

Nàng có vẻ rất hí hửng hoạch định tương lai, tuy nhiên Nhan Bạch chỉ cúi đầu liếc thê tử một cái, đáp nhạt nhẽo “Tùy nàng”

Kim Bích Huy trừng mắt nhìn trượng phu, nổi giận quát: “Con người người sao lúc nào cũng lơ đãng như vậy hả?”

Hoàng tử Tuyết Nhai không tranh luận nhiều với thê tử, chỉ nói một câu: “Dù sao cũng là của hồi môn của nàng, ta làm gì có quyền xử lý. Vừa này nàng cũng có hồi ý kiến của bất kỳ ai đâu” Sau đó, không nói thêm câu nào, bỏ mặc nàng ở đó, đi tới bên cạnh Thẩm Thiết Tâm ngồi xuống uống trà.

Nàng liền đi theo, hiển nhiên có thể thấy vị Tả quân phó tướng Thẩm Thiết Tâm đang ngồi đây không có một chút hảo cảm nào đối với nàng, cũng không thèm nhìn tới nàng, chỉ hơi cúi mình xuống, bắt đầu khe khẽ thương nghị việc quân sự với Nhan Bạch.

Kim Bích Huy nhất thời bị bỏ mặc ở bên, không biết phải nói hay làm gì. Từ thuở nhỏ nàng đã có tính tự do, vô câu vô thúc, đã bao giờ phải chịu cái tình thế ảm ức như thế này đâu, cảm giác lửa giận trong lòng bắt đầu bùng bùng nổi dậy.

Thái tử Thừa Đức chứng kiến cục diện này, không tiếp tục nói chuyện với vị phó tướng hữu quân Thiệu Quân nữa, ánh mắt hơi lóe lên rồi đứng dậy đi tới. Tuy nhiên, ngay lúc đó, Kim Bích Huy cười nhạt một tiếng, đột nhiên đứng lên, phất tay áo quét thẳng vào chén nước đặt trên kỷ trà.

“Choang” một tiếng, nước trà văng tung tóe, Nhan Bạch và Thẩm Thiết Tâm phản ứng cực nhanh, lập tức nhảy bật lên tránh, sắc mặt Thất hoàng tử hết sức khó coi. Tuy nhiên chẳng đợi chàng trách móc, Kim Bích Huy đã lên tiếng: “Nói quả không sai, đây đúng là của hồi môn của ta, nhưng ta dùng nó để giúp cho người. Ta còn có lòng tốt tìm người mua, rồi bàn thảo giá cả, nói đi, ta đã làm gì sai? Có sao lại trưng vẻ mặt ấy ra với ta?”

“Hiện tại nàng cư xử vậy là không được” Tựa như không thể nhẫn nhịn hơn, Hoàng tử Tuyết Nhai xưa nay vẫn tiết chế lời nói, lần đầu tiên tỏ vẻ quở trách và thất vọng “Hơn nữa, hờ một chút là thay đổi sắc mặt, tựa hồ đó là nàng, phu nhân của ta, chứ ai?”

Kim Bích Huy ngẩn người, không lường nổi vị trượng phu vốn ôn hòa mà có lúc ngôn ngữ sắc bén như vậy. Nàng nhìn đắm đắm vào hắn, chính là phu quân của nàng, là vị công tử mũ cao áo rộng, áo trắng như tuyết,

khí độ cao nhả điềm đậm. Ánh mắt có phần lạnh nhạt, ẩn giấu phong thái hờ hững mà cao quý xa xôi không thể với tới, như từ trên mây cao nhìn xuống, ẩn chứa nét bí ẩn và bơ vơ

Rồi đột nhiên như phát hiện ra điều gì, trong lòng nàng như bị giáng mạnh một kích, không thốt nổi nên lời.

“Con người này...con người này..., hần ta, hần ta dám xem thường nàng. Hần, trượng phu của nàng, lại dám coi thường nàng”.

Kim Bích Huy nhắm mắt, cắn chặt khóe môi, ngón tay nắm chặt lại, không biết phải tốn bao nhiêu sức lực mới áp chế được cái cảm giác muốn động thủ, bỗng nhiên, làn da ngăm ngăm của nàng chợt bừng lên sắc đỏ.

“Đệ muội, có gì không thoải mái à?” Thái tử Thừa Đức cảm thấy không khí không ổn lắm, vội vàng lên tiếng dàn hòa, tuy nhiên Kim Bích Huy cũng không nhìn tới hắn, mà chỉ nhìn chăm chăm vào cái vị Hoàng tử Tuyết Nhai đang cúi đầu ngồi uống trà, cười lạnh một tiếng.

“Nhan Bạch, người dựa vào cái gì mà kiêu ngạo? Nếu thật sự có ngạo khí, việc gì phải bán thân vào Kim gia nhà ta. Chút tiền chỉ đáng hai trăm vạn lạng vàng - còn chưa bằng khoản tiêu khiển hàng năm của Ngọc đường Kim gia nhà ta”....

Nàng nghiêng răng, gằn mạnh từng chữ, cái tâm lý báo được thù này thật khoan khoái.

Nàng vốn chỉ là nữ tử cướp biển, nàng vốn dĩ theo đúng phong cách ăn miếng trả miếng [1], nhận một giọt nước trả một đại dương, nếu khinh thị nàng tất nàng phải mang sự miệt thị gấp mấy lần để đáp trả lại. Nàng sợ cái gì? Nàng chẳng sợ gì cả.

Những người chung quanh, gồm cả Thái tử Thừa Đức, lúc này đây đều giật mình. Những lời nói sắc bén như dao của nàng, từng chút từng chút đâm thẳng vào trái tim vị bạch y quý công tử, sắc mặt Hoàng tử Tuyết Nhai từ từ trắng bệch.

Nàng cười mỉm, đợi hắn vỗ bàn đứng dậy, đợi hắn thể hiện lại cái thân thủ từng khiến nàng đổi sắc. Cánh tay giấu trong tay áo của nàng đã cầm sẵn một thanh thủy chủ nhỏ bé dài không quá ba phân.

Tuy nhiên, Kim Bích Huy chỉ thấy trượng phu thông thả thu tay lại, nước trà trong chén đột nhiên vô cớ khê sôi lên. Sau đó, trượng phu của nàng không thốt lên một câu, thậm chí cũng không có biểu hiện gì, tựa như chưa từng nghe qua những lời vũ nhục vừa rồi của nàng, chỉ hơi cúi đầu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, rồi đặt chén trà xuống, nhẹ giọng thốt lên: “Trà ngon”.

Nàng ngây người.

Quả nhiên hắn có thể nhẫn nại. Hắn vốn là người bẩm sinh tuyệt đỉnh kiêu ngạo, thế mà lại có thể nhẫn nhịn được trước sự vũ nhục công khai như vậy

Hắn làm thế vì cái gì? Lại là vì cái gì?

“Tuyệt lắm hả? Đây là trà ở Vân Tê đó”. Đột nhiên, giữa cái không gian bức bối đó vang lên thanh âm nhàn tĩnh ôn nhiên, giống như gió mùa xuân, thổi qua mặt đất đang phủ đầy băng tuyết. “Đầu xuân đến Vân Tê tự ở Thành Bắc dâng hương, hái trà này ở khu vườn sau chùa, lại lấy tuyết đọng trên hoa mai làm nước chế, được Thất đệ tán thưởng, thần thiếp thật là vinh hạnh”.

Cùng với thanh âm, một nữ tử ăn vận bình dị, trong tay bưng một cái khay tiến vào, trên khay để một bình trà cùng đồ điểm tâm, yêu kiều bước vào nội đường. Dù không mang trên mình bất kỳ loại châu báu trang sức nào, nhưng xung quanh người nữ tử này như có hào quang rạng rỡ, nhất cử nhất động, mỗi lời nói cử chỉ đều như tuyết trôi gió thổi, thoáng như Lạc Thần phi tử.

“Không dám phiền Thái tử phi phải hạ cố”. Tất cả mọi người trong phòng đều vội vàng đứng dậy, cung kính đáp lời, cả Hoàng tử Tuyết Nhai cũng đứng lên.

Thái tử phi của Thừa Đức là trưởng nữ của đại trọng thần đời trước của Ly quốc - Trưởng Tôn Hoàng - tiên đế tự cưới về cho con trưởng, hiền đức đoan nhã, khiêm cung hiểu đại nghĩa, được cả triều thần xưng tụng.

Thái tử phi mỉm cười, tự mình bưng khay bước đến đặt lên mặt bàn, ngồi xuống quay đầu nhìn Kim Bích Huy đang đứng ngây ở bên tròn mắt quan sát nàng, cười khe: “Đây chính là vị đệ muội mới đến từ Dương quốc chẳng. Thật là động lòng người”.

Nàng kéo tay Kim Bích Huy, quay đầu lại nhìn Tuyết Nhai đang đứng cạnh đó, mắng nhẹ “Thất đệ, lần này đệ sai rồi. Con gái nhà người ta tốt thế này, sao đệ lại làm cho người ta nổi giận. Còn không mau mau đến tạ lỗi?”

Kim Bích Huy nhìn vào nàng, gặp nụ cười dịu dàng cùng đôi nhãn thần trong vắt, cơn giận trong lòng đột nhiên tiêu tán từ lúc nào, cũng cười trả lời: “Ai cần hấn giải thích chứ. Tỷ tỷ trông mới thật là, tiên nữ bình thường cũng chỉ như thế mà thôi. Chẳng trách có thể làm Thái tử phi”.

Ánh mắt Thái tử phi thoáng chút buồn rầu, không nói thêm gì, chỉ kéo tay nàng, cười nói: “Tỷ tỷ đã chuẩn bị một ít lễ gặp mặt cho muội, đang vội nên cũng không có gì đặc biệt lắm, đệ muội tới nhìn xem thử có được không?”

Kim Bích Huy vốn là thuộc dạng người cao ngạo, gặp Trưởng Tôn thái tử phi trước mặt như lửa dữ gặp nước lạnh, nửa đóm lửa cũng chẳng lóe lên nổi, nàng chợt tỏ vẻ ngại ngùng cúi thấp đầu, ấp úng: “Ai da, ta, ta không mang bất kỳ thứ gì tới đây, thật sự là... thật sự là một ả nha đầu hoang dã không biết lễ phép”.

Sau khi hai người tay trong tay rời đi, không khí ngưng đọng trong nội đường mới vì đó mà hòa hoãn hơn một chút.

Thẩm Thiết Tâm lúc này mới có thể mở miệng, nhìn theo hướng mà hai vị nữ nhân vừa rời đi, thở dài một tiếng: “Trời, may có Thái tử phi ở đây... Bằng không, liệu còn ai có thể hàng phục nổi nàng “Nữ Ngự Vệ” này bây giờ”.

Hữu quân phó tướng Thiệu Quân tính tình có vẻ trầm tĩnh hơn, nghe thấy đồng liêu thốt lên những lời nói thẳng như vậy, không khỏi liếc Thẩm Thiết Tâm một cái, ngụ ý, nói như thế khác nào bảo Thất hoàng tử là kẻ khiếp nhược?

Tuy nhiên, vị Hoàng tử Tuyết Nhai xưa nay vốn thanh lãnh cao ngạo cũng không nói gì, mà chỉ hướng về nơi Thái tử phi cùng Vương phi vừa rời đi, trong mắt ẩn hiện vẻ lo lắng, hồi lâu sau mới khẽ thở dài, buông chén trà đứng dậy.

“Choang, choang..” Vài tiếng động vang lên, cái chén sứ chàng vừa nắm trong tay dĩ nhiên đã vỡ tan thành từng mảnh. Thẩm Thiết Tâm thấy sắc mặt của Thất hoàng tử, nhất thời không dám nhiều lời.

“Thất đệ... đệ vất vả rồi...” Thái tử Thừa Đức cũng không biết phải nói gì cho phải, phải sau một lúc lâu, mới thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai của Tuyết Nhai, ánh mắt có vẻ hơi lẩn tránh: “Không cần lo lắng... Vô Trần đủ khả năng ứng phó được với nàng ta. Nàng ta chẳng qua là nhiễm một chút tính tình của trẻ con. Vô Trần là người thế nào, đệ lẽ nào lại không rõ?”

“....”

Gần như không ai nhận ra ngón tay Tuyết Nhai khẽ run lên, chàng ngẩng đầu lên nhìn hoàng huynh.

Thái tử Thừa Đức khẽ mỉm cười, ánh mắt tự nhiên như không, không thể nhận ra được điều gì.

Ngoài kia, chỉ thấy tiếng hai người càng lúc càng xa, chỉ còn truyền lại tiếng cười lạnh lạnh của Kim Bích Huy: “Ai da, khuê danh của tỷ tỷ là Vô Trần à. Ta nghĩ ra rồi. Viên Tích Trần châu này tặng tỷ tỷ làm lễ gặp mặt thì không còn gì thích hợp hơn. Tỷ tỷ mang theo nó, dù phong trần cỡ nào cũng không nhiễm nổi một hạt bụi, vẫn giống như tiên nữ cho mà xem”.

“Sao thế được? Chỉ bảo vô giá như vậy thì tỷ không dám nhận đâu...” Trưởng Tôn Vô Trần nhẹ nhàng cười khách khí.

“Có gì mà không được? Trên đời này, trừ tỷ tỷ, ta không nghĩ ra bất kỳ kẻ nào có tư cách mang nó”.

Kim Bích Huy hiển nhiên là nữ tử ưa mềm không ưa cứng, gặp Thái tử phi chính như gặp khắc tinh, chẳng qua mới chỉ vài giây ngắn ngủi, ngay lập tức đã mê tít Trưởng Tôn Vô Trần.

[1] Nguyên văn: dĩ nha hoàn nha dĩ huyết hoàn huyết: lấy răng trả răng, lấy máu trả máu.

Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu

5. Chương 5 Chiến Vân

Mấy hôm nay, tuy bề ngoài mọi việc tựa hồ vẫn yên tĩnh, nhưng cái nòng “Vương phi” mới qua cửa này, thật sự làm chàng phiền não không ít. Vị Thất hoàng tử từng qua lại dàn xếp giữa các chư hầu để chèo chống quân đội của Thái tử, cũng có cảm giác tâm lực mệt mỏi.

“Đúng là chỉ có tiểu nhân và nữ tử là không đối phó nổi” Phó tướng Thẩm Thiết Tâm ở ngay bên cạnh, tuy nói là thuộc hạ, nhưng cũng nhiều năm ở chiến trường cùng vào sinh ra tử, sớm đã kết một mối giao tình thân mật. Khi nghe Nhan Bạch thở dài, biết trong lòng chàng có điều phiền não, liền lên tiếng với hàm ý chia sẻ, nhưng vừa nói ra, liền lắc đầu nói tránh đi “Không hẳn là vậy. Nữ tử như Thái tử phi lại thật tuyệt vời. Thất điện hạ, xem ra lần này ngài đã phải khổ cực nhiều vì đại cục”

“Trong quân gần đây có chuyện gì nữa không?” Trong vô thức, những ngón tay lướt nhẹ trên đám binh khí đặt trên giá, Hoàng tử Tuyết Nhai sắc mặt bình thản, tựa hồ không muốn tiếp tục cái đề tài này, chuyển ngay sang vấn đề khác.

Sắc mặt Thẩm Thiết Tâm hơi trầm xuống một chút, bàn tay nắm chặt vào cán đao trên hông, hồi lâu mới đáp: “Dương Định chết rồi!”

“Cái gì?” Hoàng tử Tuyết Nhai lập tức quay đầu lại, không giấu được ánh mắt đau đớn và kinh hãi.

Thẩm Thiếp Tâm đầu cúi gằm xuống, gân xanh đột ngột nổi cuộn trên tay, cắn răng đáp “Năm ngày liền, Thiết Tiễn tướng quân Tôn Tri Tuyền của Vĩnh Lân Vương đến dưới thành khiêu chiến, Dương Định trấn tĩnh không được, liền tự dẫn quân ra ngoài thành ứng chiến...”

Nhan Bạch đổi sắc lạnh giọng: “Hắn làm sao có thể là đối thủ của Tôn Thiết Tiễn. Không phải muốn tìm chết sao?”

Thẩm Thiết Tâm đột nhiên quỳ xuống, trong thanh âm có tiếng nghẹn ngào: “Dạ. Chỉ vì Dương Định vốn là kẻ nóng tính... Hắn nói cho dù là Thất hoàng tử không ở đây, cũng không để loại người như thế lãng nhục. Thuộc hạ không thể ngăn cản được hắn, xin Thất điện hạ xử phạt!”

Tuyết Nhai không nói gì, nhắm mắt lại, rồi lạnh nhạt hỏi: “Hậu sự của hắn có lo chu tất không?”

“Thái tử đã phái Thiệu Quân ra ngoài trợ chiến, tiếc thay đã muộn một bước. Thủ cấp, thủ cấp.. đã bị...” Thẩm Thiết Tâm chém mạnh đao xuống đất, nhưng thanh âm thô hào sang sảng cũng trở nên nghẹn ngào.

Nhan Bạch đứng ở trên đầu thành, hồi lâu không nói gì, gió đầu đông thổi ào ạt, phảng phất như dao cắt qua người chàng.

Rất lâu sau đó, ánh mắt đang bao quát dưới chân thành của chàng mới thu lại - nơi đây lều trại đen đặc, vây kín ba mặt của Diệp thành, chính là quân của Tứ hoàng thúc Vĩnh Lân Vương. Lều trưởng trong quân doanh cờ vàng nối nhau tung bay, dưới chân cờ là thủ cấp mới chém, đung đưa như chuông gió trong gió bắc..

“Dương phó tướng tự tiện rời thành ứng chiến, chết không đáng tiếc” Hồi lâu, Hoàng tử Tuyết Nhai mới thốt ra được một câu, rồi không nhìn nữa, từ trên thành trở về. Thẩm Thiết Tâm lặng lẽ đi theo, cảm giác được vị Thất điện hạ hình dung đỉnh đạc bỗng trở nên tiêu tụy.

“Còn việc gì không?” Vừa đi tới bên cạnh, cũng không quay đầu lại, Nhan Bạch tiếp tục hỏi.

Thẩm Thiết Tâm chần chờ một chút, cuối cùng đáp: “Lương thảo... Lương thảo chỉ còn chống đỡ được trong mười ngày. Trời đã chuyển sang đông, quần áo rét chưa phát, lòng quân dao động, trong Diệp thành dân chúng đói khổ rét mướt, cũng có nhiều câu oán hận”

“Không cần gấp, lương thảo quân bị nhanh chóng sẽ được vận chuyển tới. Viện quân từ Dương quốc một tháng sau cũng sẽ tới”. Nhan Bạch khe khẽ lắc đầu, chỉ thấy, trong thần thái có chứa nét cười thê thảm “Người xem, bán thân như vậy cũng đáng giá, phải không?”

“Thất diện hạ” Trong cơn chấn kinh, Thẩm Thiết Tâm bật thốt lên, chẳng biết nói gì cho phải.

Nhan Bạch không nói thêm, chỉ cười khuấy rồi thông thả men theo tường thành mà đi xuống, tiếp tục thị sát tình hình quân sĩ. Tuy nhiên, sau khi thấy cái chết của Dương Định, chân chưa bước ra khỏi doanh trường, đáy mắt chàng đã thấm đẫm vẻ bi ai, người nào không tình tế khó lòng nhận ra những ngón tay chàng đã nắm chặt lại.

Lại có một người nữa ngã xuống. Trong tám trời li loạn, biết bao máu huyết của huynh đệ đã rải trên sa trường?

Ngay khi vừa đi ra khỏi quân doanh, chợt nghe phía xa xa trên đường có tiếng huyền oán

“Sao vậy” Hoàng tử Tuyết Nhai nhíu mày hỏi tên binh sĩ đứng canh ở cửa doanh, tên sĩ tốt kia đang run rẩy trong gió lạnh se sắt, nhưng nghe thấy Thất hoàng tử hỏi, vội vàng quỳ xuống trả lời: “Bẩm Thất diện hạ, mới vừa rồi có một đám nạn dân trong thành đến cửa doanh ồn ào, đã bị Thiệu tướng quân cho người đuổi đi”

“Bọn họ gây oán vì cái gì?” Nhan Bạch bật hỏi lên một câu, nhưng thấy khí sắc quần áo của sĩ tốt, lập tức hiểu được ngay. Trong một năm gần đây, tình hình trong quân còn đến mức như thế, thì tình cảm của dân chúng càng có thể tưởng tượng ra.

Nghĩ tới thời tiết này, lòng chàng lại càng thêm nặng nề, áp lực vô hình làm chàng có phần thấy khó thở. Nhưng ở phía bên kia, dân chúng dù bị xua đuổi vẫn dùng dằng chẳng chịu chạy đi, thấy Hoàng tử Tuyết Nhai đi ra khỏi quân doanh, càng thêm lớn tiếng: “Quân gia, tình hình thế này còn muốn đánh đến khi nào nữa. Chúng ta đã trụ không nổi rồi”.

“Cổ mai đi! Nhà ta đã mấy ngày không có gì ăn rồi. Định để người ăn thịt người à?”

Nhan Bạch không khỏi thất kinh, hoang mang ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy người này mặt mày hốc hác, quần áo rách rưới, run rẩy như cỏ khô trong luồng gió lạnh se sắt của mùa đông, có mấy người trong tay còn kéo một nữ nhân, hiển nhiên là cả nhà đã đói rất lâu. Lúc này cổ tình mạo phạm vương pháp, tụ tập tại cửa quân doanh kể lẽ khổ tình.

Một đám binh lính vội vàng đuổi theo, đám dân chúng tụ tập đã bị xua tan, chỉ còn vài kẻ không chịu bỏ chạy bị hãm lại ở chỗ này, không kịp nói câu nào đã bị loạn côn đánh ngã xuống đất.

“Dừng tay cho ta!” Nhan Bạch rốt cuộc cũng tỉnh lại, hoảng hốt đi tới, vội vàng quát bảo ngưng lại. Tả quân kỷ luật nghiêm minh, chủ tướng vừa ra lệnh một tiếng, đã vội hô binh lính dừng tay, lúc này đám binh sĩ và dân đen cùng quay đầu lại nhìn vị Hoàng tử Tuyết Nhai đang đứng ở cửa doanh, đợi chàng lên tiếng “Lương thực sẽ nhanh chóng được chuyển tới” Day nhẹ huyết Thái Dương, Nhan Bạch có phần mỗi một, mở miệng “Rồi chiến tranh cũng sẽ kết thúc”.

Nhưng nhìn thấy vị Hoàng tử thường ngày ngọc thụ lâm phong, hôm nay cũng không che giấu được vẻ tiêu tụy, bách tính vốn sa vào cảnh đói khát lại nhao nhao

“Các người lại nói sẽ đến, sẽ đến. Hai tháng trước đã nói vậy rồi, có phải muốn chúng ta đói mà chết không. Các người ai làm Hoàng đế ta cũng mặc kệ, miễn là không để bọn ta chết đói là được!”

“Là ai! Coi dân đen chúng ta là lũ ngốc hết cả sao?”

“Thời điểm này cha ta đói chết rồi, còn nói lương thảo đang vận chuyển tới ngoài thành sao?”

Trong đám người có người rống lên giận dữ, khiến cho cả lũ nhao nhao hưởng ứng, bọn lính ngăn cản không kịp, đám người đói khổ lạnh lẽo đã phá tan vòng bảo vệ của binh lính, lập tức vây lấy Hoàng tử Tuyết Nhai và Thẩm Thiết Tâm. Thẩm Thiết Tâm sắc mặt nghiêm trọng, hai hàng lông mày nhíu lại, tay đã định rút kiếm ra.

“Không được động thủ” Nhan Bạch nhanh chóng nắm chặt lấy tay của vị phó tướng, đồng thời lôi Thẩm Thiết Tâm lui về phía sau hai bước, tránh được đám quyền cước lung tung. Thấy tận mắt đám dân đen đang sôi trào oán hận, biết rằng không dùng cường lực áp chế, sự tình dĩ nhiên càng rối ren.

Trong lúc lộn xộn đó, chỉ nghe “Vút” một tiếng trong trẻo, trên mặt mấy người dân đói đang xông lên phía trước đột nhiên xuất hiện một vạch sưng đỏ, chân lão đảo, nhất thời khựng lại một chút.

“Muốn ăn có phải không” Cây roi dài nhằm hướng đám dân chúng ở đối diện cửa doanh đảo tới, roi quất tới vun vút, làm cho mấy người phía trước liên tục lùi lại, cũng không cần đợi đám người tiếp tục phản ứng, thanh âm kia liền tiếp tục quất xuống :

“Ba ngày sau lương thực sẽ được chuyển đến. Đến lúc đó, sẽ phát cho mỗi người một trăm cân tiểu mạch!”

Thanh âm vừa vang lên, ngọn roi dài cuốn một vòng tuyệt đẹp, một bóng người vận hồng y nhẹ nhàng xuất hiện ở chính giữa đám đông, chống nạnh khẽ quất.

“Gạt người” Khí thế của đám người chững lại một chút, sau đó lại đổ xô đến chỗ người kia “Người là ai! Một xú bà nương mà cũng mạnh miệng nhỉ, người nghĩ rằng bọn ta đều là lũ ngốc hả?”

“Bốp!” Lời còn chưa dứt, người kia đã trúng một roi, ngã nhào ra sau.

“Phì! Dám nghi ngờ lời của bản cô nương sao. Ngọc đường Kim gia giàu có vang danh bốn bể, chẳng lẽ không giải quyết nổi một cái Diệp thành bé tẹo này”. Ngọn roi dài giống như linh xà cuốn lấy tên gây rối, ném hất bay ra ngoài, nữ tử mặc áo chên đỏ, cây roi trong tay vung vẩy trong không trung “Ta nói ba ngày sau lương thực đến, như vậy nhất định sẽ đến”

“Ngọc đường Kim gia”. Cái tên này hiển nhiên gây ra xao động không nhỏ giữa đám bình dân, đám người ban đầu còn hoài nghi khi nhìn thấy hồng y nữ tử trong sân, bây giờ bắt đầu chum đầu bàn tán

“Quả nhiên... là Thất điện hạ đã kết hôn với tiểu thư của Ngọc đường Kim gia”.

“Thật giả thế nào? Không phải lại là những lời đồn thổi gạt người chứ?”

“Giả gì nữa - người thử xem, nữ nhân kia hung ác kinh người. “Nữ Ngự Vệ” đó, không phải như thế này sao?”

“Nghe nói Hải vương cha thị giàu ngang với Hoàng đế trên đất liền. Thế này chắc đúng rồi”.

Hoàng tử Tuyết Nhai thấy đám người chung quanh to nhỏ bàn luận, cười thiếu não nhìn về phía Kim Bích Huy - tranh chấp kịch liệt buổi sáng khiến chàng gần như nén nhịn lắm mới không rũ bỏ nàng. Nhưng đến giờ phút này, chàng càng thấu hiểu, Diệp thành ngày hôm nay, quân của Thái tử, tuyệt đối không thể thiếu nàng.

“Có thật... có thật là ba ngày sau không?” Rốt cuộc, cái tên kia từ dưới đất lồm cồm bò dậy chen lên, không khỏi nghi hoặc hỏi một tiếng - hiển nhiên là một roi vừa rồi của Kim Bích Huy không mạnh lắm, bằng không gã nạn dân mặt mày xanh lét vì đói thế này nữa mạng cũng không còn.

Kim Bích Huy nóng nảy gạt đầu: “Không đúng như lời, ta mang đầu cho các người!” Cây roi quất trên trên tay nàng, cây nhuyễn tiên ánh lên trên làn da màu bánh mật, nàng dùng đầu roi chỉ vào tên nạn dân, cười lớn “Cho người tới chém đầu ta”

Đám người dừng chân, trên mặt hiện lên vẻ do dự, oán khí cuối cùng cũng tan đi.

“Đa tạ”.

Đám người tan hết, đứng ở cửa doanh, cuối cùng Nhan Bạch nhẹ nhàng nói một câu, ánh mắt nhìn vị tân hôn thê tử có phần phức tạp.

Kim Bích Huy hừ một tiếng “Phải! Muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Vô Trần tỷ tỷ. Nếu không phải nể mặt nàng, ta lại quan tâm đến chuyện của người làm gì...” Tức giận còn chưa tan hết, nàng bực bội quật roi xuống đất, làm tung lên một đám bụi mù trời.

Tuy nhiên đám bụi kia không phạm tới người một nữ tử đang dừng lại ở góc phố, chẳng biết từ lúc nào Thái tử phi đã đi tới cửa doanh, lẳng lặng đứng ở góc phố nhìn hai người, mỉm cười. Khí độ cao hoa, xuất

trần phiêu dật. Tại nơi này mới một lúc trước thôi còn là nơi bạo dân tụ tập, thế mà không sợ một chút nào.

Ánh mắt Tuyết Nhai có phần buồn rầu, nhưng không đợi chàng mở miệng, Thái tử phi hơi cúi đầu, xoay người bỏ đi.

Kim Bích Huy khẽ cúi đầu, cắn cắn môi, túm roi vẽ lung tung đủ thứ trên mặt đất, trầm lặng hồi lâu, mới nói loanh quanh thêm mấy từ. Nhưng hồi lâu cũng không thấy Nhan Bạch đáp lại, nàng bực mình ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn trượng phu: “Này, người ta nói chuyện với người, có nghe thấy không?”

Tuyết Nhai vẫn đang bần thần nhìn về phía góc phố, nghe thấy thê tử lớn tiếng, mới định thần, đầu mày cau lại trong một thoáng, hỏi nhỏ “Nàng vừa nói gì vậy?”

Kim Bích Huy nổi giận, đột nhiên nhún chân, vung tay quất thẳng cây roi tới. Nhan Bạch nhìn rất chuẩn, cũng không thêm nghiêng đầu tránh né, quả nhiên đường roi chỉ lướt sát qua bả vai chàng rồi đập xuống đất, cào mạnh một vết sâu hoắm.

“Ta không nói quá một lời. Người làm ta tức chết thôi”.

Hoàng tử Tuyết Nhai có phần khó hiểu khi thấy nàng lại tiếp tục nổi giận, hồng y nữ tử từ hừ mạnh một tiếng, xoay người bỏ đi. Chàng nhún mày, cũng không để tâm đến nữa, liền dẫn theo Thẩm Thiết Tâm đi thẳng vào quân doanh.

Tuy nhiên, đối với vị tân Vương phi vừa tới, vị Thẩm phó tướng vốn bất mãn lại đột nhiên phá lệ, không mở miệng chê bai gì cả, ẩn kiềm cúi đầu đi tới, hồi lâu, bỗng cảm khái thốt nên một câu không đầu không đuôi: “Kỳ thật, cũng là người tốt”

“Người nói cái gì?” Nhan Bạch hơi kinh ngạc quay đầu lại, hỏi người phó tướng bên cạnh.

Thẩm Thiết Tâm dừng một chút, bỗng nhiên cười phá lên “Thất diện hạ, có phải vừa rồi quả thật không nghe à? - Khó trách Vương phi bực bội, những lời này, bất luận ta nói lại lần thứ hai cũng khó...”

Hoàng tử Tuyết Nhai giật mình, sững lại, hỏi “Nàng ta, nàng ta nói gì đó?”

“Mới rồi Vương phi có nói: Sáng sớm nàng ta nhất thời nổi giận, có những lời nói gây tổn thương người, mong rằng người không để ý” Thẩm Thiết Tâm thuật lại câu chuyện, bề cong với dụng ý riêng, đột nhiên lại cười lớn: “Mấy cái lời này có phải nàng ta với Thái tử phi cùng nói không? Thất diện hạ, người không thấy vừa mới rồi Vương phi cũng biết xấu hổ, không biết phải thu hết bao nhiêu can đảm mới có thể thốt ra được những lời này, trời ơi, người còn muốn nàng ta nói lại lần thứ hai, nàng ta không nổi giận mới là lạ”

Nhan Bạch nhìn lại vết roi hằn trên mặt đất, chẳng biết đang nghĩ cái gì, hồi lâu mới cười “À... Vậy sao... Đúng là làm khó cho nàng ta thật”

“Thật ra Kim gia tiểu thư này cũng vẫn là một nữ tử tốt” hiển nhiên là vì cảnh tượng vừa rồi mà cảm khái, Thẩm Thiết Tâm tự nhiên đã đổi giọng, nhìn Thất diện hạ trấn an, phát hiện chàng hơi xuất thần.

Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu

6. Chương 6 Trăng Lạnh

Đám vệ binh gác đêm trên ụ gác đã bắt đầu run rẩy, không ngừng vỗ tay dậm chân, nhưng chút khí ẩm còn chưa đến nổi cánh tay lạnh như băng, đã tiêu tán vô hình. Dưới ánh trăng lạnh lẽo, chỉ còn vang lên tiếng mõ sắt lạnh như băng.

Trong đêm đen, chỉ thấy bóng một người nhẹ nhàng như trộm đạo, chân không chạm đất đang từ hướng trại địch dưới chân thành chạy tới, không một tiếng động đập xuống phía trên đầu tường Diệp thành. Gió thổi mạnh làm lá đại kỳ trên đầu thành tung bay phần phật, tựa như một cánh buồm no gió, cán cờ cong oặt. Người kia một tay tóm lấy trụ cờ, vô thanh vô tức rơi xuống thành.

Binh lính thủ vệ vừa mới đi tuần tra qua, người nọ cũng không đi theo cầu thang, từ ụ gác nhảy xuống, rơi thẳng vào trong thành, chạy thẳng tới trung quân sở tại.

“Đã trở lại?” Nhưng chỉ mới vào đình viện trong quân doanh, đã nghe thấy có tiếng người nhẹ nhàng hỏi một câu.

Người nọ thoáng chấn động, lập tức dừng chân, quay đầu nhìn lại. Ánh trăng lạnh lẽo, bóng nữ tử đang đứng dưới hành lang trong đình viện càng thêm thanh lãnh, không vương chút bụi trần. Có vẻ như nàng đợi đã khá lâu trong hoa viên khuya nay, tóc mai cũng động hơi sương. Gió vẫn thổi se sắt, đang đứng dưới ánh trăng, chỉ nghe tiếng thở dài của nàng loang nhẹ trong gió: “Ồi... Cứ luôn phải mạo hiểm như vậy, không có cách nào tốt hơn sao?”

Người mới tới tay khẽ run lên, cái gói cầm trong tay ném thẳng xuống dưới bụi hoa “Chớ dọa người thế chứ”

Tuy nhiên, dưới ánh trăng, Thái tử phi bật cười, lắc đầu: “Đầu của trung thần liệt sĩ này ở đâu ra vậy? Thất đệ, người cũng nói nhỏ cho ta nghe xem thử sao?” Nàng bước tới, nắm lấy cái đầu máu tươi còn chảy ròng ròng, sắc mặt rất nghiêm túc “Qua ngày nhất định phải mang đi hậu táng, để không phụ tấm lòng đầy nhiệt huyết của Dương tướng quân”.

“Đã muộn thế này rồi, sao còn chưa đi ngủ?” Dưới ánh trăng, bóng áo trắng, tức Hoàng tử Tuyết Nhai sau hồi lâu không nói gì, mới nhẹ giọng hỏi. Trăm dặm xung quanh trùng trùng trăm vạn quân, cho dù là võ công cao tuyệt như Nhan Bạch, cũng phải khó khăn lắm mới giấu được nét mặt mệt mỏi.

“Biết đệ nhất định sẽ không để mặc kệ di thể của huynh đệ, nửa đêm tắt ra ngoài mạo hiểm, ta không thể yên tâm” Trưởng Tôn Vô Trần lắc lắc nói “Ta muốn ở nơi này để nhìn đệ trở về. Mỗi lần đệ rời đi, ta đều lo lắng rằng đệ sẽ không trở lại”

Nhan Bạch cúi đầu, không nhìn vào ánh mắt nàng, chỉ thản nhiên nói: “Không cần lo lắng, trong lòng ta tự nhiên có cân nhắc. Một mình ta lại mượn bóng đêm mà qua lại, quân của Vĩnh Lân Vương bên kia cũng không khôn được ta đâu”.

Thái tử phi đột nhiên cười cười “Cũng phải... Với thân thủ của đệ, còn chỗ nào trong thiên hạ mà không đi nổi đây? Nếu không phải vì phụ tá Thái tử Thừa Đức, làm gì đệ phải khổ sở lặn lội cho tới tận bây giờ. Thất đệ, thực sự trong lòng người cũng mệt mỏi lắm rồi phải không?”

Tuyết Nhai dường như chậm rãi thấm thấu lời nói của nàng, hồi lâu mới nhú mày cười mệt mỏi “Cũng tốt, khổ mà có người biết tới, thì cũng không phải là khổ...” Nụ cười của chàng thật mệt mỏi, thậm chí nét phong trần ẩn hiện trên môi, nhưng vẻ bi thương và cảm khái trong khóe mắt, lại trải ra vô tận.

Trưởng Tôn Vô Trần yên lặng nhìn hắn, trong mắt bỗng nhiên có ánh sáng chớp động, hồi lâu, chậm rãi nói: “Có lẽ, nếu năm đó tiên đế lập đệ làm Thái tử, thì Ly quốc ngày nay sẽ...”

“Vô Trần!” Thanh âm của Nhan Bạch bỗng nhiên vang lên lạnh lùng cắt đứt hần lời nàng, không một chút chần chừ. “Chớ nói ra những lời vô dụng, năm đó đúng là phụ thân nàng toàn lực bảo hộ, hoàng huynh mới được sắc phong làm Thái tử, nàng mới trở thành Thái tử phi. Đáng tiếc sau này quốc vận suy vong, bốn ba đây đó, bằng không, hôm nay nàng đã là bậc mẫu nghi thiên hạ rồi”.

Chàng dừng lại một chút, đột nhiên cười: “Ta sinh muộn hơn hoàng huynh năm năm, dù nói như thế nào đi chăng nữa, thì mặt nào mà chẳng ở sau huynh ấy. Chỉ có một ngoại lệ, đó là ta biết nàng sớm hơn. Nhưng dù thế đi chăng nữa, thì cũng có tác dụng gì đâu?”

Trưởng Tôn thái tử phi cúi đầu, hồi lâu mới nhẹ nhàng nói “Đã bảy năm rồi.. Giờ đây, giờ đây đệ cũng đã lập phi rồi”.

Sắc mặt Tuyết Nhai khẽ thay đổi, không hiểu là cái gì đang lướt qua trên mặt, cứ như một bóng hồng y nữ tử thô lỗ hung bạo cười lớn đang hiển hiện trước mắt, nhưng vẻ tịch mịch nơi đáy mắt chàng càng đậm thêm, thở dài có chút mệt mỏi: “Đúng vậy, cũng không có cách nào... Cũng không phải! Là ta tự nguyện kết hôn với nàng ta”.

“Bạch, người thật sự rất vất vả...” Đột nhiên, ánh mắt Trưởng Tôn Vô Trần như có ngấn nước, nàng bật thốt lên cái tên đầy lạ lẫm này, cánh tay run run muốn chạm vào tóc đầy sương gió của chàng: “Chúng ta, chúng ta đã thật sự rất vất vả”

“Dừng tay!”

Ngón tay còn chưa kịp chạm tới, bỗng nhiên nghe có tiếng người quát lớn.

Hai bóng người cùng dừng lại, thần sắc vốn thần nhiên của Trương Tôn Vô Trần có phần hơi hoảng hốt, một lúc sau vẫn không dám quay đầu lại xem thanh âm xuất phát từ phương nào. Tuyết Nhai cũng bị chấn động, ánh mắt lướt qua bả vai của Thái tử phi, nhìn về cuối đình.

Dưới bóng trăng, bóng hồng y kia giống như ánh huyết chói mắt.

Tuy nhiên, cái bóng màu huyết đỏ như kết thành một cây băng trong trăng gió lạnh lẽo, cả người và ánh mắt như cùng kết thành băng.

Không biết Kim Bích Huy đã đứng đó bao lâu, nhưng giờ phút này thỉnh linh xuất hiện, ánh mắt lại lạnh như băng tuyết, bỗng nhiên đi tới, một tay hất mạnh vào tay Thái tử phi đang dừng lại giữa không trung “Người không được chạm vào. Đây là.. đây là trượng phu của ta!”

Nàng ra tay rất nặng, bốp một tiếng, cánh tay Trương Tôn Vô Trần bị đập thật mạnh, cả thân mình lao đảo.

“Vô Trần” Tuyết Nhai vội vàng đỡ lấy thân mình Thái tử phi nhằm giúp nàng trụ lại, nhưng Trương Tôn Vô Trần thoáng hiện vẻ quật cường, tránh không cho hắn đỡ, loạng choạng một chút rồi cũng đứng vững, dĩ nhiên trên cánh tay nổi lên một vết sưng đỏ. Nàng cắn chặt môi, vẻ thong dong tự nhiên tan biến, hồi lâu, dường như cố lấy hết dũng khí, mới quay đầu lại nhìn Kim Bích Huy đang đứng ở một bên, lòng ngổn ngang thầm nghĩ “Sao nàng ta lại cùng tới đây? Đêm đã khuya, vì sao mà nàng ta cũng lại vào trong viện?”

Bóng hồng y như đóa tường vi lạnh lẽo dưới ánh trăng buốt giá. Gương mặt Kim Bích Huy vốn luôn cười cợt, lần đầu tiên mới thấy nàng mang dáng vẻ không thốt nên lời như vậy, nhìn vào hai người, khóe miệng giật giật, phảng phất mỉm cười, lại phảng phất bi thương.

“Bích Huy”... Dừng lại một chút, không biết nói sao cho phải, nhưng Tuyết Nhai đã định thần lại, biết rằng cần phải nói một cái gì đó, cuối cùng gắng gượng mở miệng “Có lẽ có một chút hiểu lầm ở đây”

Nói ra những lời như vậy, trong nháy mắt, Nhan Bạch cũng tự cảm thấy mình có vẻ là một kẻ tiểu nhân vô sỉ.

“Câm mồm” Kim Bích Huy nhìn chàng lạnh lùng, tựa hồ đã nhìn thấu tâm tưởng chàng. “Người càng nói, ta càng không chấp nhận nổi người. Đừng tưởng chỉ có người mới không chấp nhận người khác. Các người, các người tính làm cái gì” Thanh âm của nàng ban đầu lạnh như băng, thậm chí hơi có vẻ khiếp sợ, nhưng mới thốt ra được một nửa, giọng nói đã dần dần trở nên kịch động

Nàng nhìn thẳng vào Trương Tôn Vô Trần, bỗng nhiên gật gật đầu: “Tỷ tỷ, thật ra như người xứng đáng là người hấn thích. Như người mới đúng, mới là loại mà trong lòng hắn tư tưởng”

Nói xong, nàng cắn chặt răng, Nhan Bạch thấy cánh tay nàng nắm chặt chủy thủ bên hông, nhất thời hoảng sợ, vội vàng bước lên án phía trước người Trương Tôn Vô Trần, nói “Phu nhân, nàng bình tĩnh lại một chút, có gì chúng ta từ từ nói được không?”

“Bình tĩnh? Bình tĩnh cái gì mà bình tĩnh?” Vừa nghe thấy câu này của trượng phu, Kim Bích Huy ngược lại càng nổi giận bừng bừng, ngón tay chỉ thẳng vào Thái tử phi bên cạnh “Người thích nàng ta có phải không? Nàng ta hoàn mỹ quá nhỉ. Nói cho người biết, ta...” Ánh mắt hồng y nữ tử lấp lánh bóng nước, cuối cùng run giọng nói “Ta không cần người nữa!”

Dường như sợ trượng phu lại nói tiếp gì đó, không để cho Nhan Bạch mở miệng, nàng lập tức nói ngay câu này. Nhưng dù là một nữ tử quật cường như vậy, sau khi nói ra những lời này, thì lại có vẻ như muốn khóc.

“Nhan Bạch, ta không cần người. Ai cần chứ”. Nắm chặt tay, Kim Bích Huy ngẩng mặt lên nghiêng rằng, nhưng lòng tự tôn bị vũ nhục đau như xé, hiển hiện rõ ràng không thể che giấu nổi trong đôi mắt sáng ngời của nàng, rốt cuộc nàng không thèm nhìn bọn họ nữa, quay người sang hướng khác trở về phòng: “Các người, các người cứ tùy tiện đi! Ngày mai ta sẽ trở về Dương quốc!”

“Đệ muội!” Rồi đột nhiên nghe thấy một thanh âm vang lên, Thái tử phi rớt cuộc phải mở miệng, cũng không nói thêm, bỗng nhiên kéo nhẹ quần từ từ quỳ xuống giữa đình viện! Tuyết Nhài hoàng tử cả kinh, có ý muốn ngăn trở, nhưng nghĩ tới cái gì đó, tay đã chậm lại một nhịp.

Kim Bích Huy hơi dừng chân, ngón tay run lên nhẹ nhẹ, hồi lâu mới đáp nhỏ “Không cần lo lắng, ta sẽ không nói cho trượng phu của người đâu”

“Không phải vì điều đó, đệ muội nếu như vẫn còn bực bội, giết ta luôn cũng chẳng sao. Nhưng, van cầu người, xin đừng rời khỏi Thất đệ, xin đừng rời khỏi Diệp thành” Dưới ánh trăng, Trưởng Tôn Vô Trần quỳ gối xuống, nữ tử cao nhã bình dị như vậy, ống quần trắng như tuyết không ngần ngại quỳ thẳng xuống bùn đất lấm lem, tuy nhiên, nàng hoàn toàn không để ý tới sự tôn nghiêm cùng thần thái hàng ngày, thấp giọng van vãn “Cầu xin muội đừng trở về Dương quốc, thất đệ chẳng làm cái gì cả, chỉ là do ta, tự mình động tà niệm”.

Thấy hành động như vậy của nàng, trong lòng Hoàng tử Tuyết Nhài có cái gì đang vỡ vụn, - Vô Trần từ nhỏ tới lớn đều như vậy, nhàn nhả u tĩnh, thuộc tầng lớp quý tộc có quyền lực lớn ở Ly quốc, thế mà, ngày hôm nay nàng chẳng còn để ý đến bất kỳ điều gì nữa. Phải làm thế này thì giết nàng đi còn dễ hơn, tuy nhiên nàng không phải vì mình, nàng vì tương lai của quân đội và Diệp thành

Thái tử Thừa Đức với chàng, đường đường là bậc nam tử, trên người chảy dòng máu Nhan thị chính thống của Ly quốc, nhưng không có năng lực bảo vệ thiên hạ Ly quốc, không có năng lực bảo vệ Diệp thành, đến hôm nay, thậm chí không có nỗ lực bảo hộ cho Vô Trần.

Trong chốc lát, tim chàng bỗng nguội lạnh như tro tàn, cuối cùng, khổ sở vất vả như vậy là vì cái gì?

Chàng muốn đỡ Vô Trần lên, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích, một thân áo trắng quỳ gối dưới ánh trăng, trong đôi mắt nhẵn nhụi bao hàm chút thâm ý, khe khẽ nhìn chàng lắc đầu, ý bảo chàng nên mềm mỏng nhận sai.

“Bích Huy, phải như thế nào thì nàng mới lưu lại? Nàng cứ ra điều kiện, dù thế nào đi chăng nữa ta đảm bảo cũng sẽ làm cho nàng, chỉ cần đừng khó để Thái tử phi nữa” Nhan Bạch thở dài một tiếng, thần nhiên nói “Mà thực ra, chúng ta đâu có quan hệ gì”

Kim Bích Huy đứng ở cuối hành lang, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi định tránh đi, nhưng không biết vì sao, trong lòng cũng dâng đầy những cảm giác phức tạp vừa chua xót vừa khó chịu, đôi chân như mang nặng ngàn cân, bước đi không nổi.

Hôm nay tại quân doanh, nàng đã thấy qua thảm trạng đói khổ rét mướt trong Diệp thành, ở trong đô thành Dương quốc, vị Kim gia tiểu thư quen ăn sung mặc sướng hiếm khi gặp trường hợp đói cơm rách áo như vậy - nếu ba ngày sau lương thực không được vận chuyển tới kịp thời như đã hứa... mùa đông đã đến, trong thành đã cạn sạch lương thực, chỉ sợ giống như lời dân chúng, xuất hiện trường hợp người ăn thịt người. Đến lúc đó, trong ngoài giao khổn, quân của Thái tử Thừa Đức khổ sở chống đỡ tới bây giờ, chỉ sợ cũng nhanh chóng tan rã.

Cuối cùng nàng cũng đã biết, vì cái gì mà một Nhan Bạch như vậy phải nhẵn nhụi vào làm rể Kim gia.

Thực ra nàng cũng biết bắt đắc dĩ hẳn phải làm vậy là do tình thế bắt buộc, nhưng nàng vẫn không thể tưởng tượng nổi tình hình thực sự lại kinh người như thế.

Thật ra nàng cũng biết, Hoàng tử Tuyết Nhài là người như vậy, sẽ không bao giờ bỏ đi tác phong của mình, nhưng, phụ thân muốn gì mà lại gả mình cho hắn, mà chính nàng, vì cái gì cuối cùng lại chấp thuận?

Huynh đệ nơi hải thượng đều tin vào số mệnh, nàng là một kẻ kiêu ngạo, nhưng ngấm lại, nếu tin vào số mệnh, ngược lại không cần nghĩ nhiều cho phức tạp đối với những vấn đề không có đáp án như thế này, có thể nói, gả cho Nhan Bạch, cũng là số mệnh của nàng.

“Các người không cần phải như thế - ba ngày sau, lương thảo sẽ được vận chuyển tới Diệp thành!” Rốt cục, nàng thở dài một tiếng, khóe miệng hơi nhếch lên một chút, cố ra vẻ cho giống một nụ cười, nhưng vẫn cứng nhắc “Chớ quên, ta đã từng thề thốt với một người, nếu ba ngày không đến, ta sẽ mang đầu cho hắn. Ta còn trẻ, tuyệt nhiên không thể nghĩ tới cái chết”.

Hoàng tử Tuyết Nhai và Thái tử phi cùng ngẩng đầu kinh ngạc, không thể tin nổi là nữ tử tính tình thô hào nóng nảy như vậy lại dễ dàng đồng ý. Kim Bích Huy mỉm cười, tuy nhiên, nước mắt đã viền quanh mi, đã hai mươi lăm tuổi, nàng đã gặp rất nhiều người, lại chưa có một lần vừa ý, lần này, Tuyết Nhai chính là một nam tử tốt.

Nhiều ngày đã qua, nàng từng bước từng bước thấu hiểu lòng dạ cùng tính cách của chàng, có thể nói, so với cái hình tượng ban đầu là một nam nhân vì lợi riêng mà cố tình vào làm rể Kim gia, đã có phần khác biệt.

Tuy nhiên, cho dù là như vậy, dù nam nhân này đã làm rể Kim gia, nhưng trái tim lại đặt ở nơi khác.

Nàng không thể tha thứ.

“Đêm lạnh lắm, trước tiên chúng ta về phòng rồi từ từ nói tiếp được không?” Thấy không khí cuối cùng đã dịu đi, Hoàng tử Tuyết Nhai khe khẽ thở dài một tiếng, đi đến bên tân hôn thê tử nói. Ngoài dự kiến, Kim Bích Huy bỗng im lặng, không la hét hay gây huyên náo gì cả, chỉ cùng đi khỏi.

Đi ra sân, Kim Bích Huy liếc mắt nhìn chàng, bỗng nhiên hậm hực nói “Nhan Bạch, ta thật sự muốn cho người một trận”. Trong nháy mắt, trong mắt nàng lóe lên những tia sáng lấp lánh, tựa như một con báo. Hoàng tử Tuyết Nhai hoảng sợ, nhưng giây lát sau trên mặt cũng hiện ra nụ cười khổ não - không phải đó mới đúng là phản ứng đích thực của nàng sao?

Tuy nhiên, chàng quả thực không còn đường nào để lui, chỉ còn cách tiến lên thấp giọng nói: “Được rồi, là ta không đúng, nàng đừng bực bội làm gì cho mất công. Chẳng qua, mong nàng đừng làm cho vận lương viện binh gặp sự tình gì mà chậm trễ, được không?”

“Đó là điều kiện để người làm rể có phải không?” Kim Bích Huy lại phá lên cười “Người tồn không biết bao nhiêu công sức, nhần nhục như vậy để rước cái nàng “Nữ Ngự Vệ” trở về, không phải chỉ vì cái đó hay sao? Thật là đáng tiếc, cuối cùng sơ ý không cẩn thận bị ta bắt gặp được cái vụ gian tình kia, lại bị ta nắm được cái đuôi chồn trong tay”

Sắc mặt Nhan Bạch đương nhiên vẫn trầm tĩnh như cũ, chàng cúi đầu nhìn thê tử của mình, vẻ anh tuấn trên mặt có phần khó hiểu, cuối cùng thở dài nói “Được thôi, ta cam đoan về sau sẽ không bao giờ gặp lại Trương Tôn thái tử phi. Ta sẽ luôn đối xử tốt với nàng”

Tay chàng dừng ở trên vai nàng, không để ý tới vẻ tức giận kinh người của nàng, kéo nàng ôm vào trong lồng ngực. Kim Bích Huy cảm thấy chàng, có điều đáng về văn nhã như vậy nhưng cánh tay lại có khí lực kinh người, nàng lão đảo một cái, không kịp giây giữa đã nhào vào lòng chàng. Nàng tức giận cố gắng vùng tay đẩy trượng phu ra, nhưng cánh tay chàng nắm vào bả vai nàng cứng như thép.

Hoàng tử Tuyết Nhai ôm nàng, ánh mắt miên man nhìn vào bóng trăng bàng bạc bên ngoài ngửa sổ, thần sắc vừa thống khổ vừa phức tạp: “Được rồi, ta sẽ không gặp lại người ấy nữa. Chúng ta, chúng ta hãy cùng nhau cố gắng cho tốt hơn”.

Đây là lần đầu tiên vị trượng phu tân hôn của nàng ôm nàng. Tuy nhiên trong khóe mắt nàng, nước mắt lại trào ra.

Lần đầu tiên Kim Bích Huy phát hiện ra, hóa ra, hắn thật là gầy, hoàn toàn khác hắn với dáng vẻ phong trần tuấn lãng mà hắn đang biểu hiện ra, xương quai xanh nổi lên trên vai hắn làm nàng thấy đau. Có thể, gánh nặng suốt bao năm qua đã khiến hắn phải gầy gò xương xẩu như thế.

“Buông tay ra, không cần thương hại ta!” Cấn chặt răng, trong mắt Kim Bích Huy ánh lên thần sắc kiêu ngạo, đầu nàng bị chàng ấn chặt, tựa vào vai chàng, hơi thở từ mỗi câu nói của chàng phả nhẹ vào tóc mai nàng, nhưng thanh âm của nàng cũng ngang ngạnh như không để cho người khác phản bác: “Như tình huống vừa nãy đó, ta cũng đâu có mượn cớ để chiết nhục người, phải không?”

Có phần kinh ngạc, Tuyết Nhai cúi đầu nhìn chằm chằm vào vị tân hôn thê tử, Kim Bích Huy ngẩng đầu trừng mắt nhìn lại chàng, thần sắc không giống như mọi ngày, mà phức tạp đến độ không thể hiểu nổi. Trong khoảng khắc, dường như cảm thấy có một sức mạnh gì đó không thể xâm phạm nổi, tay chàng chợt lỏng ra..

Kim Bích Huy giật đầu khỏi vai chàng, ánh trắng trong vắt ngoài cửa sổ rọi ngang qua gương mặt sáng ngời của nàng, làn mi dài in bóng đen dày đặc trong ánh mắt nàng. Thanh âm của nàng không còn hoạt bát giống thường ngày, mà hàm chứa trong đó một tiếng thở dài sâu thẳm: “Nhan Bạch, kỳ thật trong lòng ta rất kính nể khí độ của ngươi. Ngươi là người tốt, cho nên dù thế nào đi nữa, ta cũng không muốn gây khó dễ cho ngươi. Nhưng...”

Nàng dừng lại một chút, quay đầu nhìn ra bên ngoài song cửa, nơi đây, dưới ánh trăng lạnh, dường như sương giá đang chậm chậm buông xuống.

“Có phải là, trong lòng ngươi không chấp nhận nổi ta?” Kim Bích Huy tuy cười cười, nhưng ánh mắt lạnh như băng, sau đó quay đầu, nhìn trượng phu chằm chằm, gật gật đầu “Cũng được, ta xuất thân hèn hạ, không có học, lại không phải là một kẻ tính tình dễ chịu, tuy nhiên, vì vậy mà ngươi có thể nghĩ ta không có chút đầu óc nào sao. Xem ra ngươi coi thường ta. Ngươi luôn coi thường ta, sao ta có thể chịu gả cho một kẻ như vậy, cho nên...”

Tính cách quật cường của nàng cuối cùng đã nổi lên, ánh mắt kiêu dũng còn hoen đầy nước mắt, ngạo nghễ nói: “Ta không cần ngươi”.

Dạ Thuyền Xuy Định Vũ Tiêu Tiêu

7. Chương 7 Kinh Biên

Sáng sớm hôm nay, Thái tử Thừa Đức đã phái người đi mời đệ đệ và đệ muội đến uống trà, Hoàng tử Tuyết Nhài quay sang nhìn thê tử, trong lòng Kim Bích Huy cũng hiểu, cần nhẹ khéo môi: hai ngày đã qua, chỉ sợ Thái tử Thừa Đức muốn mượn cớ này để hỏi một chút sự tình về lương thảo và viện quân..

Nàng cùng với trượng phu ngồi yên lặng cạnh nhau, mắt nàng ánh lên những tia sáng lấp lánh.

“A... Trời càng ngày càng lạnh”. Trong nội đường, Sa La Hương đặc chế tỏa mùi thơm nức, Thái tử Thừa Đức không cùng phu thê nàng hàn huyên vài câu, gió lạnh thổi ràn rạt vào lớp giấy dán cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy những vẩn mây lạnh lẽo, Thái tử đột nhiên thốt ra một câu “Sớm hôm nay Vô Trần có nói trong mình không được khỏe lắm, e rằng đã bị nhiễm lạnh”.

“Lương thảo chắc đã dồn xếp ổn thỏa rồi”

Tuy nhiên, không đợi Thái tử nói lại lần thứ hai, Kim Bích Huy đầu mày hơi cau, đề cập thẳng vào vấn đề chính “Ngày hôm qua ta đã nhận được bồ câu đưa tin, phụ thân đang khuyến động Sưởng đế, hiện ở kinh đô Dương quốc đang chiêu tập binh mã, nhóm lương thảo và quần áo rét thứ nhất từ kinh đô Trình thành đã theo Vận Hà lên đường, mọi người cứ yên tâm”.

Nghe thấy những lời này, Thái tử Thừa Đức cũng không biểu lộ gì, chỉ cùng Từ thái phó ở bên cạnh liếc nhìn nhau, ánh mắt có một chút thay đổi. Trầm ngâm một lát, mới nhìn vào chung trà trong tay, ánh mắt tựa hồ có chút gì đó kỳ dị khó hiểu.

Một lúc sau, Từ thái phó mới hơi cúi mình, dường như muốn thỉnh ý kiến Thái tử “Lương thảo là việc lớn, phải cử ai đi nghênh đón mấy vị thương nhân cho tốt bây giờ?”

Thái tử phi đích thân chế ra loại Vân Tê trà nước xanh biếc vị thanh nhã này, tuy nhiên, khi nhìn thấy trà, Kim Bích Huy nửa ngượng cũng không uống nổi, đoán Trưởng Tôn Vô Trần sợ gặp mặt xấu hổ, rõ ràng thác bệnh mà không ra. Hồi lâu, đột nhiên nàng chợt mở miệng: “Hôm nay ta sẽ theo Vận Hà ven Thành Bắc để đi nghênh đón bọn họ”.

“Những việc như thế này tự khắc sẽ có người làm, đệ muội bây giờ đã là Vương phi tôn quý, sao phải tự mình làm những chuyện đó” Thái tử Thừa Đức khuyên nhủ.

Tuy nhiên Kim Bích Huy chỉ hơi cúi đầu mỉm cười :“Không, mấy thương nhân kia là do ta trả giá, người khác đi bọn họ vị tất đã chấp nhận, không cần coi ta là tiểu thư gì cả, Kim Bích Huy ta vốn nổi danh là “Nữ Ngự Vệ”, lẽ nào Thái tử chưa từng nghe ai nói qua?”

Thái tử Thừa Đức đột nhiên ghen hờn, không biết vì sao lời nói của nữ tử này đột nhiên lại sắc bén như thế, dù mới chỉ sau nửa ngày ngắn ngủi. Nhưng ánh mắt Từ thái phó ở kế bên lại lóe lên những tia sáng vui sướng, bật thốt lên “Ồ, như vậy, như vậy cũng tốt”

“Nhưng một mình nàng đi cũng không thể được” Cuối cùng, Hoàng tử Tuyết Nhai cũng mở miệng, câu nói đầu tiên trong ngày. Ánh mắt của chàng quét qua trên người thê tử, thần sắc có phần khó hiểu.

Kim Bích Huy liếc mắt nhìn trượng phu một cái, thần nhiên nói: “Có gì mà không được. Việc của ta, tự ta biết cách”

“Chọn một số người đi theo nàng đi” Thanh âm của Tuyết Nhai vẫn ôn nhã bình tĩnh, nhưng hàm ý không thể phản bác “Trở về sớm một chút”

Kim Bích Huy phá lên cười, nhìn sang trượng phu. Hóa ra, không phải hấn lo lắng cho sự an nguy của nàng, mà là sợ nàng đi rồi không trở lại, không giữ lời hứa viện trợ.

“Được rồi, tùy người” Lòng nàng đột nhiên lạnh như tro tàn, nhặt nhẹo trả lời “Dù sao, chiều nay ta cũng sẽ lên đường”

Thái tử Thừa Đức vốn chỉ ngồi nghe, thật ra, cho tới nay, hết thảy mọi việc chàng đều nghe theo sự an bài của thất đệ, tuy rằng mỗi lần Tuyết Nhai đều quay sang chàng hỏi ý kiến, nhưng, tất cả mọi người đều biết, chẳng bao giờ Thái tử không đáp ứng. Tuy là anh em cùng một mẹ, nhưng vị Hoàng tử nhỏ tuổi đứng hàng thứ bảy này, vô luận là về phương diện võ công hay mưu lược, đều hơn xa vị huynh trưởng.

Tuy nhiên, lúc này đây, ngoài dự kiến của mọi người, Thái tử Thừa Đức lại lên tiếng: “Đúng vậy, mang thêm người đi theo cũng được, vạn nhất đệ muội gặp vấn đề gì cũng có người hỗ trợ”.

Nói tới đây, Thái tử dừng lại một chút, nhấp một ngụm trà, nhìn qua Thái phó. Từ Phủ Ngôn lại liếc mắt nhìn Tuyết Nhai, ngắt lời nói: “Trong quân thì có ai trung dũng ngang với Thất đệ được, nhưng Thất đệ cũng không tiện ra ngoài, hay là thế này, lần này hãy phái Thẩm phó tướng làm quan tải lương, mang theo nhiều tinh binh tướng giỏi một chút, cùng đệ muội đi nghênh đón đoàn lương thực, vậy được không. Như vậy, thất đệ cũng yên tâm được một chút”

Tuyết Nhai hơi ngần ra một chút, Thẩm Thiết Tâm là phó tướng tâm phúc do một tay chàng đề bạt, để hấn đi theo Kim Bích Huy, đương nhiên chàng cũng yên tâm.

Hôm nay, cho dù là đối với Diệp thành, hay cả quân đội mà nói, vạn lần cũng không thể để mất nữ tử này.

Thương nghị xong, Tuyết Nhai cùng tân Vương phi đi ra khỏi nội thất

Gió bắc rất lớn, làm lá quân kỳ bên ngoài quân doanh phấp phới mãnh liệt. Mùa đông lạnh lẽo này, xưa nay không mấy ai có thể chịu nổi.

Chàng bỗng thăm thở dài: Từ đầu, mình đâu có để tâm đến việc phải đối đãi với nàng ta ra sao. Đó hoàn toàn chỉ là một cuộc giao dịch chính trị mà thôi. Lúc ấy chàng đã dự tính đời này coi như bỏ đi, mang ra đổi lấy một lời hứa của Kim quốc cừu. Nhưng....

“Cũng được, ta xuất thân chỗ hèn hạ, không có học thức, tính tình lại không giống người ta, nhưng như vậy thì người liền nghĩ rằng ta không có đầu óc sao”

Giật mình kinh hãi, những thanh âm đêm qua lại vang lên rõ mồn một bên tai. Dưới ánh trăng lạnh, tính cách quật cường của nàng cuối cùng lại nổi lên, nước mắt viền mi, ngạo nghễ nói “Ta không cần người”

Trong lòng chàng đột nhiên có cảm giác chấn động, Nhan Bạch nhin không được quay đầu nhìn thê tử ở bên cạnh một cái, nhưng Kim Bích Huy vẫn hờ hững đi tới, cũng không nhìn tới chàng, lại dường như cũng biết chàng đang tới, bỗng nhiên lạnh lùng thốt ra một câu “Yên tâm, ta là kẻ biết giữ lời hứa”. Nàng dừng một chút, bỗng nhiên thở dài “Ít nhất chờ bọn người vượt qua được giai đoạn khó khăn này, rồi ta mới trở về nhà, sau đó sẽ ở lại Dương quốc, sẽ không trở lại nữa”

“Đa tạ” Ánh mắt Nhan Bạch có phần trống vắng, hồi lâu, mới phát hiện ra là chỉ có thể thốt ra được có hai chữ ngắn ngủi như vậy.

“Tính ra, một ngày vợ chồng là một ngày ân nghĩa, ta giúp người một chút cũng không đáng kể gì” Kim Bích Huy đột nhiên cười cười, hàm răng trắng như tuyết sáng bóng, hiển lộ vẻ đẹp có phần phô trương “Chẳng qua, cha ta, cha ta rất khó đối phó. Người phải cẩn thận. Ta cũng không biết trong lòng ông ấy sẽ nghĩ cái gì đâu”

Trong lòng Tuyết Nhai thoáng rung mình - Kim quốc cữu - đúng, Kim quốc cữu, Hải vương Lam Kinh

Gần đây khôn khó đủ đường, cần vượt qua chướng ngại trước mắt đã, chàng thậm chí không có thời gian để nghĩ tới suy tính của con người thực sự đứng phía sau toàn cục này.

Kim Bích Huy thở dài, ánh mắt nheo lại thành một nét cười: “Người xem hôm nay vì cái gì mà chúng ta lại có khả năng bình tâm ổn khí mà cùng ngồi nói chuyện nhỉ?”

Nàng nhìn lại bầu trời mệnh mang phía trên Long Thủ Nguyên, đột nhiên hỏi “Kỳ quái, vì sao mà tối ngày hôm qua không có mưa sao băng?”

* * * * *

Tiếng kèn từ thành Nam liên miên bay qua, càng ngày càng rõ, vang vọng tới tận nội thất trong quân doanh.

“Không thể tưởng tượng nổi cái vị Nữ Ngự Vệ kia tự nhiên lại hăng hái xung phong ra khỏi thành” Thái phó Từ Phủ Ngôn vuốt cằm râu dài đã điểm muối tiêu, trong mắt ánh lên nét cười bí ẩn “Đều là nhờ nàng ta, mà sự tình càng ngày càng dễ dàng”

“Các người... rốt cuộc muốn làm cái gì?” Phía sau cấm trường, thanh âm yếu ớt của một nữ tử vang lên gấp gáp, Thái tử phi cố gắng đứng dậy, nhưng cánh tay nàng mềm nhũn, thậm chí không vịn nổi tấm màn trướng trước mặt “Các người cho ta uống cái gì vậy? Các người, có phải các người muốn đem ta giam lỏng ở trong này?”

Từ thái phó cũng không quay đầu lại, chỉ cười lạnh: “Thái tử phi, hôm nay người tự lo cho bản thân đi. Sự tình đêm qua dù con hổ cái đó nhẫn nhịn không nói tới, nhưng người nghĩ là Thái tử không biết gì chăng?”

Sắc mặt vốn tái nhợt của Trương Tôn Vô Trần càng thêm trắng bệch, cánh tay nhũn ra vô lực, thân mình lảo đảo ngã nhào xuống tấm nệm gấm, rốt cuộc cuối cùng cũng mù mờ hiểu ra được sự tình, nàng khe khẽ nói “Hóa ra,... ta hiểu rồi, sự việc tối hôm qua hóa ra...”

Từ thái phó phá lên cười, vuốt vuốt râu, thần nhiên nói: “Hôm qua Thái tử có nói với Thất vương phi rằng, nửa đêm trên Long Thủ Nguyên sẽ có mưa sao băng, nếu đến hoa viên phía sau thì có thể tận mắt chứng kiến” Lão già thanh gầy bỗng nhiên nheo mắt lại, thần sắc trong mắt có phần khó nắm bắt, lắc đầu thở dài: “Nữ Ngự Vệ tuy lợi hại, nhưng bên trong thực chất chỉ là một đứa trẻ con”

Thái phó dừng lại một chút, tựa hồ khó hiểu lắc đầu: “Không đúng, không đúng... Nếu chỉ là đứa trẻ con, như thế nào mà nàng ta lại có khả năng kìm nén cơn giận đó lại. Chúng ta vốn tưởng rằng nàng ta sẽ trở mặt với Thất hoàng tử ngay lúc đó chứ”.

“Các người làm vậy là vì cái gì? Chẳng lẽ... Phải, chẳng lẽ giờ phút này lại muốn phá hỏng kế hoạch viện trợ của Dương quốc cho chúng ta sao?”. Dù khiếp sợ, nhưng Thái tử phi dù sao cũng là một nữ tử đầy hiểu biết, chỉ một thời gian ngắn ngủi đã nhanh chóng trấn tĩnh.

Bởi vì uống phải nước trà vừa đưa tới sáng nay, không biết vì sao đầu đau kịch liệt, nhưng Trương Tôn thái tử phi vẫn bình tĩnh hỏi lại: “Thừa Đức là người hiểu biết, chàng nhất định sẽ không vì cái chuyện tư tình này mà làm hỏng đại sự, nếu lần này không có viện trợ bên ngoài, Diệp thành chỉ tồn tại nội trong một hai ngày, có phải muốn bị Tứ hoàng thúc phái quân công phá, lúc đó ngọc đá đều tan không”

Từ thái phó đột nhiên cười lạnh một tiếng, đôi mắt sắc lạnh như mắt chim ưng “Tư tình? Người nghĩ người như Thái tử có thể vì một chút tư tình mà hôm nay mới làm khó dễ người?” Hắn hơi khoanh tay, nhìn ra hàng cây bên ngoài đình viện trong tiết trời đã vào đông, đầu hiu xơ xác, lão già càng nói càng lạnh: “Hai năm về trước, Thái tử đã biết hai người có vấn đề. Hai người nghĩ Thái tử là người hèn nhát, là kẻ ngốc chăng?”

Trương Tôn Vô Trần ngây người thật sự, hồi lâu cũng không thốt ra được nửa lời.

Nói gì thì đó cũng chính là đệ tử do mình dạy dỗ ra, trên mặt Thái phó bắt giắc phản chiếu một nụ cười lạnh nhạt, đột nhiên xoay người, nhìn vào Thái tử phi “Người đã phải chịu đựng trong một thời gian dài. Nhưng thanh danh và năng lực của Hoàng tử Tuyết Nhai ở trong quân đối với chư hầu, dễ gì có thể lay chuyển được. Thái tử Thừa Đức chỉ còn cách nhẫn nại. Nhưng lần này thì không thể, Thái tử nếu như không thể ra tay kiềm chế trước, thì vương vị khó thể bảo toàn”

“Nói vậy! Người chỉ nói năng bừa bãi, ai sẽ uy hiếp vương vị của Thái tử?” Thái tử phi chiếu tia nhìn lạnh lẽo vào vị Thái phó tâm phúc của Thái tử Thừa Đức, phản bác “Tuyết Nhai, Tuyết Nhai vì muốn mượn được cứu binh, thậm chí không ngại cả việc phải làm rể Kim gia”

Từ Phủ Ngôn nghe câu này, chỉ cười “Ha” một tiếng, thản nhiên nhìn Thái tử phi, chậm rãi gật đầu “Đúng, chính là vì hắn đã làm rể Kim gia, Thái tử mới không còn cách nào khác đành vội vàng trừ khử hắn”.

Thái tử phi ngậy người ra nhìn Thái phó, nhất thời không biết phải nói gì

“Hoàng tử Tuyết Nhai không bấm cáo mà kết hôn, tự tiện thành thân, chắc chắn là trong lòng đã có ý đồ” Từ thái phó thấy Thái tử phi có vẻ phiền muộn khó nghĩ, vu vơ mỉm cười, thản nhiên nói “Người không nghĩ sao, Sưởng đế của Dương quốc, nhờ vào cái gì mà hôm nay có thể ngồi trên đế vị? Hải vương vì cái gì mà gả con gái ra bên ngoài một cách vô ích? Có lần thứ nhất, chắc chắn sẽ có lần thứ hai”.

“Bộp” ngón tay run rẩy nắm chặt lấy tấm rèm, hàng móc vàng treo ở đầu giường đứt đoạn, Thái tử phi sắc mặt trắng bệch, khiếp sợ nhìn vào lão Thái phó mưu thâm kế hiểm “Các người, các người nghĩ như vậy về Tuyết Nhai? Tuyết Nhai toàn tâm toàn lực phù tá Thái tử Thừa Đức đã tám năm, hoàn toàn không nghĩ cho bản thân một chút nào, các người lại dám lấy dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử”

“Ngày hôm nay trước tiên Thái tử phi hãy tự lo lắng cho chính mình đi đã” Từ thái phó cười thâm hiểm, nhìn sang Thái tử phi toàn thân vô lực không thể cử động được vì đã bị phục dược lực, trong mắt nổi lên sát ý. “Từ hôm nay, người sẽ là một kẻ “nằm bệnh không dậy nổi” - Thái tử nhịn người cũng đã lâu, đến hôm nay mới có thể ngẩng đầu”

Tuy nhiên, Trưởng tôn Vô Trần tái xanh cổ găng đứng dậy, truy hỏi “Có phải hôm nay các người định làm gì Tuyết Nhai... Các người muốn làm gì Tuyết Nhai?”

Từ Phủ Ngôn vuốt nhẹ chòm râu dài, trong ánh mắt ẩn hiện vài tia sáng chớp lóe, hồi lâu không nói câu nào, nhìn xa xăm lên bầu trời đầy mây gió đang vần vũ, lạnh lùng nói: “Thất vương phi đã ra khỏi thành, khi trở về tốt nhất là, sẽ phát hiện...”

“... Thất vương gia đã tử nạn vì nước”

Thanh âm của hắn lạnh như băng tuyết, ngừng một chút, liếc mắt sang Trưởng Tôn Vô Trần.

“Đương nhiên, Thái tử phi vốn thân thể yếu đuối, bởi vì đau khổ quá độ mà lâm bệnh... A a, Thất vương phi trong lòng đã rõ, sẽ không kinh ngạc lắm. Cho dù nàng ta biết cũng không sao cả... Nhan Bạch vốn không không nhìn tới nàng ta, bọn họ vốn dĩ là một đôi oán ngẫu”.

“Thần thay Thái tử tính toán kế hoạch này, cũng coi như khá nghiêm mật nhỉ. Sau đó...” Thái phó lại nở nụ cười lạnh, đột nhiên xoay người nhìn thẳng vào khuôn mặt đầy khiếp sợ của Thái tử phi “Sau đó, Thái tử lại hướng sang Hải vương cầu hôn, trực tiếp mượn binh để bình định thiên hạ. Bất luận là về thân phận hay địa vị, Thái tử đều hơn hẳn Nhan Bạch....”

Thái phó khoanh tay, thản nhiên nhìn lên bầu trời, cười khê “Không đến ba ngày. Chỉ khoảng hai ngày thôi. Đợi khi nàng Nữ Ngự Vệ trở lại thành, mọi sự đều đã thay đổi”

Hắn dừng lại một chút, ánh mắt hiện ra vẻ kỳ lạ “Chính là, đến lúc đó còn không biết thiên hạ sẽ về tay ai”

* * * * *

“Đệ muội, trên đường đi hãy cẩn thận” Bên bờ Vận Hà, mười con thuyền lớn đang giương buồm chờ nhỏ neo, hồng y nữ tử thất lại lớp bảo vệ tay, đang muốn nhảy lên đầu thuyền, thì nghe thấy lời Thái tử ôn tồn ở phía sau.

Kim Bích Huy quay đầu lại, nhếch miệng cười cười, tuy nhiên nụ cười khá miễn cưỡng. Nàng gật gật đầu với Thái tử, ánh mắt lại liếc qua trượng phu cùng đưa tiễn ở bên cạnh, tựa hồ hy vọng chàng sẽ nói một cái gì đó. Tuy nhiên, Tuyết Nhai nhìn nàng, cũng không biết phải nói gì cho phải, hồi lâu, mới thốt ra được một câu: “Chỉ có hai ngày, đi sớm về sớm”

Nàng nhin không được cười lạnh một tiếng, nói vậy chắc gì đã là lo lắng cho nàng. Cho nên còn phải chính phó tướng Thẩm Thiết Tâm của hần theo mình trở về, còn dẫn theo nhiều nhân mã như vậy. Thì lương thảo là sự trọng đại, phải, muốn phái người hộ tống, nhưng nói trắng ra, chính là đề phòng mình hối hận. Hừ. Nếu Kim Bích Huy ta mà muốn hối hận, cho dù là thiên quân vạn mã, cũng làm gì được?

“Sau ba ngày nữa, lương thảo nhất định tới. Xin hãy yên tâm” Tuy nhiên, không muốn làm chàng khó xử, nàng chỉ trả lời một cách lạnh nhạt. Hoàng tử Tuyết Nhai hơi gật đầu, ánh mắt lấp lánh. Kim Bích Huy không nhìn lại chàng thêm lần nào nữa, vén áo nhảy lên ván thuyền.

Trên Long Thủ Nguyên gió vẫn vùn vụt, thổi thẳng vào một nữ tử toàn thân vận hồng y đang đứng ở đầu thuyền, như một đốm lửa đỏ rực.

Buổi đã no gió, dây thừng vừa cởi bỏ, thuyền đã nhanh chóng từ bến thuyền xuôi dòng về Nam. Kim Bích Huy đứng ở đầu thuyền, quay đầu lại, không để tâm đến đám quân thần Lý quốc đang đưa tiễn, cũng không nhìn tới phu quân mình.

Tuy nhiên, khi nàng đã quay đầu nhìn xuôi theo dòng nước, bên tai đã văng vẳng nghe tiếng sáo, xa xôi bi tráng. Kim Bích Huy quay đầu lại, trong bóng cờ xí ảnh buồm, vẫn nhìn rõ dải cầu tàu nhô ra trên mặt sông, kè đá bao kín bờ sông, trong mưa gió phiêu phiêu, một bóng người đang đứng trên bờ cửa sông, vị quý công tử áo trắng đang cầm ngang cây sáo, tà áo bay chấp chới.

“Thiết y hân”

Tiếng sáo trong suốt như nước, trong tim nàng đột nhiên cảm giác thấy những nỗi lo lắng không thể thốt ra thành lời, nửa như muốn khóc, nửa như muốn gắt gỏng, nửa lại muốn gây hấn với người khác, nhưng không thể nói ra lý do tại sao.

“Vương phi, đầu thuyền gió lớn, hãy vào phía trong nghỉ ngơi?”

Đột nhiên nghe thấy ở bên cạnh có tiếng người nói, nàng quay đầu lại, hóa ra là vị phó tướng Thẩm Thiết Tâm của Nhan Bạch. Trong ánh mắt của vị tướng quân có chút gì đó quan tâm ý nhị, tuy nhiên, vị Vương phi nóng tính thô lỗ này lại không muốn tiếp nhận, chỉ nói một cách lãnh đạm “Chưa đến phiên người quản ta”.

“Thất diện hạ đã ủy thác, trên đường mặt tướng nhất nhất phải chiếu cố tốt cho Vương phi” Thẩm Thiết Tâm chứng kiến ánh mắt sắc bén của hồng y nữ tử, chỉ mỉm cười rất đôn hậu, từ tốn hồi đáp

Kim Bích Huy cười lạnh một tiếng, tuy nhiên ánh mắt chứa đầy sự phản kháng “Hắn muốn người quản ta hả? Dù sao đi nữa thì hai ngày sau ta cũng sẽ mang lương thảo về Diệp thành, sau đó đường ai nấy đi, đừng có đứng đó lải nhải làm phiền đến ta”.

Sau đó, lúc Thẩm Thiết Tâm định nói gì đó, Kim Bích Huy chỉ ngăn hần lại, nghiêng đầu, dường như nghe được thanh âm gì phảng phất trong gió. Thẩm Thiết Tâm cũng thoáng kinh ngạc lắng nghe, nhưng, chẳng nghe được gì cả.

“Âm thanh tắt rồi” Thoáng buồn rầu, nàng tự thầm thì một mình, sau đó tự đi xuống phía dưới khoang.

Dạ Thuyền Xuy Định Vũ Tiêu Tiêu

8. Chương 8 Sinh Tử Kiếp

Ngày thứ hai, khi đang ngồi uống Vân Tê trà trong nội đường, Hoàng tử Tuyết Nhai trầm mặc hồi lâu bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu.

Thái tử Thừa Đức phất tay áo một cái, trong ánh mắt bình thản chợt lóe ra một tia sáng sắc bén, cười nhẹ “Cũng không phải bệnh nặng gì, chẳng qua đêm hôm qua nhiễm chút phong hàn, buổi sáng nói hơi đau đầu, ta liền khuyên nàng nghỉ ngơi chút”

“Vâng” Hoàng tử Tuyết Nhai chỉ đáp hờ hững, hơi nghiêng đầu, dường như nhìn lên bầu trời phương bắc mây mù mờ mờ, hồi lâu, mới thản nhiên nói “Thời tiết càng ngày càng lạnh, cần phải chú ý tới thân thể”.

Khóe miệng Thái tử Thừa Đức lộ ra một nụ cười mỉm, nhưng cũng không nói gì, hắn có vẻ hơi bồn chồn thối nhẹ đám bụi trà trong chén, như đang chờ mong một cái gì đó.

Lúc này, tiếng vó ngựa trên đường cái bỗng vang lên dồn dập, tiểu binh thủ thành thở gấp nhảy vội xuống ngựa, quỳ xuống bẩm cáo “Bẩm Thái tử, Thất điện hạ! Ngoài thành... ngoài thành... Địch quân, hôm nay lại phái Tôn Thiết Tiễn đến khiêu chiến”.

Trên mặt Thái tử Thừa Đức không hề tỏ vẻ ngạc nhiên, hắn vừa ngẩng đầu, nhìn về tám bình phong phía sau trong nội đường, thấy Thái phó Từ Phủ Ngôn đã ở đó, gấp ánh mắt của Thái tử liền khẽ gật đầu, vuốt râu cười.

Hóa ra, mọi kế hoạch đều tiến hành rất thuận lợi.

“Tôn Tri Tuyền?!” Không ngoài sở liệu, vừa nghe thấy cái tên kia, ánh mắt của vị thất đệ xưa nay bình thản trầm mặc lập tức lóe sáng, như tia chớp chiếu lên lưỡi dao sắc bén, chàng lập tức kéo tên tiểu binh, lạnh lùng hỏi “Kể nào khiêu chiến dưới chân thành? Là Tôn Thiết Tiễn sao?”

Tiểu binh chưa bao giờ gặp ánh mắt sắc bén như thế của Thất điện hạ, lắp bắp nói không nên lời, chỉ lập cập gật đầu.

Hoàng tử Tuyết Nhai chậm rãi buông tay, tiểu binh lão đảo lui về phía sau, há mồm thở dốc, chàng khẽ trầm ngâm, áp chế cơn giận đang hiện rõ giữa chân mày. Hơi thở dần trở nên dồn dập, Thái tử Thừa Đức sốt ruột chờ đợi.

“Hoàng huynh, để ta đi chém thủ cấp của tên kia mang về”

Rốt cuộc, Thái tử Thừa Đức cũng nghe thấy bào đệ của mình thốt lên thỉnh mệnh.

Trong giây lát, trên khóe miệng của Thái tử Thừa Đức như ẩn hiện một nụ cười, hắn nhìn về phía nội đường, lúc này, Từ thái phó đã chậm rãi đi ra, hơi vuốt râu, khẽ gật đầu, ánh mắt sâu thẳm khôn cùng.

Thái tử Thừa Đức liền khuyên can “Thất đệ, hay là đóng cửa không xuất binh có khi tốt hơn”

“Tôn Thất Tiễn hết lần này tới lần khác tới khuấy nhục quân uy của ta, giết đại tướng của ta, ngày hôm nay đệ quyết lấy đầu của hắn”.

Nhan Bạch nắm chặt tay, ánh mắt sáng như điện. Chàng hơi trầm ngâm, cuối cùng nói:

“Hoàng huynh, để đệ mang ba trăm tinh binh ra ngoài, thiết kỵ khoái mã, tốc chiến tốc thắng, nội trong một chén trà có thể mang thủ cấp của hắn trở lại trong thành”

“Tốt! Thất hoàng tử trí dũng vô song, giữa trăm vạn quân địch có thể lấy thủ cấp của chủ tướng dễ như trở tay? Trước tiên chém đầu địch, đợi đến khi lương thảo tới nơi, quân tâm trong thành nhất định sẽ vô cùng phấn chấn!” Thái tử Thừa Đức còn chưa nói gì, đã nghe bên cạnh một tiếng người vang lên phụ họa. Từ thái phó mình vận trường sam, đầu đội mũ cấm lông chim, đỉnh đạc bước tới, quay sang Thừa Đức thái tử nói “Cung thỉnh Thái tử lập tức hạ lệnh mở cửa thành xuất chiến”

“Tuyết Nhai! Tuyết Nhai! Chớ đi ra khỏi thành. Ngàn vạn lần chớ ra khỏi thành” Ở sâu trong điện, sau tầng tầng lớp lớp màn che, Trưởng Tôn Vô Trần nghe bên ngoài có tiếng kèn thổi dài liên miên không dứt, tiếng mõ sắt vang vọng trong ngoài, cảm giác toàn thân phát lạnh.

Nhưng hai tay nàng thậm chí không đủ sức giúp nàng nhổm dậy khỏi lớp gối lụa êm ái. Dùng hết sức giãy giụa, cuối cùng mới rơi từ trên giường xuống đất, tứ chi mềm nhũn, nàng lết từng chút một ra cửa, nhưng, cửa tấm cung đã đóng chặt, xử nữ hầu hạ nàng hoàn toàn không thấy đâu, chỉ thấy toàn binh lính đeo đao kiếm.

Bên ngoài cửa sổ, gió đông lạnh rít gào trên Long Thủ Nguyên, như kiếm sắc cắt toạc cả giấy dán cửa, Thái tử phi hai tay run rẩy, cắn chặt răng, nước mắt chậm rãi lăn dài trên đôi khóe mắt đang khép hờ.

“Tuyệt Nhai, đừng ra khỏi thành”

“Kẹt...kẹt” Cánh cửa thành dài hơn một thước do mười binh lính hợp lực lại, rốt cuộc chậm rãi mở ra, phát ra những thanh âm ngân dài trầm đục. Ròng rọc nối với cầu treo trên đầu thành chuyển động chậm rãi. Cầu treo ở cửa thành từ từ hạ xuống.

“Mong Thất điện hạ phát dương quân uy cho quân ta” Hữu tướng Thiệu Quân đứng ở cửa thành, vòng tay, cao giọng chúc tụng

Tiếng mõ sắt dồn dập, tiếng ngựa hí vang lừng, áo giáp sắt lạnh lẽo, một hàng thiết kỵ theo cửa thành vừa mở hùng dũng đi ra. Thấy đồng liêu đứng ở cửa thành đưa tiễn, vị tướng lãnh thân vận ngân bạch khải giáp cưỡi ngựa dẫn đầu vừa tới gần liền ôm quyền đáp lễ, cấp tốc phóng ra ngoài.

Trên Long Thủ Nguyên, đông đến cây cỏ tiêu điều, khắp nơi là bụi vàng mù mịt, gió cát ràn rạt, thổi vào mặt người cơ hồ nứt toác.

Dưới chân thành mấy ngàn nhân mã đang áp sát, vây quanh một tên đại tướng, bên người hắn là một lá cờ lớn phấp phới trong gió, phía trên thêu một chữ “Tôn” đỏ như máu đập thẳng vào mắt người khác. Hai gã sĩ tốt theo sau khiêng một cây cung lớn, cánh cung cao bằng người, đốc bằng huyền thiết tối đen như mực, to bằng tay người, hai tên tráng đinh cùng khiêng có vẻ khá nặng.

“Ồ, ra là cái tên Nhan Tuyệt Nhai sao!” Dưới quân kỳ, tên tướng quân vận áo đại cừu màu đen dãi mắt chăm chú nhìn vào Diệp thành, thấy trong thành hùng dũng đi ra một hàng thiết kỵ, một bóng người xuất hiện trong bụi vàng mờ mịt, liền phá lên cười hô hố, có vẻ rất phấn chấn “Quân đâu, mau mang thần tí cung ra đây để lão tử kéo thử”.

Tả hữu dạ ran một tiếng, hai gã tráng đinh lực lưỡng vội vàng khiêng cự cung đặt lên lưng ngựa.

Tôn Thiết Tiễn nhẹ nhàng vươn tay nắm chặt lấy cây cung. Cung này không nhẹ, tay vừa cầm lấy, hắc tuấn mã đã giậm mạnh vó một cái, rồi mới có thể đứng vững lại. Tôn Tri Tuyền tay cầm trường cung, lập tức kéo dây, rút một mũi lang nha tiễn ở phía sau lưng, nhắm thẳng vào vị tướng lĩnh áo trắng vừa từ trong thành phi ra mà phát tên.

“Tôn tướng quân, chưa biết là có khai chiến hay không... có phải muốn... này này, không được rồi?” Viên thiên tướng mặt đỏ mào rậm ở bên cạnh hiển nhiên hồ nghi, không nhin được thì thảo hời một câu.

“Phi! Không được cái đầu ngươi á!” Người không biết Nhan Tuyệt Nhai là loại gì sao. Giờ không giết hắn, đợi đến khi hắn tới trong vòng mười trượng, cả ta lẫn ngươi không chắc là còn giữ được đầu đầu” Tôn Tri Tuyền cũng không thèm nhìn tới cấp dưới, quát lớn.

Không thèm nói lại lần nữa, tay trái hắn kéo dây cung, tay phải cong lại như ôm trẻ con, chậm rãi kéo về phía gần người. Cung kéo căng như trăng tròn, hàm chứa sức mạnh kinh người, mắt Tôn Thất Tiễn hơi nheo lại, ánh mắt sắc lạnh như mắt chim ưng.

Tại ụ gác trên Diệp thành, hữu quân phó tướng Thiệu Quân thấy người cuối cùng đã đi ra khỏi thành, trong mắt chợt nổi lên một tia cười lạnh, bỗng nhiên vùng mạnh tay lên: “Đóng cửa thành. Kéo cầu treo lên”.

Sĩ tốt chung quanh hoàn toàn không phản ứng, tất thảy đều ngây người tại chỗ.

Thiệu Quân ánh mắt nghiêm lạnh, quát một roi lên đầu tên binh sĩ đang đứng gần đó, lạnh lùng rít lên “Lệnh cho các ngươi đóng cửa thành. Con mẹ nó, còn không làm theo?”

“Nhưng Thất điện hạ người...” Tên binh sĩ bị đánh ngây người, hồi lâu mới trả lời một cách khó khăn, ngón tay chỉ thẳng ra ngoài thành, nơi đây, bão cát vẫn vũ trên Long Thủ Nguyên, ba trăm kỵ mã vừa mới ra khỏi thành, nghênh đón mấy trăm thiết kỵ, là địch quân dày đặc, cùng với Tôn Thất Tiễn đang đứng dưới cờ, tay giương Thần tí cung bách phát bách trúng lên.

“Thái tử có lệnh: Lập tức đóng cửa thành, không được chậm trễ” Bốp một tiếng, Thiệu Quân tát cho tên binh sĩ kia một cái, lớn tiếng hạ lệnh cho đội thân vệ trên thành. Lúc này, thủ quân trên Diệp thành toàn là

nhân mã của hữu quân, Thiệu Quân hàng ngày cầm quân cực nghiêm, giờ phút này hần ra lệnh một tiếng, tuy không hợp với nhân tình lắm, dám thủ hạ dù hơi chần chừ một chút, nhưng vẫn không nói câu nào bắt đầu làm theo.

“Kẹt” một tiếng, cánh cửa thành nặng nề từ từ đóng lại, bọn lính trên thành cùng ráng sức, cầu treo bắc trên hào nước được kéo lên từng chút một.

Gió lạnh gào thét cuộn cuộn, giáo mác như tuyết, kiếm khí như sương. Diệp thành tại Long Thủ Nguyên bị cô lập như một ngọn tuyết sơn lạnh lùng, bị chiến khí nặng nề đè chặt, giáp quang giống như kim lân lóe sáng.

* * * * *

“Ô kìa! Tại sao lương thảo lại được hộ tống tới nhanh như vậy chứ?”

Vận Hà từ trước tới giờ chưa từng náo nhiệt như vậy, hai đội thuyền từ hai hướng nam bắc cùng gặp nhau tại biên cảnh Đại Nhạn Loan của Dương quốc, dày đặc đến mức đậu đầy cả hai bờ. Kim Bích Huy thấy thuyền đội phía nam giương cao lá bích hải kỳ có mặt trời đỏ rực, mừng rỡ nhảy dựng lên, quay sang Thẩm Thiết Tâm reo vang “Ca ca đang dẫn thuyền đội tới đây. Ca ca, ca ca đã tự mình chuyển lương thảo tới”.

Nụ cười của hồng y nữ tử rạng rỡ như hoa tươi nở rộ, chói người rực rỡ.

Vừa cười vừa gọi, Kim Bích Huy không để ý đến thể diện, lập tức nhảy ra khỏi khoang thuyền, chân giẫm phải vật vấy, lảo đảo muốn ngã, nàng lập tức nổi giận, xé toạc nửa cái váy.

“Trời đất, đi lấy chồng rồi mà còn như thế này sao?” Đột nhiên nghe thấy có tiếng người cười to hỏi bên tai, trên vai đã bị tấn mạnh một chủy, Kim Bích Huy cũng không nghĩ nhiều, ngón tay nhanh chóng đưa lên, một chỉ nhanh như ánh chớp, bắn mạnh chủy thủ kia ra ngoài “Phì! Lập gia đình chứ có phải là đi đầu thai đâu, làm sao mà cái đầu đổi mặt cho được”

“Keng” cây chủy thủ đang nằm trong ngón tay nam tử thô hào hơi run lên nhẹ nhẹ, nam tử cao lớn có làn da đen sậm rộ lên cười “Chà, xem ra lần này cha đã tính sai rồi. Ngủ muộn người có đánh chết cũng không thể thay đổi được cái tính như nam nhân đó”.

“Tam ca, Sao cha lại cho người từ Nam Hải tới đây” Hồng y nữ tử cười hoan hỉ một tiếng, nắm lấy tay của huynh trưởng, giống như một đứa trẻ đang làm nũng, dụi đầu vào trong ngực của ca ca, làm Thẩm phó tướng từ phía sau đi ra nhìn thấy phải trợn mắt há hốc mồm

Nguyên lai, nam tử cao lớn làn da sáng bóng như cổ đồng xuất hiện dưới mặt trời chói chang, chính là con trai thứ ba của Hải Vương, Toan Nghê, được xưng tụng là Nam Hải vương. Từ khi Hải vương trở vào lục địa để chăm lo cho tương lai về sau, bốn con trai của lão đã kế thừa sự nghiệp ở hải thượng, chia nhau chưởng quản thuyền đội tứ phương, lấy biển làm nhà, đều tự xưng vương, nghe nói mỗi người đều là bậc anh hùng xuất chúng.

“Không chỉ có mỗi mình ta, mà cả lão Đại, lão Nhị cũng đều đến đây” Nụ cười trong mắt Toan Nghê dần thu lại, vỗ vỗ vai tiểu muội: “Đừng hỏi vì sao mà chúng ta tới đây, người cũng biết cha lần này định... là thật đó”

“Thật gì? Cái gì gì?” Kim Bích Huy ngẩng đầu không hiểu, nhìn vào mặt Tam ca.

Đôi màu rậm hơi cau lại, Toan Nghê đặt tay lên vai muội muội, nói từng chữ một: “Cha thực sự muốn người thành Hoàng hậu Ly quốc”

Hồng y nữ tử cả kinh, nhảy dựng lên như chạm phải điện, trừng mắt nhìn huynh trưởng với vẻ không hiểu nổi “Các người, các người điên rồi”

“Điên cái gì? Chuyện này không phải nên như thế sao? Cha là người thế nào chứ? Bốn ca ca đã giàu có bốn biển, cô là quốc mẫu Dương quốc, người là muội muội của chúng ta, lẽ nào chỉ có mình người lạc lõng?” Toan Nghê nhướng mày, ánh mắt khinh khỉnh: “Cha luôn thương người nhất, đương nhiên chắc người cũng biết. Lúc này tuyển phu tể cho người, chính là muốn đem Ly quốc để làm của hồi môn cho người”

“Nói linh tinh vớ vẩn! Châm ngồi ly gián, các người có ý định gì?” Thẩm Thiết Tâm rót cuộc nhện không được gằm lên, nói như vậy, khác nào công nhiên khiêu khích Thát điện hạ phản Thái tử - may mắn lần này hần mang theo toàn là binh sĩ thuộc tả quân, nếu bị quân của Thái tử nghe thấy chuyện này, Hoàng tử Tuyết Nhai chẳng phải lại bị nghi ngờ không?

“Tam ca, người câm miệng cho ta! Các người an bài lung tung như vậy, tại sao không chịu hỏi ý kiến của ta” Kim Bích Huy cũng nổi điên lên, hai tay chống nạnh, trợn mắt nhìn Tam ca.

Toan Nghê ngẩn ra, nhận thấy tiểu muội thực sự nổi giận, nhất thời giọng điệu trở nên mềm nhũn, cười nói “À à, thật ra cha làm vậy cũng là vì người” Hần hơi ngừng lại một chút, nhìn sang khuôn mặt đầy địch ý của Thẩm Thiết Tâm ở bên cạnh, cao giọng nói “Thẩm Thiết Tâm, người cứ thử nghĩ mà xem, đem Hoàng tử Tuyết Nhai và Thái tử Thừa Đức ra so sánh, người nào mới là minh quân thời loạn? Nếu đổi lại là Hoàng tử Tuyết Nhai làm Thái tử, nói không ngoa chứ Ly quốc ngày hôm nay đã thống nhất từ lâu rồi”.

Thẩm Thiết Tâm trong lòng cũng hơi dao động một chút. Cái ý tưởng như thế này, không phải là hần chưa từng có, nhưng ở bất kỳ phương diện nào mà nói, giữ loại ý niệm này trong đầu đều là đại nghịch bất đạo. Cho nên mỗi khi nó vừa chớm nổi lên, ngay lập tức đã bị hần nén xuống.

“Nói cho người biết, cái tên Nhan Bạch kia thích hợp hay không thích hợp làm Hoàng đế là một chuyện, nhưng hần có nguyện ý hay không lại là một chuyện khác” Đương nhiên không nhân nhượng chút nào, Kim Bích Huy trừng mắt nhìn Toan Nghê.

Toan Nghê cười lớn kinh ngạc “Không thể nào. Tiểu muội, người chẳng qua đi lấy chồng có vài ngày, đã coi huynh trưởng là người ngoài rồi hả?”

Hần cười lớn, thấy Kim Bích Huy đỏ mặt nghiêng chặt răng, tay áo phải đang muốn tấn tới hần, thì trên mặt nghiêm lại “Chậm đã... Hai người nghe ta nói đã. Lần này chúng ta vận tổng lương thảo đi tới là chính, không phải có ý định động binh. Nhưng người có biết vì lý do gì mà lão Đại lão Nhị hai người bọn họ cũng đã tới chỗ này không?”

“Vì cái gì?” Kim Bích Huy giật mình, bật thốt lên hỏi.

Toan Nghê ngừng mặt về phía chân trời phương Bắc, chậm rãi nói “Nửa khuya hôm qua, nội ứng đã dùng bồ câu đưa tin: Thái tử Thừa Đức sinh lòng nghi kỵ Thát hoàng tử Nhan Bạch, đã nổi sát tâm. Ước chừng trong ngày hôm nay, muốn tìm cơ hội, mượn tay địch quân giết hần”

Kim Bích Huy vừa nghe vậy thì ngậy người, nhớ tới Thái tử Thừa Đức hàng ngày ôn văn nho nhã, cử chỉ thông dong, bật thốt lên “Nói bậy. Không thể nào”

Toan Nghê cười lạnh, nhìn về phía Thẩm Thiết Tâm, thấy hần nghiêm mặt hắng giọng, nhưng không phản bác câu nào, vị tướng lĩnh thân đã kinh qua trăm chiến này hiển nhiên cũng hiểu việc này hoàn toàn có thể, hơn nữa khả năng xảy ra khá lớn.

Toan Nghê nhướn mày “Việc gấp như cứu hỏa, đêm qua tin tức vừa rơi vào tay, mấy người chúng ta đã thương nghị, lão Đại lão Nhị lúc này đã mang binh tới phía bắc. Lão Nhị đã tới thẳng Diệp thành ở Long Thủ Nguyên - giải cứu muội phụ. Lão Đại từ đường biển qua đường Ly giang xâm nhập vào phía trong, tấn công phía sau lưng Tứ hoàng thúc. Chỉ để lại ta tiếp tục áp tải lương thảo men theo Vận Hà mà đi, đến phối hợp cùng người.”

Kim Bích Huy ngẩn người nhìn thần sắc thận trọng của Tam ca, lại quay sang nhìn gương mặt xanh lét của Thẩm Thiết Tâm, cánh tay chậm rãi nắm chặt lại, không nói nên lời.

“Tiểu muội... Người phải nhớ cho kỹ: cho dù lão Nhị có không tới kịp, cho dù, cho dù người thành quả phụ... bọn ca ca sẽ không để mặc kẻ người đâu” Tay Toan Nghê nắm chặt lấy bả vai nàng, lắc thật mạnh, ánh mắt lộ vẻ thương xót.

Nhưng gặp ánh mắt trống rỗng của muội tử, hần kinh ngạc, vội vàng dỗ dành “Nhất định sẽ tới kịp. Lão Nhị lúc nào cũng mau lẹ, nhất định sẽ đuổi kịp tới Long Thủ Nguyên. Người đừng sợ... đừng sợ”

“Ta... Ta không sợ” Kim Bích Huy thì thảo tự nói, ánh mắt từ từ ngưng tụ lại, sắc bén như kim châm “Ta mới không sợ”

Nàng hơi tránh đi, thoát khỏi tay của Toan Nghê, thối lui vài bước, đạp lên mạn thuyền một cái, nhảy lên trên bờ sông. Ngắc đầu nhìn huynh trưởng: “Tam ca! Đem con long mã của người cho ta. Ta muốn đi Diệp thành!”

* * * * *

Khi mũi huyền thiết tên vừa phóng vút tới, thân mình Nhan Bạch đã ngã ra sau, nhưng kinh phong vẫn tạt vào cổ chàng bông rớt, thân hình chàng mặc dù đang ngã ra sau, nhưng ngựa vẫn tiến không ngừng, chạy thẳng tới trung quân của địch.

Thân mình chàng còn chưa thẳng dậy, đã lại nghe trên không trung hai tiếng gió rít, biết huyền thiết tên của Tôn Tri Tuyền lại lẳng không bắn tới, ngao khí trong lòng nhất thời dâng lên. Tay phải chàng rút kiếm, cần đúng nơi tên đến, kiếm phong quét mạnh vào thân thiết tên, phát ra một thanh âm chói tai.

“Đinh” một tiếng, chỉ cảm thấy một áp lực mạnh mẽ dội lại, cổ tay chàng chấn động, hiển nhiên là mũi tên đã đụng vào lưỡi kiếm.

Hướng bay của tên đã bị ngăn lại, cổ tay chàng đã lật lên, nhanh chóng bắt lấy phi tiễn, không đợi mũi tên thứ tư bắn tới, chàng hét lớn một tiếng, nắm lấy cây cung ở bên, bắn trả lại Tôn Tri Tuyền một tên.

Tôn Tri Tuyền thấy tên này bay tới cũng không nhanh lắm, tiện tay vung roi quét tới, nhưng, lực đạo ẩn chứa trong mũi tên khá quỷ dị, bị roi quét trúng cũng không hề rơi xuống, chỉ nghe vút một tiếng, trên mặt tên tướng quân đã xuất hiện một vết máu.

Mới chỉ như vậy, hàng thiết kỵ kia đã chỉ còn cách mấy chục trượng.

Chỉ thấy dẫn đầu là một kỵ sỹ phóng như bay, kiếm khí như sương, khí thế hùng dũng, Tôn Tri Tuyền lấy tay áo giáp lau vết máu, lạnh lùng hạ lệnh “Truyền lệnh của ta, lập tức điều hai trăm cung tiễn, nhằm bắn Nhan Bạch ngay cho ta. Những tên khác, không cần quan tâm”.

“Tuân lệnh!” Truyền lệnh quan bên người vội vàng rời đi.

Tôn Tri Tuyền nhấc tay vẫy truyền lệnh quan đến, “Ra lệnh cho tả hữu hai cánh hợp lại, chặt đứt đường lui của chúng”.

“Tuân lệnh”

Trời đã gần chính ngọ, nhưng mặt trời vẫn hôn ám vì bị bụi đất bao phủ, trên Long Thủ Nguyên chỉ có gió lớn đang gào thét.

Ánh mắt của Tôn Thất Tiễn trở nên sắc bén, hôm nay, hắn muốn đem Hoàng tử Tuyết Nhai, cái kẻ được xưng tụng mười năm trời tung hoành không đối thủ, chém rơi thủ cấp giữa đám loạn quân.

Tuy nhiên, tả hữu hai cánh vừa mới di động, hiển nhiên đã hiểu được ý đồ của đối phương, vị kỵ sỹ vận áo giáp trắng kia lập tức phát ra hiệu lệnh. Mấy trăm thiết kỵ tốc độ cực kỳ nhanh, ngay từ lúc bắt đầu, mấy trăm kỵ mã này đã biểu hiện chuẩn xác sách lược: Tuy là tấn công rất nhanh, nhưng đội hình chưa hề tan rã.

Nhan mã tuy không nhiều lắm, hơn nữa trong lúc tiến về phía trước không ngừng bị hao tổn, nhưng khi tập trung lại một chỗ thì lại khiến kẻ khác phải kinh ngạc - phẳng phất giống như một thanh kiếm sắc, rạch ngang đại quân thành một lỗ hổng, tiến thẳng tới trung tâm.

Tôn Tri Tuyền thấy phía trước cờ xí lung tung, những tiếng hô thay nhau vang lên, biết đối phương đang cấp tốc tiếp cận. Mà một khi đối phương lọt vào trận doanh bên mình, cung thủ hắn điều tới đối phó sẽ không có đất dụng võ. Hắn cầm lại lấy tên, hét lớn “Nhân mã phía trước tránh ra cho ta”

Sĩ tốt nghe lệnh đều tránh ra, chừa ra một khe hở, Tôn Tri Tuyền đã thấy lại được trường kiếm trong tay vị thanh niên vận áo bào trắng, hắn hít một hơi thật sâu, lập tức giương cung

Khoảng cách đã dần dần thu ngắn lại, rồi đột nhiên thấy, Nhan Bạch từ trên lưng ngựa nhảy lên, mũi chân điểm lên bả vai của sĩ tốt chung quanh, vút một cái, đã rút ngắn thêm mấy trượng, rơi vào trong trận của địch quân.

Trong khoảnh khắc chàng đang nhảy lên, nắm chắc cơ hội tuyệt hảo, Tôn Tri Tuyền rò cung theo thân hình chàng, liên châu nhanh như chớp lẳng không bắn thẳng về phía bạch y nhân.

Huyền thiết tiễn mang theo kinh phong, bắn thẳng tới hai vai Nhan Bạch cùng tâm tạng.

Nhan Bạch vũ lộng kiếm đẩy mũi tên vừa bắn ngay trước mặt ra khỏi, nhưng lực đạo của mũi tên khá lớn, lại nhằm đúng lúc thân hình chàng đang chững lại, chỉ trong phút chốc, hai mũi tên khác đã từ hai hướng bắn tới, chân chàng hơi thấp hơn mũi tên một bước, thuận thế nhảy lên, thò tay định chụp lấy đuôi một mũi tên, nhưng cũng đã chậm nửa nhịp.

Vút một tiếng, huyền thiết tiễn kia đã bắn ngập vào bên hông chàng.

Trên áo bào trắng máu đỏ bắn phụt ra như một đóa hoa nở rộ.

Tôn Tri Tuyền cười to, càng không chần chừ, cung tên liên tiếp bắn tới, tuy nhiên, hần đột nhiên rùng mình, vừa rồi chẳng qua hần vừa cúi đầu xuống để rút tên, ngẩng đầu lên đã chỉ còn thấy cờ xí tung bay đầy trời, nhưng bóng áo bào trắng kia đã biến mất tăm tích.

Áng chừng trong cái phút cuối cùng bắn trúng Nhan Bạch, thì khoảng cách giữa bọn họ đã bị rút ngắn, đột nhiên cảm thấy không ổn, lập tức thúc ngựa quay lại để chạy, nhưng bỗng nhiên nghe được bên tai có tiếng gió gào thét, hần kinh hãi quay đầu lại, thấy vị tướng quân trẻ tuổi vận áo bào trắng như từ dưới đất chui lên, vung tay chém một kiếm giết chết một kỵ binh, đẩy thi thể xuống khỏi lưng ngựa, rồi lập tức nhảy lên, thuận tay giật cái trường thương khỏi tay tên kỵ binh kia, vung tay ném qua

Tôn Tri Tuyền cả đời tự kiêu về tiền thuật của mình, nhưng giờ phút này cũng không kịp giương cung, chỉ trơ mắt nhìn cái đầu thương kia xé gió lao tới.

“Dương Định, người nhìn rõ chưa”

Trong giây lát trường thương cắm phập vào cơ thể, Tôn Tri Tuyền nghe được có tiếng người khe khẽ thở dài. Ánh mắt hần đột nhiên trở nên thống khổ, đột nhiên hần phá lên cười

“Không nghĩ tới, không nghĩ tới là ta... Ta chết trong tay người” Hần ho khan một tiếng, nhìn chằm chằm vào Nhan Bạch đang tiến tới giữa đám loạn quân, lợi kiếm sáng loáng kề sát vào cổ hần, hần cười to “Chẳng qua người, người cũng đừng hòng sống mà trở về. Huynh đệ người đã bán đứng người rồi!”

“Nói bậy” Căn bản không một chút hoài nghi, Nhan Bạch đưa nhẹ tay, trường kiếm trong tay lạnh lùng cửa ngang yết hầu, tay chàng lập tức vung lên, tóm lấy chùm tua đỏ trên đỉnh mũ địch nhân. Máu đỏ phun trào mạnh mẽ, đầu rời khỏi cổ, tuy nhiên nét mặt cùng tiếng cười vẫn vang lên ngang tai.

Nhan Bạch một kích đắc thủ, hất trường kiếm gạt hết những mũi trường thương nhắm vào mình. Treo thủ cấp địch cạnh yên ngựa, quay đầu ngựa, nhanh chóng trở về.

Tuy nhiên, ánh mắt chàng đột nhiên ngây dại: Diệp thành! Cửa Diệp thành.... Đã đóng!

Hoàng huynh... Hoàng huynh??

Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu

9. Chương 9 Huyết Huyền Hoàng

Nàng rap mình trên yên ngựa, gió đông lạnh như dao cắt quét từ đầu tới chân. Kim Bích Huy “phì” một tiếng, miệng nhả ra một sợi tóc, lớn tiếng hét lên “Nhanh! Nhanh nữa lên!”. Nàng đã không còn lo đến việc thương tiếc con bảo mã vô song hiếm có trên đời này của Tam ca nữa, hung hăng dùng mã thích chích vào sau lưng ngựa, tuần mã bị đau, bốn vó gần như không chạm đất. Cảnh vật chung quanh lướt qua ràn rạt.

Không biết vì sao tay nàng phát run, bàn tay đang nắm dây cương cũng đổ mồ hôi lạnh.

Ngày hôm qua, lúc ra khỏi thành, nhớ lại vị Thái tử Thừa Đức mũ cao áo rộng kia, nhớ tới cái vẻ văn nhã siêu nhiên tốt cùng của hần, trong lòng Kim Bích Huy có cảm giác ớn lạnh. Tuy nàng không am hiểu mưu lược, nhưng cũng thuộc dạng băng tuyết thông minh. Hôm nay nghĩ lại, nếu như Thái tử Thừa Đức đã sớm nảy sinh ý niệm trừ khử bào đệ, vậy thì, cái kế hoạch đó đã được ấp ủ bao lâu rồi.

“Đệ muội, Tì Thiên Giám có bẩm cáo, “tối nay trên Long Thủ Nguyên có mưa sao băng đấy!” Có một ngày trong lúc ngồi nói chuyện văn, y vô ý nói ra như vậy”.

“Một khi thất đệ đã không thể rời đi, để Thẩm phó tướng dẫn dắt tinh binh của hữu quân, cùng đi áp tải lương thảo thì tốt hơn, như vậy cũng không phải lo lắng tới sự an toàn của đệ muội”.

Trước tiên là tìm cách khơi mào để hai vợ chồng nàng xung đột, khi không thành công liền đích thân hạ sát thủ, mượn cơ hội điều tâm phúc cùng quân đội dưới tay Nhan Bạch ra ngoài, độc kế như vậy, đương nhiên không phải ngày một ngày hai là nghĩ ra được. Vị Thái tử Thừa Đức kia đối với bào đệ như thế này, hiển nhiên là đã mang sát tâm từ rất lâu rồi.

Hôm nay xem ra, chính mình đã từng bước từng bước chui vào tính toán của đối phương, trở thành một quân cờ.

Kim Bích Huy nheo cặp mắt lạnh lùng lại, sáng lên tựa ánh đao, tay cũng không ngừng ra roi thúc tuấn mã chạy mau.

Đừng để đến không kịp. Nhị ca... Cầu cho người đến thật nhanh, ngàn vạn lần đừng đến không kịp.

* * * * *

Thừa dịp chủ tướng quân địch chết, trong quân hỗn loạn, tả hữu hai cánh trong lúc nhất thời khó có khả năng hội hợp, Nhan Bạch lập tức thúc ngựa quay lại, dọc theo đường đi, đám thiết kỵ vẫn còn đang hăng say chiến đấu bị chàng triệu tập, cùng chạy theo chàng, đội hình dần dần tập hợp, nhưng vào giây phút hội hợp, lúc ra đi mang theo ba trăm thiết kỵ, vậy mà đảo mắt còn lại chỉ tối đa được một trăm người.

Đó đều là những sĩ tốt trưởng thành từ khổ chiến, đi theo bên mình tướng lãnh, trong mắt không mấy may sợ hãi.

Đều là quân lính được chọn lựa từ số binh sĩ không ra khỏi thành vận chuyển lương thảo, ai nấy đã kinh qua trăm trận, từ lúc bắt đầu mặc giáp lên ngựa theo Thất điện hạ ra khỏi thành, đã biết trận này không thể tính trước được sống chết.

“Mau mở cửa thành” Mạo hiểm vượt qua mưa tên và đá bay mới dẫn quân sát tới chân thành, Nhan Bạch dừng cương ngựa, hô to đối với thủ quân trên đầu thành “Thiệu phó tướng, đã chặt được thủ cấp địch, mau mở cửa thành. Để chúng ta còn vào”.

Nhưng đáp lại những lời này của chàng, Thiệu Quân trên đầu thành chỉ cười to, hất đi ra từ sau ụ gác, trường tiên trong tay điểm điểm, cười lạnh nói “Thất điện hạ, Thái tử có lệnh, nếu người lấy được thủ cấp của chủ tướng địch Vĩnh Lân Vương, mới được mở cửa thành”.

“Cái gì?” Cánh tay đang nắm cương ngựa của Hoàng tử Tuyết Nhai chấn động, cánh tay trái đang bịt chặt lấy vết thương trúng tên bên hông, tuy nhiên máu đào vẫn rỉ ra hoen đỏ cả khải giáp, trúng một tên như vậy của Tôn Thiết Tiễn, nội phủ đã bị chấn thương.

“Thiệu Quân! Người muốn làm phản hả. Giả truyền thánh lệnh có tội gì? Mau mời hoàng huynh ra nói chuyện cùng ta”

Chàng gơ kiếm chỉ lên kẻ thủ thành, mày cau lại giận dữ. Nhưng chỉ trong phút chốc, ánh mắt chàng đông cứng lại - phía trên cao kia, đang đứng bên cạnh Thiệu Quân là một người vận hoàng bào, khoanh tay nhìn xuống dưới chân thành, đương nhiên đó chính là bào huynh của chàng.

Trong khoảng khắc, Nhan Bạch cảm giác như bị một thanh lợi kiếm đâm mạnh vào tim, toàn thân lão đảo, tay không còn nắm nổi cương, tựa hồ sắp rời khỏi lưng ngựa. Các tướng sĩ chung quanh này đã từng theo chàng anh dũng chém giết giữa vạn quân, gặp tình huống trước mắt, đều thay đổi sắc mặt, bọn họ không sợ địch nhân đao binh như rừng, nhưng không ngờ vừa quay đầu lại, đã phải đối mặt với loạn đao từ phía người nhà.

“Đại ca! Mau kêu mở cửa thành. Vì cái gì mà huynh không ra lệnh mở cửa thành?” Nghe được phía sau rất nhiều tiếng vỗ ngựa đang tiến tới gần, Nhan Bạch nhin không nổi, cuối cùng phải lớn tiếng quát, gân xanh đột ngột nổi đầy trên tay, trong lòng có gì đó đang vỡ vụn.

“Mở thành! Mở thành” Tướng sĩ chung quanh quay đầu lại, thấy địch quân đã ổn định lại thế trận, móng gô rầm rập tiến lại, ai nấy đều dâng trào máu nóng, thanh âm trở nên phần nộ hét lớn đầy phần nộ “Các huynh đệ trên thành, mau mau mở cửa thành”.

Tuy nhiên, vị hoàng bào Thái tử trên đầu thành kia chẳng nói câu nào, chỉ quét mắt nhìn xuống chân thành. Sau lưng hắn, võ quan áo dài lướt thướt Từ thái phó giống như một cái bóng màu xám đứng sát bên cạnh.

Ngày hôm nay, đám người này quyết làm cho hắn phải đổ máu dưới chân thành.

“Tuyệt Nhai, có ba trăm tráng sĩ chôn cùng ngươi, xuống âm phủ ngươi cũng sẽ không cô đơn”

“Mở cửa thành”

Dưới chân thành, cả trăm người vừa trong huyết chiến trở lại nhất tề hô vang, thanh âm vì huyết chiến mà khàn đục. Cùng với tiếng vó ngựa dồn dập của địch quân, tất cả đội đều lên tận trên thành, mỗi quân binh trên thành nghe được lòng đều chấn động.

Cho dù là những sĩ tốt không nằm dưới quyền chỉ huy của Thất hoàng tử, nhưng trên đầu thành lúc này, sắc mặt đám binh sĩ đều dao động. Dù sao Thất hoàng tử cũng là một chiến sĩ, từng theo Thái tử đánh chiến phân nửa Ly quốc, vất vả lắm mới chống đỡ được tới tận bây giờ, đều là nhờ huynh đệ đồng sinh cộng tử.

Từ Phủ Ngôn đứng ở bên cạnh Thái tử Thừa Đức nhìn xuống chân thành, chỉ thấy quân đội binh mã của Vĩnh Lâm Vương khôi giáp trùng trùng điệp điệp, tựa như thủy triều, ào ạt tràn tới. Thanh thế cực kỳ kinh người, nghĩ đến là đã thấy hoảng sợ, không khỏi liếc mắt hướng sang Thiệu Quân bên cạnh nhủ thầm, ánh mắt hai người vừa giao nhau, đã lập tức rời đi, không ai bảo ai đều thoáng nở nụ cười.

Trăm kỵ mã so với đại quân trước mặt, chẳng khác nào một hạt cát giữa sa mạc.[1]

“Mở cửa thành, mở cửa thành”.

Dưới thành, thanh âm của đám quân đều khàn đục vì phần nộ, tuy nhiên, Thái tử Thừa Đức chỉ quay sang nhìn Thái phó, Thái phó gật gật đầu, quay đầu ra lệnh “Thái tử đã có lệnh, nếu Thất điện hạ mang đầu Vĩnh Lâm Vương đến mới mở cửa thành. Nếu như cố tình kháng lệnh, xử phạt theo quân pháp!”

Thiệu Quân bắt gặp ánh mắt của Thái phó, liền vung tay lên, hạ lệnh cho sĩ tốt trên đầu thành “Bắn tên!”

Tướng sĩ dưới chân thành không kịp phòng bị, loạn tiễn nhất thời bắn ngã mấy kỵ sĩ mang đầy thương tích. Thoáng rùng mình, Nhan Bạch vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ lui lại phía sau, đồng thời khua tay lên, bắt lấy vài mũi tên đang bắn tới.

Phía sau, tiếng vó ngựa của đại quân Vĩnh Lâm vương như bài sơn đảo hải đang tiến lại, mặt đất rùng rùng chấn động.

“Đại ca” Nhìn thấy bóng người vận hoàng bào trên cao kia thanh sắc bất động đứng ở trên thành quan sát, nhất thời chàng khó có thể tin được rằng, đó chính là người anh em cùng một mẹ, vị huynh trưởng mà chàng đã tận tâm tận lực phụng tá bao nhiêu năm.

Ngón tay Nhan Bạch tóm chặt lấy thân tên “Cạch” một tiếng, mũi tên trong tay gãy tan.

Giữa đám loạn tiễn, chàng thúc ngựa lui về phía sau, nhưng ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn về phía trên thành, tràn đầy phần nộ. Máu đỏ đang chảy xuôi xuống ngón tay chàng, vết thương trúng tên bên hông đã nhiễm đỏ cả áo bào trắng, gió đông lạnh lẽo trên Long Thủ Nguyên thổi tung mớ tóc dài dưới mũ giáp, ánh mắt chàng rực lên lạnh lẽo vô cùng, đôi môi mím chặt, ngón tay gầy mảnh nắm chặt đoạn tên gãy.

Đối mặt với tuyệt cảnh, chẳng lẽ chàng đã suy sụp đến mức phải buông xuôi?

Nhan Bạch kéo ngựa quay đầu, nhưng phía sau lại vang lên những âm thanh kinh thiên động địa, đang tiến gần tới.

Người chưa từng vào sinh ra tử nơi chiến trường, không thể hiểu được tình cảnh cả vạn binh mã áp sát trước mặt, cùng áp lực vô hình do đại quân của Vĩnh Lâm Vương lặng lẽ tạo ra. Chàng đứng im sừng sững trên Long Thủ Nguyên, thế vững như núi.

Khoảng cách chỉ còn 30 trượng.

Một bên là ba vạn đại quân. Bên kia chỉ còn hơn trăm kỵ binh đầy thương tích.

Vĩnh Lân Vương ngự trên chiến xa giữa trung tâm quân đội trùng trùng điệp điệp, tuy nhiên, những lời của hắn, lại được thông qua truyền lệnh quan một cách rõ ràng tới tai hơn một trăm thương binh đang xúm xít ở dưới chân Diệp thành “Tình hình hôm nay như trứng chọi với đá, cô vương chỉ cần nhắc một ngón tay cũng có thể biến bọn ngươi tan thành tro bụi. Nhưng thấy các ngươi huyết chiến dũng mãnh kinh người như vậy, nếu như đầu nhập quân ta, cô vương nhất định không phụ tấm lòng đầy nhiệt huyết của các ngươi”.

Những lời như vậy, đã khơi dậy sự bất an trong lòng đám kỵ binh còn lại, tả quân thiết kỵ quay mặt nhìn nhau, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người vị chủ tướng. Tuy nhiên, gương mặt anh tuấn gầy gò của Nhan Bạch không để lộ điều gì, chỉ mím chặt môi.

“Các ngươi xem! Đây là cách mà Thái tử Thừa Đức đối đãi với dũng tướng sao?” Vĩnh Lân Vương đứng lên trên chiến xa, roi ngựa trong tay chỉ thẳng vào cửa Diệp thành đang đóng chặt, lớn tiếng cười lạnh “Chúa thượng như thế, các ngươi tử chiến vì cái gì???”

Nhóm kỵ binh đều không che giấu được vẻ phẫn nộ trong mắt, vài người thâm gật đầu, nhưng phần lớn chiến sĩ đều chờ quyết định của Hoàng tử Tuyết Nhai, đều là chiến sĩ cùng sinh ra tử cả trăm trận, dù sa vào tình cảnh như ngày hôm nay, họ cũng không muốn trở giáo quy hàng.

“Hắn nói là, chúa thượng như thế, tử chiến là vì cái gì” Rốt cuộc, từ miệng Nhan Bạch cũng thốt ra một câu, chàng ngẩng đầu lên, nhìn bộ hạ chung quanh, trường kiếm trong tay ném mạnh xuống đất, chậm rãi nói “Tất cả mọi người quy hàng”.

Đám kỵ binh thuộc hạ mỗi người vừa mệt vừa bị thương, cũng bởi sự tuyệt tình của Thái tử Thừa Đức, quyết tâm huyết chiến trong tim đều đã nhạt nhòa. Nghe được chủ tướng ra lệnh như thế, thì đều không phản bác, vũ khí cầm trong tay đều ném xuống, thúc ngựa chậm rãi đi sang trận doanh đối phương quy hàng.

Quân tiên phong của Vĩnh Lân Vương có kẻ bước ra khỏi hàng, tiếp nhận đám thương binh đầu hàng.

Nhan Bạch chậm rãi thúc ngựa, quay đầu nhìn sững lại Diệp thành đang đóng chặt cửa, nhìn rồi lại nhìn, tựa hồ thoáng si ngốc. Hồi lâu mới trấn tĩnh lại, ra lệnh cho hữu quân thiết kỵ quy hàng đối phương, xuống ngựa giải giáp.

Trên môi chàng bỗng nhiên hiện ra nụ cười bi thảm.

* * * * *

“Điện hạ, người nói... Thắt hoàng tử có thể hàng Vĩnh Lân Vương hay không?”. Phía trên Diệp thành, trong đám người đang theo dõi cuộc chiến, Thiệu Quân nhin không được phải mở miệng hỏi, khi nhìn thấy kỵ mã vận áo bào trắng chậm rãi đi hướng sang phía mấy vạn đại quân.

Từ Phủ Ngôn không lên tiếng, nhưng trong đáy mắt đã có nét vui mừng.

Thừa Đức thái tử thần sắc bất động, thần nhiên nói “Thắt đệ là kẻ có thể chết chứ quyết không bị nhục” Hắn nhìn sang đại kỳ ở bên doanh địch, ánh mắt lạnh lẽo “Huống chi, tên Vĩnh Lân Vương này đúng là kẻ súc sinh. Khi Ly quốc bắt đầu nội loạn, Hinh Ninh mẫu hậu đã chết trong tay hắn”.

Nói đến cái chết của mẫu thân, kẻ thanh sắc bất động như Thừa Đức thái tử cũng không khỏi nghiêng răng.

Hồi đó Tứ hoàng thúc phát động biến loạn trong nội cung... chỉ có Tuyết Nhai cùng hắn trốn thoát, các Hoàng tử ở hậu cung đều bị giết sạch, đương nhiên mẫu hậu của họ cũng bị giết trong đám loạn binh.

“Kìa, hắn đang làm gì thì phải, có phải muốn giải giáp đầu hàng?” Thiệu Quân thấy chiến trường bên kia có một kỵ binh đơn độc quay lại nhìn lên đầu thành, không tự chủ nổi phải cúi đầu, không dám đối mặt với ánh mắt sắc bén của Tuyết Nhai.

Thái tử Thừa Đức cũng thấy bào đệ quay ngựa nhìn lại, nhưng hắn không thèm quay đi để tránh ánh mắt của Nhan Bạch.

“Hắn ta mang tâm tử chiến, nhưng không muốn trăm thiết kỵ đi theo chôn cùng thôi” Thái tử bật lên một tiếng thở dài, lông mày cau lại nghiêm nghị, thấy ánh mắt khó hiểu của Thiệu Quân, đột nhiên cười “Không thể lý giải Tuyết Nhai giống như người khác. Hắn quá mạnh mẽ. Từ thuở nhỏ, hắn đã quá mạnh mẽ...”

* * * * *

“Này! Người, đừng có sững ra như thế, mau xuống ngựa, đem vũ khí khôi giáp bỏ xuống” Tên giáo úy vừa đi đến tiếp nhận nhằm chàng hét lớn.

Lời nói đột nhiên bị ngắt quãng giữa chừng.

Cánh tay Nhan Bạch đã nắm chặt lấy bả vai của hắn từ lúc nào “Rắc” một tiếng, rõ ràng đã vặn gãy cổ hắn, thuận tay đoạt luôn cây trường mâu trong tay viên giáo úy, lật tay tiện giết chết một tiền phong kỵ binh của Vĩnh Lân Vương.

“Vĩnh Lân Vương, muốn ta hàng người chăng? Cứ mơ đi” Vị tướng lãnh trẻ tuổi vận áo bào trắng bỗng ngửa mặt lên trời cười to, hướng thẳng vào vị trí thống soái trên chiến xe giữa đoàn quân. Chàng vừa động, đám binh sĩ chung quanh lập tức khép lại vây kín như rừng, không đếm xuể có bao nhiêu trường thương đoản tiễn đang chĩa thẳng tới.

Nhan Bạch thúc ngựa vừa lao đi vừa chiến đấu, liên tục giết chết hơn mười binh địch, nhưng tại đây có tận mấy vạn quân, thương vong trong giây lát đã được bổ sung, chàng chỉ thấy binh khí đao kiếm trước mắt vô cùng vô tận, chém chết vô số vẫn không xuể...

Cao giọng gào thét tấn công, bộ binh lập tức hòa cùng kỵ binh.

Áo bào trắng của chàng phủ đầy máu tươi, nhìn vào ghê người.

Tuy nhiên, chàng vẫn nghiêng chặt rằng, liên tục giết người đoạt mã, lướt qua đao tiễn nhắm thẳng tới trung quân - Vĩnh Lân Vương. Cho dù máu văng ba thước, cuối cùng chàng cũng phải cầm pháp được trường kiếm vào tìm cừu nhân.

Mặt trời đã ngã về tây, ánh tà dương đỏ như máu xuyên thấu qua bầu trời mù mịt khói bụi, khung cảnh thảm liệt khôn tả.

Đại quân trùng trùng kéo tới, trận thế mãi không thay đổi, Nhan Bạch cảm giác thể lực đang dần suy kiệt. Mồ hôi với máu tươi cùng hòa quyện nhau chảy dài xuống trán, chàng cảm giác binh khí trong tay càng ngày càng nặng, địch nhân trước mắt cũng càng ngày càng nhiều.

Thế nhưng, như có chiến thần phù hộ, vị tướng quân đơn thương độc mã đang mở một đường máu lao đi.

“Làm sao mà hắn có thể cầm cự lâu đến như vậy?” Từ Phủ Ngôn nhíu mày vuốt râu, nhìn xuống tình thế phía dưới chân thành, tỏ ra lo lắng.

“Võ công của Thất đệ kinh người, trong trăm vạn quân có thể lấy thủ cấp địch dễ như phẩy tay, muốn giết hắn, nói thì dễ mà làm thì khó?” Thái tử Thừa Đức nhìn vào huynh đệ của mình, ánh mắt vừa có phần khâm phục, vừa chán ghét “Chẳng qua khổ chiến lâu như vậy, hắn có cầm cự thì cũng chẳng được lâu”

“Nhưng ngày hôm nay muốn hắn phải chết” Từ thái phó nhìn lên mặt trời, tính toán thời gian. “Chỉ sợ trời tối, quân địch thu binh, Hoàng tử Tuyết Nhai nhân cơ hội đó thoát thân, như vậy đại sự hỏng cả”

Thái tử Thừa Đức rùng mình, ánh mắt đột nhiên trở nên gấp gáp “Đúng! Nếu quân của Vĩnh Lân Vương không giết được hắn, thì như thế nào?”

Từ thái phó gật gù đầu, đột nhiên cười lạnh một tiếng “Có lẽ... chúng ta có thể giúp Vĩnh Lân Vương một tay”.

[1] Nguyên văn: “phảng phật đại hải trung đích nhất phiến thụ điệp”: giống như một chiếc lá giữa biển lớn.

10. Chương 10 Hận Phát Diên

Trong ánh tà dương, chàng cảm thấy thân thể mình như rơi vào hầm băng, từ từ lạnh đi.

“Phập”, thân mình chấn động, Nhan Bạch cúi đầu, một thanh trường mâu xuyên qua vai, chàng bỗng nhiên cười khẩy, tay phải chém ngược một kiếm về sau, trường kiếm chém phập vào một thân thể mềm nhũn, ngay lập tức nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Chàng chậm rãi quay ngược tay về sau, chặt gãy cây thương, nhưng đầu thương vẫn nằm lại trong thân thể chàng.

Không còn nhiều thời gian nữa, cũng nên tấn đòn cuối cùng... Nhan Bạch ngẩng đầu, nhìn về phía chiến xa của Vĩnh Lân Vương đang ở không xa lắm, bóng lửa phừng phừng trong mắt.

Tà dương đỏ như máu, cuối Long Thủ Nguyên, là núi non nhấp nhô trùng trùng điệp điệp. Quan nội, là giang sơn rộng lớn của Ly quốc.

Nhưng lời thề chàng từng lập, rằng sẽ phụ tá đại ca nhất thống giang sơn đang bị chia cắt, có lẽ sẽ kết thúc vào ngày hôm nay.

Vô Trần, Vô Trần... làm cho Ly quốc thống nhất, đó cũng là nguyện vọng của nàng. Tiếc là cuối cùng ta vẫn không thể thực hiện nổi lời hứa ấy.

Tuyết Nhai ngẩng đầu nhìn trời cười dài, trong lúc cười, ánh mắt vẫn sắc lạnh như một tia chớp, đột nhiên từ trên lưng ngựa nhảy vút lên, đoạt lấy một thanh trường mâu, nhắm thẳng hướng Vĩnh Lân Vương tọa giá, sát khí kinh người.

Xung quanh chàng tên và đá khối bắn tới như mưa, chàng cũng không thèm né tránh.

“Hoàng thượng, phía Tây bắc có binh mã xâm phạm!” nghe thấy thám tử báo về, Vĩnh Lân Vương quay đầu nhìn về phía tây bắc Long Thủ Nguyên, thấy bụi bay mờ trời, chẳng biết có bao nhiêu binh mã đuổi tới, trong lòng đang khiếp sợ, vừa quay đầu đã thấy một bóng huyết y chỉ cách ngoài mười trượng.

Ánh mắt ấy sắc lạnh sáng chói.

Một kẻ kiêu hùng bậc nhất như vậy cũng thấy chấn động trong lòng, vội vàng hô to với mã phu “Lùi ngay về phía sau! Mau lùi lại!”

Tuy nhiên, kẻ vận bạch y nhiệm đầy máu tươi kia vẫn mạo hiểm trong tên đạn như mưa, xẹt đến như một tia chớp. Trường mâu như rừng đều bị bảo kiếm dưới tay chàng chém gãy, Tuyết Nhai tay cầm một cây trường mâu, nhắm thẳng tới yết hầu của vị vương giả mũ cao áo dài đang ngồi trên chiến xa.

Mã phu hoảng sợ vội kéo ngựa quay đầu lui lại về phía sau, nhưng làm sao còn kịp nữa.

Ánh mắt Vĩnh Lân Vương trợn to hoảng sợ, cố gắng ngửa người về sau, dấn chặt xuống ghế, nhìn chăm chăm vào vị huyết y nam tử kia đang lướt gió xông tới. Giữa không trung, tên đạn như mưa, trúng vào chàng cũng phải hai ba lần, mà chàng vẫn chẳng có cảm giác gì.

Sát khí này...

Vĩnh Lân Vương nhìn thẳng vào Tuyết Nhai, đồng tử co rút. Bỗng nhiên, ánh mắt của hắn lướt ra phía sau vị bạch y nhân kia, nhìn bóng chiều tà đang chiếu rọi khắp Diệp thành, ánh mắt sáng ngời, vừa mừng vừa sợ lập tức hô to “Trường Tôn thái tử phi...Thừa Đức muốn giết Thái tử phi!”

“Soạt!” miệng vừa thốt ra một tiếng, chỉ thấy trường mâu rời tay bay tới, nhưng chẳng hiểu vì sao lại hơi lệch về một bên, không trúng vào đầu, mà lập tức trúng tay áo long bào của Vĩnh Lân Vương, đâm xuyên vào thành ghế.

Vĩnh Lân Vương sợ đến xanh lét mặt mày, tuy nhiên vị sát thần nhiệm đầy máu tươi kia đã dừng lại, nhanh như chớp quay đầu nhìn lại về phía trên đầu Diệp thành.

Nơi đây, trong ánh tà dương đỏ như máu, một nữ tử vận hoa phục bị áp giải trên đầu thành, trường đao sáng loáng kề ngang cổ. Bên cạnh tựa như có sĩ tốt đang cầm một cái gong gỗ, gong chặt vào đầu nữ tử.

Hóa ra... hóa ra là như thế! Hoàng huynh đã biết ẩn tình, có phải hôm nay muốn một hơi trừ khử cả hai người bọn họ?

“Vô Trần” Thân mình Nhan Bạch chấn động, nhanh không kịp tưởng, đã quay mình nhằm hướng chân thành chạy tới.

Thân hình chàng vừa rời đi, chiến xa của Vĩnh Lân Vương đã nhanh chóng được binh giáp dũng sĩ vây chặt, đao thương bất nhập.

Vĩnh Lân Vương sờ soạng nắm lấy thanh trường mâu đang đâm chặt vào áo hắn, dùng hết khí lực rút ra vút đi, hắng giọng khua roi thét lớn: “Toàn quân tướng sĩ, bắt thầy tên kia thành vạn mảnh cho ta. Chặt được đầu hắn, thưởng cho vạn lạng vàng, phong làm Vạn Hộ Hầu”

“Nhắm thẳng tên kia bắn tên cho ta. Xem hắn làm sao tới đây được” Trên thành, Thiệu Quân sắc mặt lạnh lùng, đem trường đao kề sát vào cổ Thái tử phi, ra lệnh, lòng hắn lạnh buốt khi nghĩ đến Từ thái phó, kẻ này độc ác tột độ... Trưởng Tôn thái tử phi vừa bị hắn giải ra, vị Thất hoàng tử đang khổ chiến đã phân tâm.

Chỉ cần phân tâm, sẽ bị vạn tiễn xuyên tâm.

Độc được khiến nàng không đứng vững nổi, nhưng vị Thái tử phi áo trắng như tuyết vẫn cắn chặt răng, chỉ ngẩng cao đầu ngạo nghễ nhìn về phía chân trời xa xa, không thốt nên nửa lời.

“Vô Trần, sao nàng không gọi đi. Thất đệ đang đi vào chỗ chết. Bây giờ nàng không gọi hắn, sẽ không bao giờ còn cơ hội để gọi hắn nữa” Bỗng nhiên nghe, từ bên cạnh truyền tới giọng nói nhẹ nhàng đến gai người của Thừa Đức. Hắn vừa mỉm cười vừa đi tới, chậm rãi mở miệng, ánh mắt như kim châm đâm thẳng vào người nàng. “Nhan Bạch, không, là Bạch, có phải nàng vẫn gọi thế không. Tận đáy lòng nàng vẫn thường gọi tên hắn như vậy phải không? Hôm nay ta cho phép nàng gọi, sao nàng lại không gọi?”

Trưởng Tôn Vô Trần quay đầu nhìn trượng phu của mình, trong mắt không xuất hiện nửa tia phản kháng.

Cái thần sắc khinh bạc đầy hưng phấn kia, có còn là Thừa Đức ôn văn nho nhã, không tranh chấp với người đời không?

“Chúng ta đã nhìn nhầm người... Đem hy vọng phục quốc ký thác lên người người, chúng ta thực sự đã mù rồi” Chỉ thấy, nữ tử đang ngẩng cao đầu bỗng nhiên cúi xuống, thở dài thốt ra một câu. Ánh mắt nàng vọng hướng về vị bạch nhân nhiễm đầy máu huyết giữa thiên quân vạn mã dưới chân thành, không tự chủ cắn chặt răng, nhấm nhục kìm nén nước mắt đang muốn dâng trào.

Tuy nàng không mở miệng, nhưng người dưới chân thành kia hiển nhiên đã nhìn thấy những biến cố đang xảy ra trên đầu thành, nhanh chóng quay người xông ra khỏi đám binh mã, nhằm hướng chân thành phóng thẳng tới.

“Tiện nhân, rốt cuộc ta cũng không hề nhìn lầm hai kẻ bọn người. Người không chịu mở miệng gọi hắn, có phải là...” Thái tử Thừa Đức cười lạnh bước tới, ra lệnh cho thân binh thủ hạ “Dùng roi treo ả tiện nhân này lên trên đầu thành, làm sao để tên tiểu tử dưới kia có thể nhìn thấy rõ nhất”.

Sĩ tốt xung quanh nghe lệnh, lập tức cầm dây trói vòng quanh người Thái tử phi. Nhưng chưa kịp thắt chặt lại, đã nghe “vút” một tiếng, một mũi trường tiễn từ dưới chân thành bắn lên, tên lính đang đứng bên cạnh Trưởng Tôn Vô Trần gục xuống ụ thành.

Khoái mã của Hoàng tử Tuyết Nhại đã từ trong địch trận lao ra, đến dưới chân thành, giật lấy một mũi tên từ tay một tên thân binh. Tuy nhiên, khi chàng vừa phân tâm, truy binh mặt sau bắt kịp, chém một đao vào sau lưng, máu tươi trào ra từ khóe miệng chàng.

“Ngoài năm trăm bước phát tên, không ngờ vẫn mạnh và nhanh như thế”

Hai gã binh lính ở hai bên tả hữu của Thái tử phi sắc mặt tái nhợt, không ai bảo ai tự động buông tay thối lui hai bước.

Từ Phủ Ngôn cùng Thái tử Thừa Đức cũng vội vàng tránh đi, trốn ở sau gờ thành, không dám đứng ở đầu thành nữa

“Tuyết Nhai” Rồi đột nhiên nghe thấy, trên đầu thành đang trống không, từ vị Thái tử phi vô lực dựa vào ụ gác, một thanh âm bỗng vang vọng trong gió “Nghe thấy tiếng thiếp nói không. Bạch, chàng, chàng không cần phải đẩy ả mình như thế nữa...”

Trên thành dưới thành, mọi người cùng đồng thời ngẩng đầu.

Nhưng chỉ thấy, chẳng biết lấy đâu ra khí lực, Thái tử phi đã vịn vào ụ gác trên tường, nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

Bóng chiều tà đỏ như máu, chiếu vào bộ cung trang trắng như tuyết, trong ráng chiều cô tịch như tấm thảm sắc máu.

Gió cát trùng trùng, áo lụa xòe tung, phảng phất như một con hạc trắng gãy cánh từ chân trời rơi xuống.

“Vô Trần”. Ánh mắt tóe lửa, chàng giương đao, chém bay địch nhân chung quanh, gào lên tê tái, trơ mắt nhìn bóng bạch y kia từ từ rơi xuống, ngã nhào xuống chân dưới chân thành.

Chàng muốn tiến lên, nhưng bị vây trong chiến trận, chân không nhích nổi nửa bước.

Cát vàng bay mù mịt, chàng đành trơ mắt nhìn đám quân mã địch quân chạy lung tung ở dưới chân thành, dày xéo qua thi thể nữ tử vừa rơi xuống

“Vô Trần! Vô Trần!”

Nổi hận muốn trào ra thành cơn điên cuồng.

Nhan Bạch cảm giác khoe mắt mình sắp rách toạc, trường đao điên cuồng bổ loạn về phía địch nhân chung quanh.

Sát! Sát! Sát!

Chàng muốn giết sạch địch nhân cản trở giữa chàng và Vô Trần.

Kia là kết quả mà chàng đã tâm tâm tận lực để phò tá huyết mạch chính thống của hoàng thất Ly quốc.

Kia chính là kết cục khi chàng không để ý đến bất kỳ điều gì ngoài việc phò tá vị hoàng huynh đồng bào nhất thống giang sơn, thậm chí phải bỏ rơi Vô Trần, chỉ yên lặng đứng bên lề cuộc sống của nhau.

Hết thấy đều uống công. Hết thấy đều uống công.

Sớm biết như thế, việc gì chàng phải khổ sở. Làm gì ư? Bỏ mặc trưởng huynh, tự mình làm vua, hôm nay cũng có nửa cõi sơn hà.

Người trên thành đều kinh ngạc, trợn mắt há hốc mồm khi nhìn thấy nữ tử tay chân vô lực kia từ trên thành dừng cầm nhảy xuống. Sau đó, lại nhìn xuống vị chiến thần vận bạch bào đang chém giết điên cuồng dưới chân thành.

Quân đội của Vĩnh Lân Vương đã trùng trùng điệp điệp vây kín vị chiến sĩ đơn độc lâm vào huyết chiến. Ai cũng thấy chỉ không bao lâu nữa máu chàng sẽ nhuộm đỏ hoàng sa.

“Ta không hiểu... Ta không hiểu được hai kẻ đó” Bỗng nhiên, đang trốn sau gờ thành tránh tên, Thái tử Thừa Đức từ trên đầu thành cúi xuống, nhìn thi thể nữ tử vừa rơi xuống đất, không hiểu vì sao, trong đáy mắt hiện lên nỗi bi thương thấm vào cốt tủy.

Kỳ thật, bọn họ đã hiểu hẳn như thế nào? Hai người bọn họ, có ai biết cái cảm giác sống dưới bóng người khác, nỗi sợ hãi mất hết tất cả luôn canh cánh trong lòng của Thái tử?

Chỉ thấy, ánh mắt Thái tử Thừa Đức đột nhiên trở nên nghiêm trọng, phó tướng quân Thiệu Quân xuất hiện một cách lặng lẽ và đột ngột, cầm một thanh đao mỏng, đầu nhọn chìa thẳng vào bên hông hắn.

“Thiệu Quân, ngươi muốn làm phản hả?” Thái tử Thừa Đức sắc mặt đại biến, lớn tiếng hỏi, chỉ thấy Thiệu Quân phá lên cười, hiện rõ vẻ đắc ý, bật thốt một câu “Bị người khác giật dây mà còn không tự biết... Ngu ngốc”

“Thái tử, việc đến như thế này, chỉ còn cách hạ lệnh mở cửa thành đầu hàng thôi” Cùng lúc, phía tai bên kia chợt nghe thấy một thanh âm lạnh lẽo vang lên, mang theo vẻ đắc ý “Vĩnh Lân Vương nói, nếu Thái tử chịu đầu hàng, ngài có thể lưu cho người một cái mạng”

Thái tử Thừa Đức kinh hãi quay đầu, xem kẻ nào vừa nói. Không tưởng tượng nổi, đó lại chính là ân sư của hắn.

Thái phó Từ Phủ Ngôn vuốt chòm râu dài, nhìn thấy vẻ khiếp sợ của đệ tử, phá lên cười “Thừa Đức, không phải ta đã từng dạy ngươi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt? - Vĩnh Lân Vương thế mạnh, nắm thiên hạ trong tay là điều đương nhiên, chúng ta dù cố thủ Diệp thành thì cũng được cái gì đâu? Ha ha...Thừa dịp trên tay vẫn còn chút vốn liếng, chi bằng sớm tìm lấy một con đường cho tương lai. Huống chi Vĩnh Lân Vương đã đưa ra điều kiện rất thỏa đáng với chúng ta”.

“Các người là nội ứng của Tứ hoàng thúc sao? Nghịch tặc” Thái tử Thừa Đức đột nhiên tỉnh ngộ, hóa ra lòng người thật hiểm ác, không thể tin nổi. Cho tới nay, hẳn chính do Thái phó dạy dỗ mà lớn lên, sau khi quốc gia biến loạn, vị ân sư này có thể coi là vị trưởng bối duy nhất còn lại, thanh âm của hắn không nén nổi run rẩy: “Uống công ta đã tin cậy vào người. Từ Phủ Ngôn... người, người là ân sư ta cơ mà!”

“Tuyệt Nhai còn là bào đệ của người cơ mà - không phải người vừa nghe ta phân tích rằng hẳn gây bất lợi cho người, liền ra tay diệt trừ hẳn sao” Từ Phủ Ngôn mỉm cười lạnh lùng “Ta cũng đã dạy ngươi, cho dù là huynh đệ thê tử cũng không thể tin nhầm, phải vậy không? Tự tay giết thuộc hạ tài giỏi... Diệp thành bị diệt chẳng qua là việc sớm muộn mà thôi!”

Thái tử Thừa Đức sắc mặt xám ngoét, không thốt nổi một câu. Cho tới bây giờ, nếu hắn nói với Thái phó rằng, hắn từng coi y như cha, thì quả là những lời bạc nhược nực cười. Nhưng, đó lại là những lời rất thật lòng.

Ai ở trên đời, mà chẳng có những đối tượng không đề phòng tới, mà chẳng có nhược điểm trí mạng riêng.

Thiệu Quân cũng cười lạnh, nắm chặt đao nhọn trong tay “Thái tử, người không còn gì để trông cậy đâu. Tả quân đã bị người điều ra khỏi thành, trong thành này là thân binh của ta, có phải người muốn chúng ta cắt đầu người để quy hàng không? Hay tự cầm cờ trắng ra khỏi thành?”

Phó tướng vừa nói vừa nhìn về phía bên ngoài Long Thủ Nguyên, bỗng trên mặt hiện rõ vẻ nghiêm trọng

“Phía tây bắc... Nhân mã từ hướng tây bắc là của ai vậy” Lời nói vừa thốt ra, chính là Từ thái phó, ánh mắt hắn nhìn về phía chân trời, thấy bụi phủ mù mịt đầy trời, nghi hoặc vô cùng.

Từ trên ngựa nhảy xuống, căn bản không để ý tới đám đao kiếm đang chìa thẳng vào phía sau lưng, Nhan Bạch quỳ hẳn xuống đất bụi, hai tay run rẩy, ôm lấy thân thể vận áo trắng nát như đang vùi trong bụi đất.

“Vô Trần, Vô Trần” đất dưới chân như dậy sóng, Nhan Bạch lão đảo, thân mình tựa hồ không trấn định được. Cúi đầu gọi nhỏ, nhưng thân người trong lòng chàng gân cốt đã đứt đoạn, rốt cuộc cũng không nghe được lời chàng.

Chàng nắm lấy tay nàng, nhưng rõ ràng là xương tay cũng đã gãy, cánh tay rũ xuống mềm nhũn.

“Vô Trần, Vô Trần” Chàng khe khẽ gọi, cẩn thận lau sạch bụi đất trên mặt nàng, vì rơi từ trên cao xuống, xương cốt đã vỡ vụn, khuôn mặt vốn thanh lệ như tuyết có phần méo mó, không hiểu vì sao vẫn lưu lại một nét cười.

Nhan Bạch nhẹ nhàng vuốt thẳng lại mấy sợi tóc đang lòa xòa trên mặt nàng, căn bản không để ý tới những mũi thương đang đâm thẳng vào sau lưng mình.

Mấy tên binh lính truy tung mừng rỡ vô cùng, không nghĩ tới phong thưởng thiên kim vạn hộ hầu lại có thể lấy dễ dàng như vậy.

“Vụt” ba bốn thanh trường thương từ tay bọn binh lính đang nhả thẳng vào ngực Nhan Bạch, chỉ thấy một đạo cuồng phong màu vàng bỗng bay xẹt qua, phẳng phất như hoàng sa nổi cuộn cuộn dưới bóng tà dương, phát ra ánh vàng rực rỡ.

Sau đó, yết hầu mấy tên lính kia xuất hiện một vạch đỏ nhỏ xíu.

Mấy tên lính còn lại bên cạnh bối rối kêu lên một tiếng, hoảng hốt thối lui, cũng không thấy có bóng người nào chung quanh. Nhưng rồi tiếng vó ngựa vang lên, một bóng người vận hoàng giáp ngồi trên lưng ngựa từ trong chiến trận hỗn loạn lao ra, vừa lập tức quay người lảng không, vừa thu hồi sợi trường tác mỏng manh.

“Nhan Bạch, mau chạy đi!” Nam tử kia vừa chạm đất, đã nhắm tới trước mặt bạch y nhân hét lớn “Chúng ta đã đến tiếp viện người!”

Nhưng Tuyết Nhai chỉ quỳ trên mặt đất, không thêm động đậy.

“Mau chạy! Ta chính là Trào Phong, nhị ca của Bích Huy. Mau cùng ta chạy đi!” Một nam tử buộc tóc tĩa mày tiến tới, một tay nắm lấy vai Nhan Bạch. Da hắn rất trắng, cánh tay như tiệp màu với lớp áo bào trắng, còn may là quai hàm hắn lại bạnh ra, nên không đến nỗi vì làn da rất trắng và ngũ quan tinh tế mà làm cho người ta có cảm giác “giống như một nữ tử”

Từ Bắc Hải chạy thẳng lên Long Thủ Nguyên, Trào Phong dáng vẻ gấp gáp, vội vàng tóm lấy bả vai của muội phu, định kéo thẳng cái thân hình trọng thương tởm này lên lưng ngựa, đám người hắn mang tới ngày hôm nay thanh thế tuy lớn, nhưng số lượng cũng không nhiều, bất ngờ có thể quấy loạn đại quân của Vĩnh Lân Vương, nhưng nếu đánh lâu, thì đại sự hỏng mất.

Nhưng vừa kéo ra, khi thấy trong tay Nhan Bạch đang ôm chặt thi thể một nữ tử, Trào Phong không tự chủ nổi phải ngăn người ra. Ánh mắt sáng như tia chớp lướt qua mặt đối phương, thấy thần sắc Tuyết Nhai như vậy, ánh mắt Trào Phong bỗng trở nên lạnh lẽo, lăm bắm thốt lên “Mau cùng ta chạy đi”

Nhan Bạch không để ý đến bên ngoài, căn bản cũng không nghe thấy ngữ khí lạnh lẽo của hắn. Chàng chỉ đang ôm rất chặt, nữ tử trong lòng ngực chàng bắt đầu lạnh như băng, không một chút động đậy.

“Bốp” Nhị tử Hải vương ánh mắt lạnh như băng, không nói thêm câu thứ hai, bỗng nhiên giáng thẳng vào mặt đối phương một cái tát thật mạnh.

“Người không đáng cho muội muội ta lấy làm chồng”. Trào Phong vốn nhẹ nhàng, giờ phút này cơn giận đã bùng phát, hắn gật đầu cười lạnh, nhìn sang muội phu: “Chúng ta toàn lực trợ giúp người, người lại làm cái gì? Người cho dù đem điều kiện làm rể Kim gia ra trao đổi, vậy mà ngay cả cái khế ước cơ bản đó cũng không tuân thủ nổi! Cha cũng nhìn lầm người rồi... Các người chẳng ai thật lòng đối xử tốt với tiểu muội”

Rốt cuộc hắn chẳng quan tâm tới Nhan Bạch nữa, phần nộ quay đầu lại. Giữa sa trường hỗn loạn, Trào Phong xoay người nhảy lên lưng ngựa, gió thổi tung những sợi tóc mềm mại của hắn, nhưng ánh mắt của vị Bắc Hải Vương lại lạnh lùng như băng tuyết, chỉ thẳng vào đối phương “Người đi mà chết đi. Ta mặc kệ người!”

Trào Phong thúc ngựa rời khỏi, chiến trận hỗn loạn phía sau trong giây lát lại bùng phát mãnh liệt, lan tràn cả Long Thủ Nguyên, trong khoảnh khắc bóng áo trắng nhiễm đầy huyết bất động kia đã chìm lấp giữa đám đao binh.

“Nhị... Nhị ca... chờ một chút” Vừa chạy được vài bước, bên tai đã nghe thấy được tiếng hô hoán quen thuộc, thanh âm hơi đứt quãng vì thở dốc.

Trào Phong quay đầu lại, qua khóe mắt đã thấy bóng hồng y chớp động, một bóng người phi ngựa từ chân trời tới. Ngựa kia chạy chồm như bay, bốn vó như lảng không, nhanh như tia chớp, không nghĩ đến là nha đầu kia ngang nhiên đoạt long mã của tứ đệ.Ồ.

Hắn thấy tiểu muội từ bên kia chạy tới, cũng nhắm thẳng hướng Hoàng tử Tuyết Nhai đang ở dưới chân thành, chưa tới nơi thân mình đã vội vàng nhảy xuống đất, trường tiên trong tay nhanh chóng vung lên quét thẳng tới phía bên người Nhan Bạch, lập tức đẩy lùi mấy tên sĩ tốt.

Trào Phong thở dài một tiếng, không còn cách nào khác, đành phải thúc ngựa quay lại.

Kim Bích Huy vừa nhảy xuống đất đã thấy thi thể của Trương Tôn Vô Trần, bỗng nhiên có cảm giác bị người ta tống mạnh một quyền, lão đảo thối lui mấy bước, chân nhũn ra... Chậm... đã chậm mất rồi.

“Trước tiên chúng ta hãy đi về đã, được không?” Nàng cố kìm lại những xúc giác trào dâng trong lòng, lần đầu tiên dùng ngữ khí thương lượng nhẹ nhàng nói với phu quân. Tuy nhiên, Nhan Bạch chỉ liếc mắt nhìn nàng, không nói gì. Rồi bỗng nhiên cúi đầu, giật lấy một cái vật nhỏ trên người Thái tử phi, ném cho nàng.

Kim Bích Huy vung tay bắt lấy, chăm chú nhìn kỹ, thì phát hiện ra đó là một cái túi nhỏ bằng tơ, bên trong là viên Tích Trần châu

“Trả cho người đó” Nhan Bạch cúi đầu nói một câu, bỗng nhiên phá lên cười một cách khó hiểu “Các người cứ đến đây đi. Đến mà chỉ trích ta đi. Ta đã yêu Vô Trần đấy. Ta đã yêu chính vợ huynh trưởng mình đấy, sao nào?”

Tay Kim Bích Huy run lên, tựa hồ không nắm nổi, nàng hơi lão đảo một chút, thật may mắn đã có người đứng sau đỡ lấy nàng - là nhị ca Trảo Phong.

“Người còn muốn hấn sao” Trảo Phong nắm chặt bả vai của muội muội, một tay chỉ vào Nhan Bạch, vẻ phần nộ trong mắt ánh lên cơ hồ cháy bùng lên “Kể như vậy mà người còn muốn bảo vệ sao? Người có còn là con gái của Kim gia không? Người có phải là tiểu muội của ta hay không?”

“Ta vẫn muốn hấn” Kim Bích Huy bỗng nhiên cắn chặt răng, đứng thẳng lên, quay đầu lại trừng mắt nhìn huynh trưởng “Nếu hôm nay huynh không giúp ta mang hấn chạy thoát khỏi chỗ này, ta cũng sẽ không còn là tiểu muội của huynh nữa”

“Ngũ nha đầu người” Trảo Phong cũng ngẩn ra, quát lớn một câu “Không có cốt khí”.

Nhưng bất gặp ánh mắt sắc bén của muội tử, Bắc Hải Vương cũng không dám nê hà nhảy xuống đất, lướt tới bên cạnh vị muội phu không còn hồn vía kia, rồi đột nhiên xuất chỉ, điểm vào huyệt bên hông của chàng. Sau đó nhìn xem thương thế, nhíu nhíu mày, vận chỉ như gió điểm thẳng vào các đại huyệt, ngăn không cho huyết tiếp tục chảy xuống.

“Tiểu tử này mạnh mẽ lắm...” Tuy có phản cảm với chàng, nhưng thấy thương thế như thế, Trảo Phong vẫn không thể không gật đầu. Sau đó nâng Nhan Bạch dậy, đưa chàng lên lưng ngựa, vừa quay đầu lại đã sững sốt, hấn thấy tiểu muội đang ôm lấy thi thể của Trưởng Tôn Vô Trần ở dưới đất, xóc thẳng lên lưng ngựa của mình.

Kim Bích Huy gặp ánh mắt của ca ca, bỗng nhiên cười cười: “Mắng đi. Huynh cứ mắng ta không có cốt khí đi”.

Nàng tắt ngay nụ cười, nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, đánh mạnh một roi. Long mã tung bốn vó, như lừng không mà phóng đi.

Trảo Phong đứng im nhìn theo bóng dáng của tiểu muội, thở dài nặng nề, nhịn không được vỗ vỗ vào vị bạch y nhân đang nằm hôn mê, thì thào mắng: “Ngu ngốc. Nam nhân các người chẳng lẽ mù mắt hết rồi hay sao chứ?”

Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu

11. Chương 11 Thôi Cùng Nhau Quên

Thất điện hạ... chỉ hy vọng người tránh được kiếp nạn này, sau đó, mặt tướng nhất định phù trợ người tái lập cơ đồ lớn.

Những năm gần đây, tự nhiên Thái tử rất tin tưởng Từ Phủ Ngôn, Thất điện hạ lập đầy công trạng lại bị nghi kị, tuy cốt nhục nhưng vẫn có sự ngại ngần xa cách. Tuy nhiên, Thất điện hạ chưa từng có nửa câu oán hận, vẫn phụ tá huynh trưởng đánh khắp thiên hạ, vậy mà đổi lại chỉ được cái kết cục như ngày hôm nay?

Thảm Thiết Tâm hướng mắt nhìn về nơi xa, trên Long Thủ Nguyên kia, những ngày xa xưa, đó thật là một dải sơn hà bao la. Đã bao nhiêu năm rồi? Đã bao nhiêu năm - xa rồi có thổ, chinh chiến khắp bốn phương, nhưng cái hy vọng tái lập sơn hà ngày càng mờ mịt. Đến cuối cùng, quân của Thái tử thiếu trước hụt sau, Thất điện hạ không thể không vào làm rể Kim gia để đổi lấy viện trợ bên ngoài.

Nếu biết như vậy, không bằng Thất điện hạ tự mình cầm quyền trượng trong tay trực tiếp nắm giữ thiên hạ.

Hấn ngửa đầu thét dài một tiếng, cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Tiếng thét chưa dứt, Thẩm Thiết Tâm thấy một con thuyền nhỏ từ thượng du cấp tốc tiến lại. Trong ánh rạng đông, hắn thấy một bóng áo trắng quen thuộc ngồi ở đầu thuyền, đôi mắt của vị hủ tướng bỗng nhiên mở trừng trừng mừng rỡ.

“Thất diện hạ! Thất diện hạ”. Hắn lập tức nhảy lên trên đầu thuyền, dựa vào mạn thuyền hô lớn.

Tuy nhiên, cái người đang ngồi ở đầu thuyền kia, tựa như đang ngồi ngẩn ra nhìn nước chảy, không thêm liếc thuộc hạ lấy một cái.

Thẩm Thiết Tâm thấy trên áo trắng của Hoàng tử Tuyết Nhai có lờ mờ những vết máu, trong lòng khẩn trương, hận không thể nhảy ra khỏi thuyền, chạy vội tới bên người chủ soái. Hắn tiếp tục hô to một tiếng, nhưng vị bạch y nhân kia như không nghe thấy, chỉ rút ra cây sáo, ngồi ở đầu thuyền khê thổi.

Thẩm Thiết Tâm là một hán tử thô hào, lúc này nghe thấy tiếng sáo, cũng không khỏi ngẩn người ra một chút. Chỉ thấy có một cảm giác thống khổ nhói vào tận xương, từng tia nhỏ thấm vào cốt tủy.

Lúc này đây, Hoàng tử Tuyết Nhai không thổi khúc “Thiết y hàn”, trong đó cũng không hàm chứa tiếng binh đao sắc bén, mà chỉ toàn là bi lương như nước.

“Thế nào... Sao lại thế này?”

Trong lòng Thẩm Thiết Tâm đột nhiên có dự cảm không lành, quả tim trong ngực bỗng thất lại, nhất định có gì đó không ổn đã xảy ra. Một khi Thất diện hạ đã trở lại, chẳng lẽ, chẳng lẽ khi Vương phi đuổi theo qua bên kia đã xảy ra chuyện gì?

Chính lúc hắn đang phán đoán như vậy, đã thấy trong khoang thuyền một bóng hồng y thoáng động, rồi Thất vương phi cúi đầu đi ra, đến phía sau Hoàng tử Tuyết Nhai. Tà áo đỏ bay phấp phật như lửa, phản chiếu ánh mặt trời mới mọc lấp lánh trên mặt nước, xinh đẹp vô cùng.

Tuy nhiên, Thẩm Thiết Tâm vẫn thấy có gì đó không đúng. Cái nàng Vương phi kia, hôm nay tự nhiên sao Vương phi lại im lặng như thế?

Ngón tay Kim Bích Huy đang cầm một cái túi gấm màu trắng, viên Tích Trần châu giá trị liên thành đang nằm trong lòng bàn tay nàng.

Nàng đứng lẳng lẳng phía sau phu quân, lắng nghe khúc nhạc, ánh mắt dừng lại trên cái túi gấm trong lòng bàn tay - trong lần vải lót của cái túi gấm, trên mặt vải hoaen đầy những vết máu đỏ đã đông sẫm lại có vài hàng chữ nhỏ. Nàng tò mò không nhịn được liền đọc thử:

Cực phổ nhất biệt hậu,

Giang hồ trường vọng đa

Tương vong thù tiên vong?

Khuynh quốc thị cố quốc.

Lâm phong như văn mẹ,

Chấp thủ tự sơ a.

Nhân gian đân tồn tưởng,

Thiên địa vĩnh bà sa. [1]

Cuối cùng còn có sáu chữ nhỏ “Thiên Khánh năm thứ mười một”.

Thiên Khánh năm thứ mười một... Đó là tám năm về trước. Năm đó sau khi Li Hi đế từ trần, Thái tử lên kế vị, Tứ hoàng thúc Vĩnh Lân Vương gây biến loạn trong cung, Ly quốc trong phút chốc lâm vào cảnh mưa gió tiêu điều.

Khi đó, có phải chàng trong lúc loạn ly bắt đầu manh nha, biết rõ đã tới lúc gần nhau trong gang tấc mà biến trời cách mặt nên đã tặng những câu thơ này cho Trưởng Tôn thái tử phi?

Nàng bỗng nhiên có cảm giác muốn khóc, nhưng vẫn cắn chặt răng, cố kiềm lại. Nàng không hiểu Nhan Bạch... Căn bản nàng cũng không hiểu nổi “trượng phu” của mình là dạng người nào, - nàng gặp chàng vào lúc chàng đã hai mươi bảy tuổi, như vậy, trong hai mươi bảy năm trước đó, chàng là dạng người như thế nào? Đã làm được những việc gì? Gặp những biến cố đáng đau xót gì? Từng có những điều gì vui mừng?

Nàng, cũng không thể biết được chàng đối với mình như thế nào.

Cuối cùng, nhịn không được, Kim Bích Huy cười nhẹ một tiếng, bỗng nhiên nàng thấy mình đang nghĩ vớ vẩn, thật ra, cho dù nhan quang phụ thân có chuẩn hơn nữa, chính mình có ngang ngạnh hơn nữa thì những chuyện này rốt cục không phải cứ cố gắng là có thể quyết định được hoàn toàn.

* * * * *

Tất cả mọi người cùng hội họp, Trào Phong gặp qua đệ đệ, trước tiên hai người chia nhau thu xếp đám binh sĩ mệt mỏi, để Thẩm Thiết Tâm cùng Hoàng tử Tuyết Nhai tạm nghỉ một chút. Thấy thần tình tán loạn cùng dáng vẻ của Thất hoàng tử trong lúc gặp mặt, Thẩm Thiết Tâm trong lòng lo sợ, cũng muốn nhanh chóng tìm một chỗ, một nơi an tĩnh để tiện hỏi chủ tướng về những sự đã xảy ra, lập tức cùng đi xuống.

Trong khoang thuyền hào hoa, bỗng nhiên chỉ còn lại ba huynh muội Kim gia.

Trào Phong vốn là kẻ trầm tĩnh, hơn nữa cũng không phải là huynh đệ do một mẹ sinh ra với Toan Nghê, hồi nhỏ tình huynh đệ cũng không nồng thắm cho lắm, nên cũng không nói chuyện, chỉ khi nhìn vào vị muội muội nhỏ nhất này, trên khuôn mặt trắng xanh tuần mỹ có ẩn chứa nét ưu tư.

Kim Bích Huy cũng không nói gì, trong tay cứ cầm chặt cái túi gấm kia, nơi đây trở nên yên lặng một cách thần kỳ. Toan Nghê trầm mặc một lúc, cuối cùng không kìm được kinh ngạc bật hỏi “Ngũ nha đầu, người làm sao vậy? Không phải nam nhân của người đã trở lại rồi ư? Có phải người đau lòng vì vết thương của hắn mà mới như vậy hay không. Yên tâm chưa, không chết rồi nhé”

Trào Phong bỗng ngừng đầu, ánh mắt sắc như dao, như muốn ngăn lại lời nói của tứ đệ.

Nhưng đã không kịp, Toan Nghê hoảng hồn khi thấy vị muội muội đánh đá thường ngày khoe miệng bỗng nhiên méo xệch, vừa bật khóc vừa nói “Người còn nói! Người còn nói nữa - đã không trở lại, cái gì cũng không trở lại nữa rồi”

Trong nháy mắt, khi bắt gặp những giọt nước mắt lăn dài trong khóe mắt của muội muội, Toan Nghê ngăn người: từ sau mười tuổi, hắn chưa từng thấy muội muội khóc lóc thảm thiết như thế.

Trào Phong không nói câu nào, chỉ chậm rãi đưa tay nắm lấy vai muội muội, chậm rãi kéo nàng lại gần. Kim Bích Huy vốn là kẻ ương bướng, nhưng chỉ cưỡng lại trong chốc lát, đã vùi đầu vào ngực ca ca, nắm tay áo hắn khóc lóc thảm thiết.

Trào Phong thở dài, vỗ vỗ bả vai nàng “Biệt ly thật khó khăn, ai mà có thể tính trước được. Cái tên tiểu tử kia một dạ hai lòng xử sự không đúng với người, cùng lắm thì người cứ bỏ hắn. Ca ca sẽ nói với cha sau. Cha nếu không chịu, người cứ đi Bắc Hải cùng ta để rời khỏi hắn”.

Toan Nghê nghe tới đó, ánh mắt lập tức thay đổi, đột nhiên đứng phắt dậy “Ta chém chết cái tên tiểu tử kia”

“Liên quan quái gì đến người” Thấy hắn đi ra trước cửa, Kim Bích Huy giữ chặt lấy áo của tứ ca, giận dữ nói “Không được động tới dù chỉ một đầu ngón tay của hắn! Nghe thấy chưa? Bằng không ta... ta.. Ta trở mặt với người!”

Toan Nghê ngăn ra, nhìn chăm chăm vào mặt muội muội, sau đó gương mặt trở nên cổ quái, nhìn về Trào Phong ở bên cạnh dò hỏi. Trào Phong chỉ nhìn tứ đệ nhẹ nhàng lắc đầu, kéo hắn ngồi xuống, thở dài “Người còn không hiểu sao? Lúc này ngũ nha đầu đã hoàn toàn nằm trong tay tiểu tử kia rồi”

* * * * *

“Làm sao bây giờ? Nha đầu kia đã vài ngày không nói gì, ngày hôm qua nửa đêm còn chạy ra ngoài, chẳng biết làm sao hôm nay mới trở về!”

Đã là ngày thứ năm, Toan Nghê vẫn như trước tiếp tục bưng bưng nổi giận: “Theo như ý ta thì sớm chém phút cái tên tiểu tử kia cho rồi! Cái loại người đó. Ngũ nha đầu trừ tính tình hơi nóng nảy một chút, nhưng là một nữ tử ngàn người mới tìm được một”

“Vạn người mới tìm được một” Bên song, nam tử áo trắng bổ sung một câu, khẽ uống một hớp trà. Trào Phong nhìn vào vật vừa nhận được từ phi cấp truyền thư, mày bắt đầu cau lại, trên khuôn mặt trắng xanh hiển hiện vẻ lạnh lùng “Cái chuyện như thế này, cho dù trong lòng chúng ta có gấp gáp tới đâu, cũng chẳng nhúng tay vào được. Hãy chờ xem, nha đầu kia rồi sẽ nghĩ thông suốt mà thôi”

“Trời! Sao huynh có thể tự tại như vậy. Phải biết rằng nha đầu kia từ nhỏ không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ huynh với cha, cha hiện không có ở nhà, chẳng lẽ huynh không đưa ra được chủ ý gì sao”

Toan Nghê nhìn vị huynh trưởng từ nhỏ đã xa rời mọi người trong Kim gia, cảm giác phần nộ phiền muộn.

“Các người đừng cãi nhau nữa. Bực mình quá đi”

Tầm mắt của hai người lần lượt bị một cái bóng quần áo đỏ rực như lửa án ngữ, Kim Bích Huy bỗng nhiên xuất hiện, nhảy vào giữa hai huynh đệ bọn họ, giận dữ nói “Cha mà biết hai người các người gây chuyện thế này, tất ta sẽ lại bị mắng, có phải các người cho rằng ta còn chưa đủ phiền toái hay không?”

Trào Phong quay sang nhìn Toan Nghê, Toan Nghê thấy muội muội nổi giận, vội vàng nói “Được rồi, được rồi, không gây chuyện nữa Là ta sai, kìa nhị ca”

Trào Phong cũng miễn cưỡng cười cười nói nói, những lời vừa rồi mang lại cảm giác đau xót không giấu nổi, quay trở lại bên cái ghế tựa, nhìn sang muội tử, khẽ cười lạnh “Vẫn còn sức nổi giận, xem ra cũng không tệ lắm nhỉ. Ta cứ nghĩ người khóc lóc não loạn một hồi rồi treo cổ rồi chứ”

“Vớ vẩn! Có huynh mới treo cổ thì có” Kim Bích Huy nổi giận, hoàn toàn quên chính mình mấy ngày trước còn chúi vào ống tay áo của hần khóc rống lên, gơ chân đá “Ta đã sớm không cần hần. Ai cần hần chứ. Làm như hần tốt lắm, hần như thế nào thì mặc xác hần”

“Ồ” Toan Nghê lấp bắp kinh hãi, ngẩng đầu nhìn muội muội, ánh mắt hiện rõ vẻ vui sướng “Được, là người nói nhé. Ta lập tức làm cho tiểu tử này biến mất tăm, nói thật thấy hần trong thuyền đội, ta cũng thấy ngứa mắt lắm rồi”.

Nhìn thấy Toan Nghê bước ra ngoài, Trào Phong cũng bất động, hơi dăm chiêu khi nhìn vào diệp văn trong tay, khóe miệng dường như ẩn hiện một nụ cười. Trong giây lát, không khí trong phòng trở lại im lặng, Kim Bích Huy trừng mắt nhìn nhị ca, bỗng nhiên cảm thấy chột dạ, từ nhỏ, nàng ngoại trừ phụ thân ra, sợ nhất chính là cái thần sắc nửa cười nửa không này của Nhị ca.

“Huynh, huynh cười cái gì?” Nàng la lớn một tiếng, dùng thanh âm để che kín sự lo lắng của mình, nhưng Trào Phong không nói gì, chỉ cầm lấy văn thư trên bàn đưa đến, mỉm cười “Người xem qua đi”

“Xem cái gì?” Kim Bích Huy nhú mày từ chối, nhưng bắt gặp ánh mắt của Trào Phong, thì dậm chân, hừ một tiếng “Xem thì xem, sao nào”

Nhị tử của Hải vương đứng dậy, khoanh tay đến bên song cửa, thản nhiên nói “Đại ca vây Ngụy cứu Triệu thành công, Vĩnh Lân Vương sau khi chiếm được Diệp thành đã không dám ở lâu, lập tức nhổ trại hồi triều”. Ánh mặt trời bên ngoài rực rỡ, chiếu thẳng vào khuôn mặt trắng xanh của hần, phảng phất như tia chớp chiếu sáng vào cực địa băng sơn. Ngón tay Trào Phong điểm nhẹ lên văn thư trên án, thở dài “Đại ca sẽ trở về đây. Cha thế nào cũng biết tin này... Cái tên tiểu tử kia nếu muốn giữ được mạng sống, thì tốt nhất là nhanh nhanh rút đi”

Kim Bích Huy cắn chặt khóe môi, nhìn Nhị ca với vẻ hơi oán giận, cuối cùng đành cam chịu. Nàng “hừ” một tiếng, đá đá vào cánh cửa “Dù sao hần cũng còn binh mã, đi đâu mà chẳng được”.

“Không biết gì sao? Tên kia không chịu làm Hoàng đế, Thẩm Thiết Tâm khuyên nhủ hần, khuyên muốn gãy lưỡi, tên kia sống chết cũng không chịu đáp ứng cái vụ tự lập làm vua, dẫn dắt bộ hạ chinh đồn sơn hà. Ngược lại còn nói, Ly quốc chỉ cần thống nhất là được, cho dù ai làm Hoàng đế cũng không sao” Trào Phong lại thốt ra một câu, ánh mắt có phần buồn rầu “Hơn nữa, hần còn khuyên bộ tướng gia nhập quân

của Vĩnh Lân Vương, để cho Ly quốc sớm được yên ổn. Thẩm Thiết Tâm đã nhiều ngày phần nộ tức giận, chuẩn bị kéo quân đội của mình bỏ đi”

Kim Bích Huy không nói gì, chỉ thấy bên ngoài, thuyền đội đã về tới Đại Nhạn Loan ở Dương quốc, đang bỏ neo dày đặc như rừng. Bên ngoài chợt vắng vắng có tiếng khóc.

“Hôm nay hạ táng Trưởng Tôn thái tử phi, tả quân của Ly quốc đưa tang cho nàng. Là hải táng”

Thấy dáng vẻ xuất thần của muội muội, Trào Phong lại nói thêm một câu, đưa tay day day vào đầu lông mày, cảm giác bi hoan như nước cuộn cuộn chảy tới, lòng vốn luôn lạnh lùng an nhiên, thế mà giờ cũng hỗn loạn “Người có muốn ra xem hay không?”

“Không đi... không đi” Kim Bích Huy vẫn ngẩn ngơ, lẩm bẩm nói “Mau cho hẩn đi đi, trốn đi, càng xa càng tốt”

“Được ta sẽ hộ tống hẩn đi ngay trong đêm nay, đi bất kỳ nơi nào theo ý hẩn” Trào Phong chấp thuận, liếc mắt nhìn muội muội, phát hiện nàng đang ngẩn ngơ, không nói một câu nào, cũng không tỏ vẻ lưu luyến.

Hẩn bỗng nhiên tò mò hỏi một câu “Nha đầu, người có khó khăn quá không? Người thực sự yêu cái tên Hoàng tử Tuyết Nhai kia sao? Hay là vì từ nhỏ chưa từng bị người ta coi thường như vậy, nghĩ tới thể diện nên sinh bướng bỉnh?”

Kim Bích huy sắc mặt ửng đỏ, nàng hung hăng liếc mắt nhìn ca ca “Cần huynh quan tâm sao”

Yên lặng hồi lâu, nàng chợt nghe thấy tiếng nhạc điệu ở bên ngoài, lại lơ mơ nghe thấy cả tiếng sáo du dương. Nàng nắm chặt cái túi gấm bằng tơ trắng kia trong tay, nhìn vào bài thơ ở trên mặt, lại trở nên ngẩn ngơ.

“Ta cũng không biết” Lại hồi lâu sau, nàng bỗng nhiên quay đầu, cười với Trào Phong, lúc này đây, Trào Phong trông có phần kinh ngạc khi nhìn thấy thần sắc muội muội hẩn đột nhiên ôn nhuận lại có phần xa vắng. Kim Bích Huy trong mắt thoáng ngơ ngẩn: “Thật ra nghĩ lại, mười ngày đó, phải cảm ơn những gì họ mang tặng, ít nhất ta cũng hiểu được rất nhiều điều”.

Hồng y nữ tử đột nhiên lại bật cười, nhảy tới, lí lắc nắm tay ca ca “Hiện tại ta đã biết rằng các huynh rất tốt với ta. Nhị ca ca, huynh nói dẫn ta đi Bắc Hải phải không? Nói là phải giữ lời nhé”

Trào Phong quay đầu nhìn nàng, cười nhẹ: “Nếu như cha không đáp ứng, ta sẽ dẫn người chạy trốn. Cùng đi ngắm băng sơn, ngắm gấu trắng và đàn cá bơi lội, được không?”

“Hihi, nhị ca tốt nhất thật” Kim Bích Huy cười trở lại, tuy nhiên sâu thẳm trong tim vẫn tồn tại chút lo lắng.

Trào Phong vỗ vỗ vai nàng, thẳm sâu trong đôi mắt ôn hòa ẩn hiện một nụ cười nhàn nhạt.

[1] Ly biệt đã tròn mười năm,

Giang hồ vẫn còn mong ngóng.

Muốn quên mà ai quên được?

Nước mất lại là cố quốc.

Tay áo phất phơ gió thổi,

Chấp tay chào như mới quen.

Nhân gian như còn tưởng nhớ,

Trời đất sao vẫn xoay vần.

(Cổ Phi Long dịch)

Dạ Thuyền Xuy Dịch Vũ Tiêu Tiêu

12. Chương 12 Ngoảnh Đầu Mây Chiều Xa

Bến đò bằng ván gỗ im lìm vươn ngang mặt nước, một hàng dài những chuỗi đèn lồng treo trên sào gỗ phiêu diêu trong mưa, leo lét cơ hồ sắp tắt.

Hàng chiến sĩ đưa tiễn bắt đầu tản ra, mưa giăng đầy trời. Bao nhiêu sinh tử bi hoan đời người đã trôi qua, cuối cùng cũng đã đến phút chung thân.

Trên đầu thuyền, một nam tử áo trắng ngồi trong mưa, trầm ngâm nhìn xuống làn nước mờ mờ sương khói, ngón tay chạm nhẹ vào cây sáo, cũng không thổi, chỉ ngẩn người yên lặng. Lão lái thuyền hô vang một tiếng hạ thuyền, thuyền bắt đầu quay đầu.

“Thuyền gia, xin chờ một lát”. Đuôi thuyền vừa rời khỏi bờ một trượng, lại nghe có tiếng người gọi từ trên bờ.

Lão lái thuyền mặc áo tơi đội nón tre ngăn người, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người chạy tới như bay, chân điểm vào kè đá ven sông, nhẹ nhàng đáp xuống đầu thuyền một cách vững vàng, quần áo đỏ rực như một đốm lửa, tay áo bó quàng thắt eo, tóc đen mất sáng.

“Cho người vật này” Hồng y nữ tử thở gấp một tiếng, lấy một vật đưa ra, ném thẳng tới trước mặt nam tử đang xuất thần “Cái này của nàng ta, người hãy cầm lấy”

Đó là một cái túi gấm dệt bằng tơ trắng, trên mặt vải thêu vài đóa trê nhỏ như đầu ruồi, hình thêu rất tinh tế.

Ánh mắt lơ đãng của nam tử cuối cùng cũng trở nên chăm chú, nhìn vào túi gấm trước mặt, nhưng cũng không đưa tay bắt lấy.

Kim Bích Huy hừ một tiếng, trực tiếp dốc ngược túi gấm, đổ ra một hạt châu hào quang rực rỡ “Ta biết, người không muốn cái thứ này, bỏ nó đi cũng được” Nàng không thêm nghĩ nhiều, vung tay ném viên Tích Trần đi. Trong đêm tối một tiếng ục vang lên nhẹ nhàng, vật báu liên thành cứ như vậy chậm rãi chìm xuống đáy nước tối đen, không còn thấy tăm hơi.

Ánh mắt Nhan Bạch cuối cùng hơi lóe lên một chút, tự tay cầm lấy cái túi gấm thêu chữ kia, cúi đầu, hồi lâu mới nói nhỏ “Ta đã phụ nàng”

“Không. Không phải là người phụ ta” Kim Bích Huy cắt ngang lời, bỗng nhiên giơ một ngón tay, chỉ thẳng vào ngực chàng “Là ta đã bỏ người”

Nàng nhìn chàng, cảm giác bất bình phần nộ tưởng dễ dàng áp chế đã tiếp tục dâng lên, cơ hồ nhịn không nổi, chỉ muốn đánh người, muốn mắng người. Nàng cố gắng ngăn cao đầu, lạnh lùng nói “Người mau đi đi. Nếu cha ta biết chuyện này, người muốn trốn cũng không trốn nổi đâu”

“Trốn?” Nhan Bạch cười khê một tiếng, nhưng cũng không nhiều lời, chỉ cúi đầu “Đa tạ nàng”

Kim Bích Huy trầm nghĩ một chút, rồi lúi từ phía ra sau một cái bao, ném lên trên sàn thuyền. Lần này cả lão lái thuyền cũng giật mình trước cái bao vải bố bị mưa phùn thấm ướt. Khi cái bao lăn lông lốc, một vết máu khô lớn đã lem ra sàn thuyền.

“Đêm qua ta đã tới Diệp thành, lấy đầu hai tên cướp quan Thiệu Quân và Từ Phủ Ngôn” Hồng y nữ tử đá vào miệng bao, cái bao mở ra, để lộ hai cái đầu tóc tai rối bù bị cột vào với nhau thành chùm “Coi như lễ vật ta tặng cho Trương Tôn Thái tử phi”.

Nàng đá mạnh một cái, cái đầu người nanh ác bay ra, bộp một tiếng nặng nề, giống như viên Tích Trần châu cũng chìm sâu vào đáy nước.

Dừng lại một chút, Kim Bích Huy nhìn vào bóng đêm thăm thẳm, chậm rãi nói: “Ca ca người... Thái tử Thừa Đức đã chết. Hắn không chịu để bị bức bách đầu hàng, Thiệu Quân liền chém đầu hắn, mang thủ cấp dâng cho Vĩnh Lân Vương”. Dường như có một chút cảm khái, hồng y nữ tử lẩm bẩm “Thật là không thể tưởng tượng được... Người như thế mà cũng có lúc thà chết chứ không chịu khuất nhục sao?”

Nhan Bạch nhìn nàng, dường như định nói điều gì, nhưng cuối cùng lại không nói gì cả.

Chàng không biết nên nói gì. Những điều chàng muốn nói, lại vượt xa khả năng biểu đạt của chàng - nhưng những lời xin lỗi hoặc thỉnh tội thì hôm nay không còn cần thiết nữa, nàng không hề biết con người trước kia của chàng, không biết chàng đã phải trải qua biết bao li loạn thương đau.

Nếu nàng biết được con người trước kia của chàng, có lẽ, hôm nay nàng sẽ tha thứ cho chàng.

Trong một giây lát, trong mắt chàng hiện rõ thần sắc phức tạp mà xa xăm, như làn nước mênh mông trên mặt sông, nhìn không thấu bờ.

“Sau này nàng sẽ...” Chàng không nén được hỏi một câu, lời còn chưa thốt ra xong, nàng đã cười thật nhanh trả lời tiếp “Ta cùng ca ca xuống Bắc Hải, đi theo huynh trưởng, rồi cuộc sẽ không trở lại Trung Nguyên. Người yên tâm, ta còn tốt chán, ta còn muốn tái hôn nữa. Người cũng đừng xem nhẹ “Nữ Ngự Vệ” này nhé”

Nhan Bạch lại trầm mặc, trường địch nắm chặt trong tay, phát hiện trong nụ cười sáng ngời của hồng y nữ tử có lóe qua bóng đen âm u, lòng chàng thốt nhiên trầm xuống, không nói nên lời. Kim Bích Huy nói xong một tràng, lại không biết phải nói gì tiếp, không khí cứ trầm xuống yên tĩnh như vậy.

“Tạm biệt... tạm biệt” Đột nhiên, Kim Bích Huy chậm chậm nhìn chàng, nói từng chữ từng chữ một, trong mắt lệ đã dâng trào. Nhan Bạch quay đầu nhìn nàng, vị thế tử tân hôn đứng tại đầu thuyền, hồng y lát phất như chiếc lá đỏ tung bay trong gió.

“Tạm biệt” Rồi cuộc chàng cũng trả lời, đột nhiên mỉm cười khe khẽ.

Kim Bích Huy gật gật đầu, không nói thêm câu nào, chân điểm nhẹ vào thân thuyền nhảy lên, nhẹ nhàng đáp trở lại bến thuyền, đứng ở dưới ánh đèn leo lét chực tắt, lặng nhìn bóng thuyền rời đi, chỉ thấy lúc này, trong mắt nàng rồi cuộc cũng xuất hiện nét trầm tĩnh.

Nhan Bạch ngồi ở đầu thuyền, bốn phương tối đen, mưa đêm lác rác theo gió.

Nhìn thấy ngọn đèn kia dần dần di động, chàng mới có thể xác định, rằng chính mình đang dần xa rời hết thấy những bi hoan phiền nhiễu ngày hôm qua, bước chân vào giang hồ rộng lớn phiêu diêu, không một chút vướng bận

Chỉ nghe thấy tiếng chèo nhẹ khua, con thuyền nhẹ nhàng đi xa.

Nhan Bạch nhìn lại bến thuyền. Đó là một bến thuyền có thể thấy ở bất cứ làng quê nào, tựa hồ chàng đã thấy qua cả ngàn vạn lần khung cảnh tấm ván gỗ vươn dài, im lìm vươn ngang mặt sông, kè đá bên bờ sông, ngọn đèn phiêu diêu trong mưa gió.

Những kẻ lãng du, dù là ra đi từ bến thuyền nào trong thiên hạ, tựa hồ cũng đều trải qua cái cảnh tượng này.

Trong giây lát thoáng qua đó, Nhan Bạch đột nhiên nảy sinh một dự cảm mơ hồ. Cho dù chàng có đi khắp vòm trời, rồi cuộc vẫn có thể trở lại những nơi như thế này. Những bến thuyền thế này, kè đá như thế, những ngọn đèn tàn đăng phiêu diêu vẫn vậy, nhưng không biết có bao giờ thấy lại một bóng hồng y đứng dưới đèn trông về nơi xa như kia không.

Trong mưa gió phiêu diêu, chàng rút ra cây sáo, đặt lên môi bắt đầu nhẹ thổi, lại đúng là khúc “Thiết Y Hàn”

Đột nhiên, chàng lại nghe được những thanh âm quen thuộc, những ca từ tang thương rất hợp với khúc nhạc của chàng bỗng vang lên, vốn là “Sóc khí truyền kim thác - Hàn quang chiếu thiết y” đã được đổi thành những đoản thơ cổ xưa

Kích cổ kỳ thang,

Dũng được dụng binh.

Thổ quốc thành tào,

Ngã độc nam hành

Tòng Tôn Tử Trọng,

Bình Trần dữ Tổng.

Bất ngã dĩ quy,

Ưu tâm hữu xung... [1]

Nhan Bạch mơ hồ nhớ lại gì đó, đột nhiên quay đầu, ở đuôi thuyền, lão lái thuyền mặc áo tơ đội một cái nón tre, đang khua nhẹ mái chèo, thản nhiên hát nhỏ, thanh âm hồn hậu vang vang, truyền ra rất xa, không phải chính là lão lái thuyền đầu tiên đã từng chở mình từ Trinh thành trở về Diệp thành Ly quốc sao?

Chàng quay lại nhìn, thấy lão nhân kia không thềm để ý đến chàng, chỉ tiếp tục chèo thuyền, tiếp tục hát to:

Viên cư viên xử?

Viên tang kỳ mã?

Vu dĩ cầu chi?

Vu lâm chi hạ.

Tử sanh khế khoát,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão.

Vu ta khoát hề,

Bất ngã hoạt hề.

Vu ta tuân hề,

Bất ngã tín hề [2]

Thanh âm bi thương, phảng phất có vẻ gì đó bao dung, hết thấy bi hoan sầu khổ đều được hóa giải trong đó. Tựa như lão nhân thần bí biết rõ rằng giây phút này đây trong lòng chàng còn biết bao nhiêu dây dưa quần quýt không có cách nào cởi bỏ.

“Tử sinh xa cách, trao nhau một lời” Trong lòng Nhan Bạch thoáng chấn động, cảm giác có cái gì đó thấu suốt tận đáy lòng, hần đột nhiên đứng dậy, cúi mình vái chào: “Ma chướng trong lòng tại hạ không thể tìm ra, mong lão trượng chỉ giáo”

Lão lái thuyền nâng cái nón tre lên, Nhan Bạch nhìn lão, quả nhiên là khuôn mặt quen thuộc, trầm tĩnh tang thương. Nhưng lão lái thuyền lại nhìn hần, cười một cách thâm sâu đầy ý vị “Công tử muốn đi về phương nào?”

“Bạch mỗ chẳng biết đi đâu về đâu” Hần cup mắt xuống, thành thật nói ra những lời tận đáy lòng “Nhưng thâm nghĩ, thống khổ hay vui sướng cũng chỉ là hư không. Cái gì cũng thế, đều là hư vọng”.

“Như vậy, tùy trong lòng muốn đi thì đi thôi”. Lão lái thuyền gật gật đầu, thở dài “Ta hộ tống người tới nơi muốn đi, rồi mới an tâm trở về, giống như khi đó ta cũng phải thấy ngũ nha đầu cùng người bình an đến Diệp thành, mới an tâm trở lại. Kỳ thật, nếu ta không trở về Trinh thành thì đã tốt, sự tình chưa chắc đã tới bước đường như hôm nay”.

Vị bạch y công tử cả kinh, quay đầu nhìn lại, đã thấy lão lái thuyền hạ cái nón tre xuống, tay áo phất qua mặt, trong giây lát, khuôn mặt già nua kia thoáng thay đổi kỳ lạ - thành một khuôn mặt cương nghị sáng sủa, ánh mắt sắc bén thâm thúy.

“Hải vương”

Nhan Bạch nhận ra núi Thái Sơn trước mặt, vẻ kinh ngạc trên mặt chàng thoáng lướt qua, trong giây lát đã bình tĩnh lại, chàng không khỏi thiếu não cười nhẹ một tiếng: Hóa ra Kim Bích Huy bọn họ hao tổn hết tâm tư, tưởng qua mặt được phụ thân, mà không biết rằng hết thấy sự tình đã sớm bị Hải vương dự tính

được. Lão nhân một tay che trời, chỉ có duy nhất một lần tính kế sai lầm, đó là hạnh phúc cả đời của nữ nhân duy nhất.

“Cứ lấy mạng của ta đi” Nhất thời, rốt cuộc có thể thoải mái thanh toán hết thấy, Nhan Bạch mỉm cười nhìn vị lục thượng long vương. Ngày đó một thân một mình tiến tới đô thành Dương quốc, vì quân của Thái tử trong ngoài bị giao khổn nên phải cầu viện bên ngoài, tới nơi kinh đô, lại không có nổi một người ra mặt tương trợ, chỉ duy nhất lão nhân ngẫu nhiên gặp tại dịch trạm này, rốt cuộc chu toàn cho chàng. Nhưng chàng đã phụ sự ủy thác đó.

Thất hoàng tử Ly quốc thoáng chua xót, thở dài “Lúc trước đích xác là ngài đã nhìn lầm ta”

“Lão phu không có nhìn lầm, công tử đích thực là long trung chi nhân, có điều...” Hải vương hơi ngẩng đầu, nhìn lên mưa đêm đang lất phất trên mặt sông. Thuyền đi đã xa, đĩa đèn cũng như bóng người dưới đèn bên bờ sông kia đã không còn thấy. “Có điều, lão phu cũng không nhieu thẩu những dây dưa trong lòng người mà thôi. Than ôi... vì thế mà lòng người trĩu nặng”.

Trong đáy mắt Hải vương lộ rõ vẻ tang thương, cũng như không giấu được nét bi ai. Hồi lâu mới nói từng chữ “Người đi đi.. Ngũ nha đầu kia một khi đã cho người trốn, thì ta chẳng thể làm khó cho nó. Nha đầu kia... nha đầu kia.. Thật ra là một đứa nhỏ tốt”

“Chính xác” Nam tử áo trắng bật thốt lên, rồi lại chìm vào trầm mặc.

Trong bóng đêm, hồi lâu, mới nghe thấy thanh âm trầm trầm của Hải vương vang lên “Người đi đi”

Nước sông phát ra những âm thanh khe khẽ, con thuyền nhỏ trôi xuôi theo dòng, cũng không biết là đã đến địa phương nào.

Ngày hôm nay, gió cát trên Long Thủ Nguyên và Diệp thành đã bị máu tươi nhuộm đỏ... Tuy nhiên nghe phảng phất tại địa phương xa xôi nào đó, giữa bóng đêm đen mù, gió thổi ào ào, mưa phùn rơi lộp độp, một con thuyền trôi đi vô thanh vô tức.

Tuy nhiên, một con thuyền giữa đêm mưa, trong mênh mông mù mịt, chàng đang ở nơi đâu?

* * * * *

Gió thu đã bắt đầu thổi, mây trắng bay phiêu lãng. Cỏ lau hai bên bờ Ly giang đã đỏ hoa mấy độ, mây nước lững lờ trôi, cũng đã vài thu qua.

Nhưng mỗi độ thu về hoa lau đều như thế. Mỗi bến thuyền đi qua, cũng đều là như thế.

Cầu thuyền bằng ván gỗ im lìm vươn ngang mặt sông, kè đá bên bờ sông, ngọn đèn phiêu diêu trong mưa gió, những bến sông trong thiên hạ, đương nhiên cái nào chẳng như thế. Người đi, bất luận là đi từ bến thuyền nào đi chẳng nữa, cũng đều gặp cảnh tượng này.

Dần dần, chính chàng cũng không biết mình đã xuất phát từ nơi nào, và cũng không biết mình đang đi đâu.

Dường như mấy năm nay không phải chàng ghé qua mấy ngọn danh sơn, mấy con sông lớn của Trung Nguyên, mà chỉ đi từ bến thuyền này tới một cái bến thuyền khác.

Những bến thuyền giống nhau, những kè đá giống nhau, những ngọn đèn cũ nát phiêu diêu giống nhau, nhưng không còn thấy bóng hồng y đứng dưới ánh đèn trông về nơi xa, mỗi bến ghé qua dường như đều giống nhau, bao nhiêu năm tháng trôi qua, dường như cũng đều như vậy mà luân hồi.

Vì không có bất kỳ dấu mốc nào.

Ly quốc đã thống nhất, xưng đế không phải Tứ hoàng thúc - Vĩnh Lân Vương chưa kịp đăng cơ, đã bị con trai giết chết.

Thẩm Thiết Tâm chung quy cũng không đầu nhập Vĩnh Lân Vương, mà phong kiếm quy ẩn nơi non xanh nước biếc. Mỗi khi thu đến, đều mang rượu hoa cúc tự mình nấu, ra sông để đối ẩm cùng chàng

Tuy nhiên, chốn phồn hoa đã thành phế tích, chiến sĩ vùi thây nơi đất hoang... Hết thấy, những quan hệ của chàng, tựa hồ đã xa, xa lắm rồi.

Mỗi lần theo cửa sông lên bờ, nhìn thấy những bến sông bị mưa gió ăn mòn, cùng những ngọn đèn phiêu diêu, Nhan Bạch giật mình như thấy lại những ảo giác. Phảng phất như thấy lại thế giới quen thuộc ngày xưa đã bị hủy diệt, tàn lụi, trôi qua, chỉ còn lại cửa bến này, ngọn đèn này, dường như đã tồn tại bao lâu nay mà không thay đổi.

Nếu như, nếu như về sau... chàng còn có thể gặp lại hồng y nữ tử mắt sáng danh đá dưới ngọn đèn ở bến sông kia, có lẽ, mọi việc sẽ khác.

Nhưng cho tới tận bây giờ, vẫn chưa gặp lại.

Chàng chỉ nghe nói tới, trên Bắc Hải xuất hiện một nữ hải tặc tiếng tăm hiển hách, chỉ huy một đội thuyền luồn lách qua những núi băng trôi nổi như một cơn gió, chặn cướp những thương đội đi ngang qua, săn bắt cả cự kình to hơn cả căn nhà.

Nàng rốt cuộc đã trở lại với bản tính tự nhiên của mình, tựa như chim chóc hoang dã trở về với vùng đại hoang.

Tương vong thù tiên vong? Khuynh quốc thị cố quốc. [3]

Nhan Bạch ngồi ở đầu thuyền, không nói gì đặt ngang cây sáo trên môi, lẳng dăng thổi nhẹ mấy tiếng, mặc cho tiểu thuyền trôi theo dòng nước, tây hay đông thấy đều mặc kệ.

Chẳng biết bao lâu, đột nhiên thấy một trận gió tạt ngang trên mặt, mát lạnh mà ướt át. Bên tai nghe thấy những âm thanh lao xao trong đêm, từ khe khe nhanh chóng trở thành rõ ràng, gõ vào thiên địa vạn vật. Chàng không trở lại trong khoang thuyền, ngược lại bỗng nhiên thấy chút hứng thú, thổi ra một điệu âm phù.

“Khí gió thế! Sao lại mưa vào lúc này chứ? Lễ mừng thọ cha đã tới nơi rồi”. Một thanh âm nữ tử cao vút, không một chút khách khí cắt ngang lời chàng “Nhị ca, người xem bên này có thuyền này! Đây đây, thuyền kia, tới nhanh đi”

Chàng bỗng nhiên quay đầu lại.

Trên bến thuyền, hoa lau đỏ rực, cầu thuyền im lìm vươn ngang mặt sông, những cây đèn tối tàn trong mưa gió phiêu diêu. Nữ tử vận hồng y bên kia phất tay áo, liên tục hướng sang bên này ngoắc nhẹ.

Chàng không kìm được liền đứng dậy nhìn nàng, trong giây lát, dường trời đất đã ngừng lại từ bao lâu nay bỗng đột nhiên lưu động trở lại.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng sáo của chàng, cánh tay nữ tử đột nhiên dừng lại.

“Là hấn” Hồng y nữ tử đột nhiên thấp giọng hô lên, nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Ôi, là hấn” Nam tử phía sau nàng cũng ngẩng người ra, sau đó trên mặt chậm rãi nở một nụ cười, một tay giữ chặt muội muội: “Nhanh lên! Mau lên thuyền! Nha đầu này, thuyền nhẹ như thế này, chậm là không kịp đâu”

Hấn không nói thêm câu thứ hai, kéo tay muội muội, cũng không đợi tiểu thuyền cập bờ, mũi chân điểm vào đầu cầu bên cạnh, nhảy thẳng lên thuyền. Kim Bích Huy vừa bị ca ca túm mạnh một cái thì đã lão đảo rơi xuống thuyền, tựa hồ không đứng vững nổi. Tuy nhiên, đã có hai cánh tay nhẹ nhàng đỡ lấy nàng.

Hồng y nữ tử từ từ quay đầu lại, đột nhiên mỉm cười. Cười, rồi chậm rãi ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đã nhiều năm không gặp, bỗng nhiên nói “Tạm biệt”

Kỳ thật đã nhiều năm qua qua lại lại, lại biết trong lòng muội muội dù thế nào đi chăng nữa vẫn không thể quên, nhưng tại sao vừa thấy mặt đã nói một câu quyết biệt? Trào Phong cả kinh, vội vàng kéo áo muội muội đang nói toàn những lời ngớ ngẩn.

Tuy nhiên Nhan Bạch cũng không ngạc nhiên, chỉ cười nhẹ, gật đầu “Đúng vậy, tạm biệt”.

Trong mắt Kim Bích Huy hiện nét cười, làm khuôn mặt nàng sáng bừng rực rỡ. Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng, những năm gần đây chàng có vẻ gầy đi, nhưng cái vẻ trầm tĩnh xa vắng trong mắt cũng không giảm được nửa phần.

Nàng lại mỉm cười ngẩng đầu lên, đôi mắt cong thành một mảnh trăng non, nơi khóe mắt đã bắt đầu có vết chân chim. Tuy nhiên, nàng vẫn tiếp tục cười rất đắc ý: “Này, ba năm về trước, lúc mà ta với người nói “tạm biệt”, trong lòng ta đã tự nhủ với mình, thế nào đến một ngày chúng ta rồi cũng gặp lại, đó chỉ là li biệt tạm thời mà thôi”.

[1] & [2] Kinh thi: thiên Kịch cổ (phỏng dịch)

Thùng thùng trống đập

Hăng hái tuyển quân

Kẻ Tào người Vệ

Mình ta xuôi Nam

Theo Tôn Tử Trọng

Kết hòa Trần Tống

Quên mình không về

Ưu phiền mang nặng

Dừng ở đây đó

Ngựa đã chết rồi

Cứ tìm sẽ thấy

Rừng thăm xa xôi

Tử sinh xa cách

Trao nhau một lời

Đôi lòng hẹn ước

Bên nhau trọn đời

Hẹn thề tái hợp

Người không trở về

Than ôi hẹn ước

Vĩnh viễn phân ly

[3] Muốn quên mà ai quên được - Nước mắt lại là cố quốc (Cổ Phi Long dịch).

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/da-thuyen-xuy-dich-vu-tieu-tieu>